

Lễ Tình Nhân Đáng Sợ

Contents

Lễ Tình Nhân Đáng Sợ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6: (18+)	15
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	43
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	71
25. Chương 25	73
26. Chương 26	76
27. Chương 27	78
28. Chương 28	82
29. Chương 29	84
30. Chương 30	87

Lễ Tình Nhân Đáng Sợ

Giới thiệu

Edit:Tieumanulk Số chương:30 Kết thúc:HE Thể loại:Đam mỹ hiện đại Lễ tình nhân năm nay của Cao Dịch Khải vô cùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-tinh-nhan-dang-so>

1. Chương 1

Ánh sáng rực rỡ chiếu vào tòa nhà gần hai mươi lăm tầng màu xanh đậm màn che thủy tinh, phản xạ ra tia sáng lóa mắt.

Cao ốc này đứng sừng giữa trung tâm khu chợ buôn bán, tổng bộ thuộc về tập đoàn xí nghiệp Bảo Thành, bao gồm bảng tên điện tử Bảo Vũ đưa ra thị trường nhiều năm.

Tám giờ ba mươi phút, một chiếc xe màu bạc lái vào dưới bãi đậu xe cao ốc.

Bởi vì cách giờ làm việc còn 30 phút, bãi đậu xe đặc biệt trống trải, vền vền chỉ có mấy chiếc xe đậu ở đó.

Sau khi tắt máy, một người đàn ông mặc Tây phục màu xanh đậm xuống xe.

Thân thể cao lớn mang theo tao nhã bẩm sinh, tóc so với người bình thường chỉnh tề chải ở sau tai, dưới lông mày dài chính là tròng mắt đen trong suốt lạnh lẽo, khuôn mặt tuấn đạt không chút biểu tình, lộ ra bằng hàn cự người ngoài ngàn dặm.

Hắn vào thang máy, đi thẳng lên tầng hai mươi hai, đó là tầng lầu thuộc về phòng kinh doanh.

Cao Dịch Khải, hai mươi lăm tuổi, mùa thu năm ngoái sau khi giải ngũ, lấy trình độ học vấn hơn người và thành tích phong vấn, dễ dàng tiến vào công ty đang lúc bao nhiêu người chen chúc muốn vào.

Trong phòng làm việc hết sức an tĩnh, như trước đó hắn lại là người đầu tiên đến phòng làm việc.

Cao Dịch Khải mở ra máy tính, mặc dù còn chưa tới giờ làm việc, nhưng hắn vẫn lấy ra giấy in, bắt đầu công việc một ngày.

Không ai làm việc trong văn phòng, chỉ có quanh quẩn thanh âm thâm thúy gõ bàn phím.

Đến gần chín giờ, các đồng nghiệp lục tục đi tới phòng làm việc.

Có lẽ bởi vì mới vừa nghỉ tết xong, trong phòng làm việc vẫn đầy dẫy không khí náo nhiệt. Mỗi người sau khi đi vào, cũng thân thiện trò chuyện với nhau.

Nhưng Cao Dịch Khải thủy chung trầm mặc, giống như những người kia nói chuyện không liên quan đến hắn.

Hắn không thích đám người kia, cũng không thích nói chuyện cùng người khác. Ở trong mắt đồng nghiệp, hắn là người quái gở khó nhích đến gần.

“Ồ, quầy phục vụ bên kia tại sao có người cầm lấy một bó hoa.”

“Cậu quên rồi à,hôm nay là ngày lễ tình nhân mười bốn tháng hai.”

Đầu tiên có người đưa hoa tới,không khí phòng làm việc náo nhiệt hơn.

Bởi vì trong phòng kinh doanh có rất nhiều mỹ nữ,hoa cứ như vậy một luồng sóng tràn vào,phút chốc cả phòng làm việc cơ hồ tràn ngập hoa.

Hàng năm lúc này,người trong phòng kinh doanh dường như phấn cao thấp,xem ai nhận được hoa nhiều nhất,có thể lễ tình nhân năm ngoài đánh cuộc còn chưa đủ nghiền, thậm chí còn có người nhàm chán đến lấy chuyện này đánh bạc.

Một lát sao lại có một em trai ôm bó ở quầy phục vụ ngó dáo dác,mọi người cũng bắt đầu bận rộn suy đoán chiến lợi phẩm kia tặng cho ai.

“Xin hỏi vị nào là Cao Dịch Khải tiên sinh?”

Phòng làm việc vốn náo nhiệt xử lý công việc đột nhiên yên tĩnh lại,tất cả mọi người giống như gặp quỷ quay đầu nhìn Cao Dịch Khải, chỉ có Cao Dịch Khải mặt không chút thay đổi chăm chú bảng báo cáo trong tay,ngay cả chân mày cũng chưa từng gợn lên.

“Không có..... Người này sao?”

“Có,đưa cho tôi.” Người lên tiếng là đồng nghiệp ngồi ở đối diện Cao Dịch Khải — Khuyết Thánh Vĩ, bọn họ cùng lúc vào công ty, có vóc người thon dài,dáng ngoài tuấn lãng,thoải mái và sáng sủa cùng mỗi người trong phòng làm việc rất hòa đồng—

Chỉ trừ Cao Dịch Khải lạnh như băng.

Cao Dịch Khải nhíu lại lông mày,nhưng chưa kịp nữa ngăn cản Khuyết Thánh Vĩ,chỉ chốc lát Khuyết Thánh Vĩ đã ôm một bó hoa to đưa đến trước mặt hắn.

Cao Dịch Khải cũng không nói cảm ơn,sau khi nhận lấy bó hoa,rất nhanh đem bó hoa ném vào trong thùng rác.

“Tại sao ngay cả cảm ơn cũng không nói.”

Khuyết Thánh Vĩ nhìn bó hoa gói đẹp đẽ trong thùng rác,có chút bất mãn.

“Tôi không nhờ cậu giúp.” Cao Dịch Khải chỉ nhàn nhạt đáp trả.

“Anh.....” Khuyết Thánh Vĩ miệng giống như bị cái gì chặn lại,cái gì cũng nói không ra,đúng là hấn xen vào việc của người khác.

Hấn gãi gãi đầu ngồi trở lại chỗ ngồi. Thật ra thì hấn cũng không phải thật muốn Cao Dịch Khải nói cảm ơn gì cả, chẳng qua — muốn nghe người này nói thêm mấy câu.

Bó hoa kia cũng không phải là bó duy nhất,liên tục đưa tới hoa,để cho người trong phòng làm việc thấy vậy hai mắt cũng đăm đăm,mà Khuyết Thánh Vĩ mặc dù vừa rồi giúp Cao Dịch Khải lấy hoa bị hấn mắng,nhưng cuối cùng hấn vẫn thay Cao Dịch Khải không phản ứng chút nào nhận tất cả hoa,mặc dù sau khi chuyển giao đến trong tay Cao Dịch Khải, vận mệnh những bó hoa kia cuối cùng là vào thùng rác.

Mặc dù trong lòng bởi vì những bó hoa này vô cùng không vui, nhưng trên mặt Cao Dịch Khải vẫn lạnh lùng như ngày thường,hấn biết các khác đồng nghiệp nhất định bàn luận xôn xao sau lưng hấn,sớm thành thói quen hấn đã học làm như không thấy,có tai như điếc.

Giờ tan sở,do là lễ tình nhân cho nên người cả tầng lầu ba năm phút liền chạy sạch sẽ,, ngay cả quản lý danh xưng làm việc điên cuồng,cũng bởi vì công việc mang theo quý xui xẻo — Khuyết Thánh Vĩ đi công tác.

Một ngày náo nhiệt xử lý công việc,vào lúc này có vẻ đặc biệt an tĩnh,Cao Dịch Khải từ từ dọn dẹp văn kiện trên bàn,nhắc đến kết thúc một ngày làm việc.

Hôm nay tuy là lễ tình nhân,nhưng đối với hấn mà nói,ngày này không khác ngày bình thường.

Đi vào thang máy, hấn ấn tầng lầu, trực tiếp đi đến bãi đậu xe.

Đi ra thang máy không bao lâu, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

“Nhận được hoa tôi tặng không?” Thanh âm ngả ngớn cười hỏi.

2. Chương 2

“Nhận được hoa tôi tặng không?” Giọng nói ngả ngớn cười hỏi.

Cao Dịch Khải nghe vậy nhưng không dừng bước lại,người này bắt được cánh tay hấn,ngăn cản đường đi của hấn.

Cao Dịch Khải hất tay hất, con người xinh đẹp như Băng Tinh Thạch, khi nhìn người nọ trong mắt không có bất kỳ nhiệt độ.

“Tôi cho rằng tôi đã cự tuyệt rất rõ ràng.” Cao Dịch Khải lạnh lùng nói.

Người đàn ông mặc tây trang màu đậm, trên gương mặt tuấn tú mê người tản ra tự tin nắm giữ tự tin tất cả.

“Tôi cũng vậy biểu đạt rất rõ ràng, tôi không thể không có cậu.” Người đàn ông không chút phật lòng, từ trước đến giờ thói quen ta cần ta cứ lấy, cũng không đem cự tuyệt của Cao Dịch Khải để vào trong mắt.

Người đàn ông này là đối tượng hợp tác trước kia của công ty, Tổng kinh lý khoa học kỹ thuật Lục Hoành__Hoàng Minh Vĩ, kể từ lần trước gặp mặt, Hoàng Minh Vĩ liền coi trọng Cao Dịch Khải, cũng triển khai theo đuổi nhưng sắc mặt Cao Dịch Khải thủy chung không chút thay đổi cự tuyệt hần.

“Đã như vậy, giữa chúng ta không gì để nói.” Cao Dịch Khải xoay người.

“Vội vã như vậy muốn đi đâu? Hẹn hò sao?” Hoàng Minh Vĩ lắc mình ngăn ở trước người hần.

Cao Dịch Khải nhún vai lắc đầu.”Không liên quan đến anh.”

“Chỉ cần là chuyện của cậu thì có liên quan đến tôi.”

Lười cùng loại người tự cho phong lưu nói thêm gì đi nữa, Cao Dịch Khải vòng qua hần cố gắng rời đi.

“Cậu đây dùng chiêu vờ tha để bắt thật sao? Trò này dùng nhiều quá sẽ phản hiệu quả.” Hoàng Minh Vĩ cười khê, vô cùng tự tin cho Cao Dịch Khải không có chút hứng thú với hần.

Cao Dịch Khải không đáp lại, đi thẳng về phía xe mình.

“Anh....”

Hành động của hần để cho nụ cười Hoàng Minh Vĩ đông lại trên mặt, nhìn bước chân của hần xem ra không có ý dừng lại, mặt Hoàng Minh Vĩ biến sắc.

“Cao Dịch Khải, cậu cho rằng quyết tâm của tôi chỉ nói chơi thôi phải không?” Vì để tối nay có được Cao Dịch Khải, hần đã lên kế hoạch rất lâu, hôm nay hần nói gì cũng sẽ không để cho hần từ trong tay mình chạy đi – cho dù dùng bạo lực, hần cũng muốn có được hần.

Lời nói điên cuồng của Hoàng Minh Vĩ khiến Cao Dịch Khải sinh lòng cảnh giác,hắn bước nhanh hơn.

“Muốn chạy trốn sao? Không dễ dàng như vậy.” Hoàng Minh Vĩ quắc tay cho thuộc hạ hành động,chỉ một thoáng,đám người vốn núp trong bóng tối chờ chực chỉ thị bởi vì ám hiệu này mà hiện thân.

Không nghĩ tới Hoàng Minh Vĩ thật điên cuồng muốn có được hắn,không tiếc sử dụng cả bạo lực– Cao Dịch Khải vì bản thân khinh thường hắn mà hối hận.

Dùng sức đem cặp công văn đánh tới tay chân muốn tiếp cận hắn,Cao Dịch Khải tranh thủ thời gian trốn sang nơi khác.

“Các người đang làm gì đó, còn không mau ngăn cản hắn!” Hoàng Minh Vĩ quát, khuôn mặt anh tuấn đã sớm vặn vẹo.

Một gã thuộc hạ đi tắt ngăn ở trước người Cao Dịch Khải,Cao Dịch Khải dừng bước lại,chần chờ một chút,người sau lưng đã đuổi theo hắn,giữ hai tay của hắn.

“Buông tay!” Cao Dịch Khải còn không kịp giãy dụa, đã có người dùng vải bịt che lại miệng của hắn.

Nguy rồi,trúng..... Thuốc mê.....

Trước khi phát hiện,hắn đã hít vào thuốc mê, trong đầu một trận chóng váng, cảnh vật trước mắt Cao Dịch Khải từ từ mờ hồ.....

Trước khi mất đi ý thức,trước mắt hắn chiếu đến là khuôn mặt Hoàng Minh Vĩ và một số gương mặt dữ tợn khác.....

Trước khi đi hắn đã đặt sẵn một phòng trong khách sạn,đem người hôn mê bất tỉnh trong ngực đặt trên giường.Hoàng Minh Vĩ đứng thẳng thân,nhìn khuôn mặt Cao Dịch Khải so với phụ nữ càng đẹp hơn,hai mắt quỷ dị.

“Thật đẹp.....” Hắn nhỏ giọng lầm bầm,bàn tay mê muội vỗ về khuôn mặt Cao Dịch Khải.

Đời này hắn chơi đùa nam nữ không ít,cũng không phải hắn khoe khoang chỉ cần hắn dùng chút thủ đoạn,bất luận kẻ nào — bao gồm đàn ông, không người nào có thể thoát được trong lòng bàn tay hắn.

Hắn không thiếu bạn chơi,chẳng qua lần đầu tiên nhìn thấy Cao Dịch Khải,dục vọng của hắn lại không thể áp chế muốn có được hắn bao trùm tất cả.

Người đàn ông đẹp ngang ngựa phụ nữ, cùng với thái độ lạnh lùng cao ngạo đã hấp dẫn hắn, trong nháy mắt đó, Cao Dịch Khải đã khơi dậy thú chinh phục ẩn núp trong người hắn.

Hắn muốn chinh phục mỹ nhân cao ngạo này, nhìn gương mặt lạnh băng của hắn bởi vì dục vọng mà hòa tan, nhìn hắn ở phía dưới mình rên rỉ cầu khẩn, vì mục đích này, hắn có thể không chừa thủ đoạn nào!

“Tôi rất cực có được cậu.” Hắn hài lòng cười.

Trên giường người đó giật mình, nụ cười trên mặt Hoàng Minh Vĩ càng sâu biết hắn sắp tỉnh lại, chẳng qua tỉnh lại cũng vô dụng, thuốc sẽ để cho hắn vô lực chống cự hắn.

“A.....”

Cao Dịch Khải mở mắt ra, bởi vì thuốc tác dụng, đầu của hắn vẫn có chút hỗn loạn.

“Tỉnh rồi? Rất tốt, tôi cũng vậy không quen làm cùng người hôn mê”

Thanh âm người đàn ông mơ mơ hồ hồ, nghe không rõ là của ai.

Giọng này của ai? Những lời đó là có ý gì?

3. Chương 3

Cao Dịch Khải cố gắng ôm đầu hỗn độn ngồi dậy, phát hiện cả người mình mềm nhũn căn bản không thể động dậy.

Trí nhớ trước khi hôn mê rất cực từng chút từng chút trở lại trong đầu, trong lòng Cao Dịch Khải cả kinh, tròng mắt người đàn ông không nói lời nào.

“Dưới tình huống này còn bình tĩnh?” Chính là vậy mới có giá trị để cho hắn chinh phục, Hoàng Minh Vĩ càng ngày càng hưng phấn.

“Tại sao làm vậy?”

“Bởi vì tôi muốn có được cậu.”

“Anh không sợ tôi tố cáo anh?”

“Tôi hôm nay dám làm như thế,tôi còn sợ cậu tố cáo sao? Huống chi tôi còn rất nhiều,rất nhiều biện pháp để cậu không cách nào tố cáo.”

Hoàng Minh Vĩ không có sợ hãi,cười thật tự tin và đắt ý.

“Cậu hôm nay đừng mơ có thể chạy.”

Hắn từ trên bàn bên cạnh cầm lên một viên thuốc, dù bận vẫn ung dung cười hỏi: “Biết đây là gì không?”

Cao Dịch Khải đóng chặt lại miệng,cho dù bởi vì trong lòng suy đoán mà không yên tĩnh,hắn cũng thủy chung không mở miệng.

“Vật nhỏ này,để cho cậu bỏ qua tất cả tôn nghiêm,chủ động cầu xin tôi ôm cậu.” Hoàng Minh Vĩ vẽ mặt vui vẻ cười to.

Hắn muốn biết khi thuốc này phát tán,Cao Dịch Khải còn có biện pháp giữ vững vẻ lạnh lùng hiện tại không? Hay dám dang khoe mông yêu cầu mình đoạt lấy hắn?

Chỉ nghĩ đến hình ảnh kia,Hoàng Minh Vĩ cảm giác được của mình nửa người dưới bành trướng.

Hắn lấy tay trái nắm cầm Cao Dịch Khải,dùng sức cạy mở cầm của hắn,sau khi đem thuốc nhét vào,nhanh chóng uống một hớp nước,mớm vào trong miệng Cao Dịch Khải,để cho hắn không cách nào chống cự nuốt thuốc vào.

Cao Dịch Khải kháng cự,nước trơn trôi vào khí quản,hắn không tự chủ được ho khan,ngay cả hốc mắt đều đỏ. Nhưng thuốc vẫn thuận lợi trơn vào.

“Hiện tại,xem tôi làm sao hưởng dụng cậu?” Hoàng Minh Vĩ phủ lên người hắn,đùa bỡn cả vạt Cao Dịch Khải,vừa trêu đùa vừa hỏi.

Cao Dịch Khải cũng không phí công xin hắn bỏ qua cho mình,hắn biết đó là vô dụng,hắn chỉ biết là trước khi phát tán,phải chạy khỏi nơi này, bằng không.....

Hắn tìm kiếm bốn phía,tìm kiếm công cụ có thể giúp hắn thoát đi.

Hoàng Minh Vĩ cởi cà vạt Cao Dịch Khải quăng ra phía sau, hắn đột nhiên một tay xé rách áo Cao Dịch Khải, thanh âm áo sơ mi bị xé rách,để cho Cao Dịch Khải mím môi, thân thể co rụt về phía sau.

“Sợ sao? Yên tâm đi,tôi sẽ yêu cậu thật nhiều.” Hắn cười dịu dàng nhưng Cao Dịch Khải cả người rét run.

Hoàng Minh Vĩ mê muội nhìn lồng ngực trắng nõn của Cao Dịch Khải, Cao Dịch Khải mặc dù gầy nhưng da thịt hết sức cường tráng, cùng với loại trước kia hắn ôm hoàn toàn không giống.

Tay của hắn vuốt ve xúc cảm như tơ tằm, dường như còn chưa đủ, hắn cúi người xuống, lấy lưỡi thưởng thức da thịt Cao Dịch Khải.

Cố nén cảm giác chán ghét, Cao Dịch Khải từ từ di động tay của mình, hắn biết cơ hội chỉ có một lần, nếu thất bại tất cả coi như xong.

Mồ tới điện thoại bên giường, Cao Dịch Khải dùng tất cả sức lực, đem điện thoại dùng sức đánh vào đầu Hoàng Minh Vĩ.

Hoàng Minh Vĩ kêu rên một tiếng nằm xuống, không còn khí lực đẩy ra người phía trên, Cao Dịch Khải chỉ có thể di động thân thể mình, lăn xuống giường.

Hắn biết Hoàng Minh Vĩ chỉ vì bị điện thoại đánh vào nhất thời ngất đi, điện thoại không thể tạo vết thương lớn. Nếu Hoàng Minh Vĩ tỉnh lại, hắn sẽ không còn bất kỳ cơ hội đào tẩu.

Mặc dù thân thể cơ hồ không có lực, nhưng Cao Dịch Khải vẫn kéo thân thể, lão đảo sải bước ra khỏi phòng.

Hắn đứng trên hành lang khách sạn, thuốc mê tác dụng để cho cảnh vật trước mắt chông chênh chất cơ hồ phân biệt không rõ.

Nhưng ngoại trừ thuốc mê ra, còn có một cỗ nóng rực không tên, từ từ dâng lên lan ra khắp tứ chi.

Cao Dịch Khải vịn vách tường chống đỡ thân thể lão đảo muốn ngã, hắn không thể buông tha, đã chạy ra ngoài đây, hắn tuyệt không có thể buông tha.

Mỗi một bước di động, cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân, hơi nóng trong cơ thể đang từng bước tăng lên, đốt cháy lý trí của hắn.

Loáng thoáng, hắn dường như thấy một cánh cửa đang mở, Cao Dịch Khải lắc đầu giống như muốn dao động đi nhiệt độ trong đầu.

Chỉ cần tới đó là được, đến nơi đó, hắn có thể trốn khỏi Hoàng Minh Vĩ.

Cầm đến tay cầm trong nháy mắt, đột nhiên buông lỏng, hai chân hình như mất đi khí lực, hắn run rẩy kéo cửa ra, tựa tại trên cửa, đóng lại.

Khi cửa đóng lại, hắn nghe được Hoàng Minh Vĩ hét to.

“Cao Dịch Khải,cậu lại dám trốn! Cậu lại dám từ bên cạnh ta chạy trốn! Thuốc đang phát tán,cậu trốn không thoát! Cậu trốn không thoát!”

Sau khi cửa hoàn toàn khép lại,thanh âm cửa tự động khóa ” lách tách”,khiến Cao Dịch Khải hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, thân thể của hắn cũng vô lực chống đỡ, từ cánh cửa mềm nhũn chảy xuống.

Đột nhiên truyền đến tiếng vang, để cho Cao Dịch Khải cả kinh,hắn giương mắt,phát giác có một đôi mắt âm trầm nhìn mình — tựa như bức thủy tinh ngoài bầu trời đêm,sâu lắng đen nhánh.

4. Chương 4

“Cậu là ai? Tại sao chạy vào đây?” Giọng người đó trầm ổn không lộ vẻ kinh hoảng,tựa hồ trong phòng mình nhiều hơn một người bình thường.

Người đàn ông mới từ phòng tắm đi ra,lọn tóc ẩm ướt nhỏ giọt nước,xuống trên trán lỗ tai,cũng yếu dần đối với trông mắt quá mức sắc bén,đường viền cương nghị,lộ ra mùi vị nam nhân thành thực cổ áo tắm màu trắng được mở lộ ra chính là lồng ngực cường tráng trơn nhẵn.

Hắn đưa mắt nhìn Cao Dịch Khải ngồi dưới đất,con người như mực không có nhiều tâm tình,cho dù trên người chỉ mặc áo tắm,toàn thân người đàn ông vẫn tản ra hơi thở run nghiêm khác không thể xâm phạm.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa,trong lòng Cao Dịch Khải cả kinh,chẳng lẽ là Hoàng Minh Vĩ tìm tới sao?

“Cậu là ai?” Người đàn ông hô, tầm mắt vẫn ngó chừng Cao Dịch Khải không tha.

“Xin hỏi anh có thấy một người đàn ông? Tuổi chừng hai mươi lăm,màu tóc mỏng,dung mạo tuấn tú.....”

Cao Dịch Khải phát giác ánh mắt của hắn khê mị lên, hắn không khỏi nín chặt y phục của mình.

“Cậu và hắn có quan hệ gì?”

“Hắn là tình nhân của tôi,âm ỉ một chút không được tự nhiên cho nên chạy ra.” Giọng Hoàng Minh Vĩ vẫn duy trì bình tĩnh hữu lễ.

Không phải.....

Cao Dịch Khải lắc đầu,cũng không dám lên tiếng phản bác.

Đừng giao ra tôi.Cao Dịch Khải lấy tròng mắt không tiếng động khấn cầu.

Nhưng người đàn ông dời đi tầm mắt.

“Tôi không thấy.”

Cơ hồ đang lúc tuyệt vọng,Cao Dịch Khải nghe được người kia nói.

“Thật không? Cám ơn.”

Cao Dịch Khải nghe được tiếng bước chân Hoàng Minh Vĩ rời đi,trong lòng thủy chung treo lo lắng rất cục để xuống.

“Cám ơn.” Cao Dịch Khải mở miệng,nói với người đàn ông xa lạ.

Phạm Quân Thần đánh giá người đàn ông trước mắt,hắn bây giờ không có tâm tình trêu chọc phiền toái,nhưng khi hắn nhìn vào tròng mắt kia,những lời đó liền tự nhiên ra khỏi miệng.

Phạm Quân Thần nhú lại ấn đường,trong bụng không vui mới gặp gỡ người đàn ông này đã có thể ảnh hưởng quyết định của hắn.

“Nếu xong,xin rời đi.” Phạm Quân Thần lãnh đạm nói.

“Tôi..... sẽ rời đi.” Đang muốn vịn cửa đứng lên,nhưng đang khấn trương đi qua,ngọn lửa thiêu đốt trong cơ thể bùng cháy mạnh hơn,mồ hôi không ngừng nhỏ giọt trên mặt hắn,thân thể vốn đứng lên,lại ngã trở về mặt đất.

“Đứng cũng không được sao?” Phạm Quân Thần có chút không kiên nhẫn hỏi, đưa tay bắt lại Cao Dịch Khải.

“Đừng đụng tôi!” Cao Dịch Khải tránh được tay hắn,hắn hiện tại làn da quá nhạy cảm,dục hỏa nóng rực đang thiêu đốt trong cơ thể hắn,hắn gánh không được hậu quả khi đụng chạm.

Cho đến lúc này Phạm Quân Thần mới phát giác trên mặt Cao Dịch Khải phiểm đỏ,màu sắc không tự nhiên,còn có vẻ mặt khó chịu của Cao Dịch Khải.

“Cậu trúng thuốc sao?”

Nhưng Cao Dịch Khải chẳng qua cảnh giác nhìn hắn.

“Yên tâm đi,tôi không phải gay,đối với cậu tôi không có nửa điểm hứng thú.” Phạm Quân Thần vung lên mái tóc ẩm ướt trên trán, thản nhiên nói.

Là cái dạng này sao?

Có lẽ dung mạo người đàn ông kia ngay thẳng cùng với khí chất nghiêm nghị,mặc dù trong lòng còn có chút hoài nghi,nhưng Cao Dịch Khải bất tri bất giác buông lỏng cảnh giác.

Phạm Quân Thần đi về phía hắc,không có chút nào báo động trước bề lên.

“Cậu vậy chắc không đi nổi,trước lên giường nghỉ ngơi chờ khỏe hắc đi rồi đi.”

Va chạm thân thể khiến làn da nóng hổi nhạy cảm của Cao Dịch Khải có cảm giác,trong miệng hắc không tự chủ được bật ra một tiếng than nhẹ.

Thanh âm than nhẹ ngấm ngủi nhưng mê người,khiến thân thể Phạm Quân Thần chấn động,vốn bình tĩnh không có cảm xúc giờ nổi lên sóng gợn.

5. Chương 5

Hắc cúi đầu nhìn người trong ngực,mắt của hắc nửa khép,hai gò má bởi vì tác dụng thuốc mà đỏ hồng động lòng người,môi hé mở không ngừng thở dốc phun ra tinh tể,áo sơ mi bị xé bỏ che dấu không được xương quai xanh cùng làn da trắng nõn trơn nhẵn.

Phạm Quân Thần dao động suy nghĩ không nên có trong đầu, cho dù người đàn ông trong ngực đẹp hơn nữa thì thế nào,hắc là đàn ông,còn mình không thể nào động lòng với một người đàn ông.

Đưa thân thể nóng hổi đặt lên drap trải giường,Phạm Quân Thần biết chuyện sau đó hắc không giúp được gì,đi tới trước bàn,từ cặp công văn lấy ra văn kiện của mình.

Lửa nóng dục vọng kéo dài giày vò thân thể Cao Dịch Khải,hắc khát vọng,khát vọng người đàn ông xa lạ kia,như đáng vẽ vừa rồi hắc ôm mình.

Khát vọng nóng bỏng khiến cơ thể hắc trống rỗng.

Da nóng hổi giống như sắp bị cháy,hắc cần phải có người đến giúp hắc giảm bớt nóng bỏng khó chịu này.

Hắc chuyển động đầu,thấy đèn bàn chiếu xuống bóng lưng rộng rãi,khẩn cầu vươn tay.Lời yêu cầu cơ hồ sẽ

phải bật thốt lên.

Nhưng Cao Dịch Khải tự ái không cho phép,hắn không thể mở miệng trước hung hăng cắn môi dưới, cho đến trên môi chảy máu hắn vẫn không có phát hiện.

Thật..... đau khổ.....

Cao Dịch Khải kéo ra quần áo của mình,vải vóc mềm nhẹ bao trùm trên da thịt nóng hổi,hắn không cách nào nhìn được thống khổ. Nhưng ngoại trừ khẽ động quần áo, hắn yếu ớt căn bản không làm được.

Người càng ngày càng nóng từng giọt từng giọt ăn mòn lý trí của hắn, từng giọt từng giọt tê dại ý chí của hắn.....

“Cứu..... Tôi.....” Cao Dịch Khải yếu ớt than nhẹ.”Nóng quá..... nóng..... Thống khổ..... Cứu.....” Bật ra thở dốc trong miệng,hắn thậm chí không có cách nói cho hết lời.

Trên giường truyền đến thanh âm mặc dù rất nhỏ nhưng vẫn âm ỉ đến Phạm Quân Thần.

Phạm Quân Thần quay đầu lại, nhìn thân thể trên giường lui thành một đống.

Ít nhiều gì cũng nghe thanh âm rõ ràng truyền đến, Phạm Quân Thần buông ra văn kiện trong tay,tiếp tục như vậy hắn căn bản không có biện pháp chuyên tâm.

Hắn đến phòng tắm cầm lấy khăn lông, lấy nước lạnh thấm ướt,đi tới bên giường, đem khăn lông đặt lên trên trán Cao Dịch Khải.

Khăn lông truyền đến lạnh lẽo,mang đến cảm giác thoải mái máu nhưng đối với nỗi thống khổ nóng bức trong người không có bất kỳ trợ giúp.

Phạm Quân Thần đặt kỹ khăn lông,lập tức xoay người rời đi,nhưng người trên giường tựa hồ không linh tinh chấp nhận khăn lông của hắn,đẩy ra khăn lông,bắt được tay của hắn.

“Dừng..... Đi.....”

Cao Dịch Khải cử động để cho Phạm Quân Thần hơi ngẩn ra,hắn kinh ngạc tay người kia nắm truyền lại hơi nóng, dừng lại bước chân muốn rời đi.

Mái tóc vốn được cắt tỉa chỉnh tề,theo hắn giãy dụa mà rũ xuống trán,tròng mắt đen từ trước đến giờ không có nhiệt độ,hôm nay bởi vì thuốc hành hạ mà trở nên sương mù,khuôn mặt xinh đẹp, cơ hồ ngay cả đàn ông cũng không cách nào kháng cự ngọt ngào mê người này.

“Đừng..... Đi.....”

Nhìn vào tròng mắt ướt át phảng phất muốn van xin,Phạm Quân Thần đột nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Nhiều lông mày,Phạm Quân Thần vì mình phản ứng bản thân không giải thích được,vì sao rõ ràng biết người trước mắt là đàn ông,mình đối với hắn vẫn..... Có phản ứng?

Bắt lấy bàn tay Phạm Quân Thần,Cao Dịch Khải phảng phất nghe được thanh âm lý trí vỡ vụn trong đầu.

Bản năng thay thế tất cả,trong dục hỏa cuồng nhiệt đốt cháy,hắn kêu ngạo tự ái bị triệt để thiêu hủy hầu như không còn.

Hắn đem bàn tay Phạm Quân Thần đưa tới gần môi mình,giống như mèo con liếm láp ngón tay Phạm Quân Thần.

Đầu ngón tay truyền đến cảm giác như giật điện,khi đầu lưỡi hắn liếm lên ngón tay,một cổ tê dại ngứa kích thích xông vào trong cơ thể, lay động dục vọng của Phạm Quân Thần.

Phạm Quân Thần là một người biết khống chế bản thân,hắn từ trước đến giờ luôn có thể nắm trong tay tất cả mình muốn. Mà người đàn ông trên giường lại làm cho hắn phá lệ.

Hắn biết người đó là đàn ông, nhưng Phạm Quân Thần không có rút về tay mình.

Thật..... Động lòng sao?

Phạm Quân Thần vắt lên lông mày, nhìn chăm chú người trên giường lộ ra yếu ớt,vai hắn chậm rãi giãn ra, nghi ngờ trong mắt biến mất.

Hắn ngồi bên giường,mắt nhìn xuống Cao Dịch Khải từ từ đi xuống thân thể. Phạm Quân Thần rút tay về,để cho Cao Dịch Khải nhìn vào mắt hắn.

“Mặc dù..... Tôi không phải gay.....” Thấy trong mắt Cao Dịch Khải chột lóe kinh hoàng rồi biến mất,Phạm Quân Thần từ từ nhếch môi mỉm cười.”Nhưng tôi muốn ôm cậu.”

Âm cuối tan biến tại trong môi Cao Dịch Khải,hắn ngăn lại cánh môi Cao Dịch Khải,đôi môi từ từ hé mở,hắn tìm được đầu lưỡi rồi mới treu chọc dục vọng của hắn,hoàn toàn đoạt lại tất cả quyền khống chế.

Còn chưa đủ..... Hắn còn muốn hơn cuồng nhiệt,sâu hơn nữa.....

Đáp lại nụ hôn của Phạm Quân Thần, dục hỏa trong cơ thể theo Phạm Quân Thần thân thể gần sát càng ngày càng dâng cao,Cao Dịch Khải đưa tay ôm lấy đầu hắn,

Ngón tay cắm vào mái tóc Phạm Quân Thần còn mang theo một chút ướt át,không tự chủ được dán thân thể gần hơn,vặn vẹo mong mỗi tiếp xúc gần hơn.

Cảm giác được Cao Dịch Khải vội vàng,Phạm Quân Thần di động bàn tay,xẹt qua trước ngực hắn,bụng dưới,da thịt nhạy cảm chỉ có đơn giản tiếp xúc, trong cổ Cao Dịch Khải liên tiếp bật ra rên rỉ.

Dưới ánh đèn mờ mờ yên tĩnh trong phòng,có thêm tiếng rên rỉ mỏng manh càng thêm mê người, khiến thân thể Phạm Quân Thần căng thẳng.

Phạm Quân Thần trượt đôi tay,cởi nịt quần Cao Dịch Khải,cũng giải phóng dục vọng nóng hổi bị trói buộc bởi quần áo.

Nhận thấy được nửa người dưới của mình tiếp xúc đến không khí,Cao Dịch Khải khẽ run lên,phân thân của hắn đã sớm đứng thẳng,dưới tác dụng của thuốc,đầu mũi nhọn run rẩy phiếm nước mắt giống như xót thương khấn cầu chạm vào.

6. Chương 6: (18+)

Bàn tay Phạm Quân Thần có chút dừng lại,hắn không phải là trời sanh đồng tính luyện ái,cho dù bị Cao Dịch Khải trên chọc nổi lên dục vọng,nhưng món đồ gần giống mình Phạm Quân Thần vẫn có chút chần chờ.

Cao Dịch Khải nhìn chăm chú Phạm Quân Thần,mặc dù bị dục hỏa trên chọc nhưng hắn lại như cũ cắn môi dưới của mình,không muốn mở miệng lên tiếng khấn cầu.

Thấy trên môi hắn dần dần có vết máu,Phạm Quân Thần đột nhiên phát giác Cao Dịch Khải kêu ngạo và quật cường,cho dù vào giờ này khắc này dục vọng khiến hắn gần như hồng mắt,hắn vẫn bướng bỉnh kiêu ngạo như mèo hoang,không chịu buông tha chút xíu tự ái của mình.

Nếu ở một loại tình huống khác gặp hắn,dáng vẻ này sẽ khiến hắn yêu thích? Phạm Quân Thần tim đập mạnh và loạn nhịp.

Đối với người đàn ông xa lạ trước mắt,ngoại trừ dục vọng còn nhiều thêm những thứ khác,muốn thăm dò,muốn hiểu rõ.....

Cao Dịch Khải đột nhiên dời đi tầm mắt,đôi môi hé mở phun ra thở dốc nóng rực,hắn níu chặt ra giường,khó nhin đang đưa thân thể nóng bỏng.

Nhìn khuôn mặt đỏ hồng xem ra tràn ngập thống khổ, Phạm Quân Thần nhẹ nhàng thở dài.

Nhưng Cao Dịch Khải không nghe thấy thanh âm thở dài kia, càng không nghe được trong thở dài mang theo nhân nhật bất đắc dĩ và—— đầu hàng.

Đang ở Cao Dịch Khải cho rằng mình sẽ bị dục hỏa đốt người hành hạ đến chết, một bàn tay ấm áp quần chặt lấy phân thân hắn, Cao Dịch Khải cả người run lên, nhanh chóng giải phóng trong tay hắn.

Cao Dịch Khải cấp tốc thở hổn hển, hắn nhìn Phạm Quân Thần, trong mắt lộ ra không khó hiểu.

“Tôi cho là.....”

“Ta đã nói rồi, mặc dù ta không phải gay nhưng tôi muốn ôm cậu.” Tìm kiếm đạo lý, không có hối hận, không có ghét, ngược lại mang theo dịu dàng.

Nghe tiếng nói trầm thấp phẳng phất xuyên thấu dục vọng, rung động trái tim của Cao Dịch Khải.

Cao Dịch Khải từ từ vươn ra hai tay hướng Phạm Quân Thần, đầu ngón tay của hắn, thần thái của hắn, vẻ mặt của hắn phẳng phất cũng mang theo hàng phục, giống như một con mèo nhỏ tìm được chủ nhân, khấn cầu chủ nhân ôm vào lòng.

“Ôm tôi.....” Hắn thở khê than nhẹ.

Phạm Quân Thần cúi người xuống không chút do dự hôn hắn, răng môi quần quanh tàn sát bờ bãi, giống như biểu thị công khai quyền sở hữu của mình cường ngạnh mà thô bạo.

Nhưng Cao Dịch Khải hoan nghênh hắn xâm nhập, thân thể cực nóng chạm vào Phạm Quân Thần ấm áp cọ xát, dục hỏa không bởi vì giải phóng quá một lần mà dừng, ngược lại thiêu đốt mãnh liệt hơn.

Nhưng chưa đủ như vậy, còn chưa đủ.

Hắn đưa tay dò vào trong áo ngủ Phạm Quân Thần, thăm dò thân thể của hắn, vuốt ve mỗi một tác da thịt của hắn, cảm giác đầu ngón tay cứng rắn đồng thời tiếp xúc da thịt mềm mại.

Phạm Quân Thần đem chất lỏng trên tay, dò tạo hậu đình Cao Dịch Khải, phát hiện dị vật xâm lấn, Cao Dịch Khải không tự chủ được cong người lên.

Bởi vì tác dụng của thuốc, nụ hoa phấn hồng rực rỡ của Cao Dịch Khải không hề khô khốc, mà giống như cánh hoa dính nước vì ngón tay của hắn mà nở rộ.

Thành trong ướn ắt xoắn chắc ngón tay Phạm Quân Thần, theo hấn mỗi một lần tiến vào, thối lui, mà thật chắc mứt lần.

Cao Dịch Khải hô hấp dồn dập hơn, hấn không tự chủ được giẫy dựa thất lưng. Nhưng còn chưa đủ, ngón tay của hấn, không thể thỏa mãn trống rỗng trong cơ thể.

“..... Không đủ..... Còn..... Không đủ.....” Cao Dịch Khải cuồng loạn lắc đầu, khóc ròng lên tiếng.

Hấn không có chút nào ý thức nhỏ giọng lẩm bẩm, để cho Phạm Quân Thần rút ra tay, hấn cúi xuống đai lưng cột áo tắm, quần áo vốn mỏng manh nhanh rơi xuống trên giường, Phạm Quân Thần đã toàn thân trần truồng.

Đem mình dục vọng ngẩng cao chống đỡ ở cửa vào Cao Dịch Khải, hấn nâng mông Cao Dịch Khải, dục hỏa cứng ngắc để cho hấn không có bất kỳ chần chờ, Phạm Quân Thần động thân một cái, xỏ xuyên qua nịt hoa Cao Dịch Khải, đem mình thật sâu vùi sâu vào trong cơ thể Cao Dịch Khải.

Đột nhiên kích thích đánh tới, Cao Dịch Khải rên rỉ lên tiếng, phân thân cũng chợt tới cao trào, nhưng trong cơ thể còn có dục vọng đang reo hò thỏa mãn.

“Nữa..... Sâu một chút.....” Cao Dịch Khải trong miệng không tự chủ nhẹ lẩm bẩm thúc giục.

Lý tính khi bị xỏ xuyên trong nháy mắt hoàn toàn biến mất, Cao Dịch Khải bị dục hỏa đốt người thống trị hoàn toàn, tri giác duy nhất là hơi nóng trong cơ thể di động, còn có dục vọng sâu không thấy đáy của mình.

Giống như đáp lại lời Cao Dịch Khải, Phạm Quân Thần kéo ra hai chân Cao Dịch Khải, mở rộng, để cho hấn thẳng tiến, càng thêm xâm nhập sâu vào người Cao Dịch Khải.

“..... Nữa..... Nhiều một chút..... Cho ta.....”

Mặc dù thân thể đã từng đợt co rút, nhưng Cao Dịch Khải vẫn tham lam đòi hỏi, giống như mèo con không biết nói mớ, không ngừng phun ra lời yêu cầu làm người ta yêu thương.

Suốt cả đêm, cho đến mặt trời lên cao——

Ánh mặt trời từ cửa thủy tinh rọi vào, không có rèm cửa sổ che dấu, ánh sáng dịu dàng chiếu vào hai người trên giường.

Cao Dịch Khải mở mắt, chỉ là một động tác đơn giản đứng dậy, eo liền truyền đến đau đớn làm người ta khó có thể chịu được.

Cao Dịch Khải cắn răng, nhin bật ra rên rỉ.

Bởi vì trúng thuốc mê nên đầu có chút choáng váng, nhớ lại đêm qua cuồng loạn, từng chút từng chút trở lại trong đầu Cao Dịch Khải.

Hắn nhớ được, bản thân không biết thẹn liêm sỉ yêu cầu một người đàn ông xa lạ ôm hắn, cũng nhớ được là mình dụ dỗ người kia, không ngừng phun ra lời không chịu nổi.....

Hắn từ từ ngẩng đầu, nơi này là gian phòng trong khách sạn, mà đêm qua người đàn ông ôm hắn giờ phút này đang ngủ bên cạnh.

Thân thể của hắn đã được dọn dẹp sạch sẽ, mặc áo ngủ màu trắng, trên người khô mát, không nhìn thấy dấu vết hoan ái kích cuồng đêm qua.

Ánh sáng rơi vào trên người đàn ông, trên mặt nghiêm túc để lại bóng râm, cằm của hắn còn mới vừa nhô ra râu ria, trên mặt có dấu vết ngủ chưa sâu.

Đêm qua hắn mặc dù thoát khỏi Hoàng Minh Vĩ, nhưng vẫn rơi vào trong tay người đàn ông này.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, giờ phút này trong lòng hắn bình tĩnh, tìm không được một tia hối hận.

Hắn cũng không hối hận để cho người đàn ông xa lạ này ôm hắn.

Nhưng hắn mang đến phiền toái cho người đó sao, người đàn ông kia từng nói qua, hắn không phải là gay.

Cao Dịch Khải cũng không phải, mặc dù bên cạnh thủy chung có nhiều đàn ông theo đuổi hắn, nhưng Cao Dịch Khải cũng không cho là bản thân là gay.

Nhưng hắn lại để cho hắn ôm, mặc dù là trúng thuốc quan hệ, nhưng giờ phút này hắn vẫn thấy nên dứt khoát.

Hắn biết mình nên rời đi.

Hắn không hy vọng người đàn ông kia tỉnh lại, cho dù hắn thiếu người đàn ông kia một lời xin lỗi, nhưng Cao Dịch Khải không biết làm sao đối mặt người đàn ông kia.

Cao Dịch Khải chịu đựng nửa người dưới đau đớn đứng dậy, thấy quần áo đặt ở trên ghế bên giường thuộc về mình, sau khi mặc xong, hắn xoay người lại nhìn người trên giường.

“Xin lỗi.” Cao Dịch Khải nhỏ giọng nói, vừa nói vừa lặng lẽ rời khỏi phòng.

Trong nháy mắt khi cánh cửa khép lại, Phạm Quân Thần vốn nên ngủ say nhưng mở mắt ra.

Thật ra sau khi Cao Dịch Khải tỉnh, Phạm Quân Thần cũng đã tỉnh, nhưng hắn làm bộ như mình đang ngủ.

Hắn rõ ràng biết, đêm qua, chẳng qua là hắn nhất thời chệch đường ray, hắn và người đó không cùng tuyến đường, qua một đêm này sau này không còn liên quan.

Mặc dù ôm người đàn ông kia, nhưng hắn không phải là gay, kết quả này đối với bọn họ mà nói không phải tốt nhất sao.

Bên trong gian phòng phẳng phất còn lưu lại mùi vị người kia, nhàn nhạt trôi qua chớp mắt, giống như đang nhiễu loạn suy nghĩ của Phạm Quân Thần.

“Như vậy tốt nhất.....”

Phạm Quân Thần lẩm bầm lầu bầu nhưng không có phát giác, trong âm thanh của hắn mang theo một chút —— tiếc nuối.

7. Chương 7

Cùng bình thường không có dấu vết khác biệt.

Sáng sớm bảy giờ, khi đồng hồ báo thức vang lên, Cao Dịch Khải trước tắt chuông báo thức, đứng dậy rửa mặt.

Không có lược chải tóc tán loạn rủ xuống, để cho hắn thoát nhìn so sánh với độ tuổi của mình trẻ hơn, hơi thở cũng giảm bớt lạnh lùng không thích người đến gần.

Cao Dịch Khải mặc vào áo sơ mi, theo bản năng nhìn bản thân trong gương, tầm mắt rơi vào vị trí xương quai xanh, một tháng trước nơi đó từng có một dấu hôn rõ ràng.

Một đêm cuồng loạn, lưu lại dấu hôn ở đó.

Bàn tay cài nút áo chậm lại,hắn không tự chủ đưa tay xoa xương quai xanh của mình,mặc dù nơi đó đã không tồn tại dấu vết nào,nhưng Cao Dịch Khải đôi khi vẫn cảm thấy trên đó còn lưu lại dấu hôn của người đàn ông kia.

Ngày đó hắn kéo thân thể trở về nhà trọ,da thịt đau buốt,còn có nửa người dưới đau nhói,để cho hắn có khoảng hai ngày không cách nào xuống giường.

Mãi cho đến tình trạng giảm bớt,Cao Dịch Khải mới phát giác,trên người mình gần đầy dấu hôn.

Những dấu vết chưa từng biến trong khoảng thời gian này một lần lại một lần nhắc nhở hắn,hắn và người đàn ông xa lạ kia từng ôm hôn, hắn thậm chí ngay cả tên người kia cũng không biết.

Không biết tại sao,Hoàng Minh Vĩ cũng không tìm hắn gây phiền phức.

Đầu ngón tay dưới da thịt ẩm áp khiến Cao Dịch Khải có chút hoảng hốt,trí nhớ đêm hôm đó mặc dù mơ hồ hỗn loạn,nhưng hắn nhưng thủy chung nhớ được,người đàn ông kia rất dịu dàng

Đối mặt hắn kích cường đòi hỏi,người đàn ông kia thủy chung chưa từng tổn thương hắn. Suốt một đêm người đó thủy chung hưởng ứng hắn không có chút nào tiết chế khấn cầu,trấn an thân thể bởi vì tác dụng của thuốc mà cường loạn.

Những dấu hôn kia do hắn dịu dàng để lại.

Nhưng những dấu vết đó biến mất,thứ duy nhất liên quan giữa hắn và người đó cũng không tồn tại,ngoại trừ nhớ lại chữ dấu vết kia đã không còn.

Nên quên đi đêm hôm đó,bao gồm chuyện hắn bị đàn ông ôm, hắn cũng nên đều quên mất, nhưng Cao Dịch Khải phát giác bản thân làm không được.

Hắn đã từng muốn quên người đó,nhưng ——

Hắn không muốn..... Không muốn quên người đó.

Cho dù nhớ lại đêm hôm đó nhưng hắn vẫn không muốn quên.

Biết rõ bọn họ sẽ không gặp mặt lại.....

Nhắm mắt lại,Cao Dịch Khải thu tay,hắn nhanh chóng cài lên nút áo,đeo cà vạt,chải tóc,hoang mang trên mặt hắn cũng từ từ biến mất.

Bước ra nhà trọ,Cao Dịch Khải trên mặt chỉ còn lại lạnh lùng quen thuộc.

Bước ra phòng ăn,Phạm Quân Thần vừa mới tiễn khách hàng,cùng thư ký của hắn Lưu Dồn Trung trở về xe.

Lưu Dồn Trung phát động xe,Phạm Quân Thần ngồi ở vị trí kế bên tài xế thở dài, thân thể dựa vào lưng ghế đằng sau.

“Thần,mệt mỗi sao?” Lưu Dồn Trung đẩy gọng kính bạc trên sống mũi,chuyển xe rời khỏi bãi đậu xe.

“Không gì.” Hắn mỗi mệt không phải do công việc.

“Thấy cậu gần đây mệt mỗi,xảy ra chuyện gì sao?”

Lưu Dồn Trung và Phạm Quân Thần sau khi vào công ty mới biết, ngoài quan hệ cấp trên cấp dưới,hắn và Phạm Quân Thần cũng là bạn bè.

“Không có chuyện gì.” Phạm Quân Thần cũng không muốn đem chuyện phiền lòng nói ra khỏi miệng,vấn đề như vậy không phải nói ra khỏi miệng là có thể giải quyết.

“Vậy đi uống một ly, như thế nào?Thả lỏng một chút cũng tốt.” Lưu Dồn Trung không hề hỏi nữa ngược lại cười cười nói.

Mặc dù Phạm Quân Thần không nói,nhưng Lưu Dồn Trung biết Phạm Quân Thần có chuyện giấu trong lòng.Nếu không nói, ít nhất để cho hắn thay đổi một chút tâm tình cũng tốt.

Mặc dù cùng Phạm Quân Thần là bạn tốt, nhưng Phạm Quân Thần đối với hắn vẫn giữ khoảng cách,ngoại trừ công tác ở ngoài, Phạm Quân Thần rất ít nói chính mình.

“Cũng tốt.” Phạm Quân Thần nhún vai,chẳng tỏ rõ ý kiến nói.

Lưu Dồn Trung đánh tay lái,quay xe lại,đem xe chạy nhanh đến quán bar “Dạ Thành” bọn họ thấy trên đường.

Đẩy ra cửa “Dạ Thành”,đây là quán bar nổi tiếng nhất thành phố,tối nay vẫn không còn chỗ ngồi,mặc dù kinh tế khó khăn,nhưng vẫn còn rất nhiều người lấy đây mua say quên mất thực tế.

“Chắc,rượu này thật nóng.” Lưu Dồn Trung chắc lưỡi hít hà nhìn Phạm Quân Thần uống xong một ly Whiskey, nhìn dáng dấp tâm tình của hắn quả thật rất không tốt.

Phạm Quân Thần không nói gì,chẳng qua là đưa tay ngăn tháo cà vạt.

Biết hắn đã lâu nhưng Lưu Dồn Trung còn chưa có nhìn qua dáng vẻ này của Phạm Quân Thần,hắn là người khó lộ tâm tình ra ngoài,xử lý công sự từ trước đến giờ tỉnh táo trầm ổn, dù vấn đề khó giải quyết ra sao,hắn cũng có thể dễ dàng giải quyết,nhìn dáng dấp xem ra hắn gặp vấn đề khó giải quyết sao.

Lưu Dồn Trung còn đang suy nghĩ phải nói thế nào với Phạm Quân Thần,Phạm Quân Thần đột nhiên không chút báo động trước đứng lên. Vẻ mặt kinh ngạc rõ ràng đến người bình thường cũng nhìn ra được.

“Sao,thấy người quen à?”

Theo ánh mắt Phạm Quân Thần nhìn lại, Lưu Dồn Trung nhìn thấy trước mặt đều là xa lạ,để cho hắn không khỏi buồn bực,đến tột cùng là ai có thể khiến Phạm Quân Thần mất đi tỉnh táo thường ngày.

Bàn tay nắm ly rượu thật chắc,Phạm Quân Thần ngồi trở lại trên ghế, vẻ mặt vừa trở lại đạm mạc thường ngày.

“Không có ai,chẳng qua là nhìn lầm thôi.”

Bình thần thanh âm, để cho Lưu Dồn Trung căn bản nghe không được về sau.

Mặc dù chỉ ngẩn ngủ thoáng nhìn,nhưng Phạm Quân Thần đã có thể xác nhận,hắn chính là người đàn ông một tháng trước mình ôm.

Hắn sớm cho mình đã quên lãng người kia.

Sau đêm hôm đó, hắn đã có ý định quên chuyện mình đã ôm một người đàn ông.Một tháng này,hắn chưa từng nghĩ đến người đàn ông kia, hắn cho là đêm hôm đó không lưu lại trên người kia bất cứ dấu vết gì.

Nhưng tối nay gặp lại được hắn,Phạm Quân Thần mới phát giác,hắn chưa từng quên người kia —— nếu không phải như thế,lần nữa nhìn thấy hắn,cũng sẽ không khiến mình rung động mãnh liệt.

8. Chương 8

Trong tai nghe Lưu Dồn Trung nói bóng nói gió, cố gắng moi nguyên nhân khiến tâm trạng hắn không tốt của hắn, Phạm Quân Thần không đáp lại một câu, cũng không chuyên tâm nghe Lưu Dồn Trung nói.

Hồi tưởng đến vừa mới nhìn qua hắn, mái tóc chải ngay thẳng, tây trang vừa người, gương mặt tuấn mỹ bức người tản ra lạnh lẽo, cùng hắn đêm hôm đó hoàn toàn không có chỗ nào giống.

Đêm hôm đó hắn.....

Trong đầu hiện lên chính là kích tình đêm hôm đó, cậu ta hấp dẫn liếm láp đầu ngón tay hắn, một lần lại một lần phun ra rên rỉ mê người, cùng với mình tham lam đòi hỏi thân thể trắng nõn.

Cho rằng đã sớm quên, nhưng tất cả xảy ra trong đêm hôm đó phản phát khắc thật sâu vào trong lòng, chỉ cần một khi va chạm, liền không cách nào ức chế mãnh liệt tuôn ra.

Cho đến Lưu Dồn Trung rời khỏi chỗ ngồi, Phạm Quân Thần mới phát hiện, mình thiếu chút nữa bóp nát ly rượu trong tay.

Phạm Quân Thần cười khổ buông ra ly rượu trong tay, ngẩng đầu liền thấy được hắn.

Hắn ngồi bên mấy người đàn ông mặc đồ tây, nhìn dáng dấp như đang bàn công việc.

Qua không bao lâu, Phạm Quân Thần nhú lông mày, là nghi ngờ hắn sao? Người bên cạnh hắn tựa hồ ngồi hơi gần hắn, hơn nữa bàn tay người nọ dường như cọ qua thân thể hắn——

Nắm chắc quả đấm, Phạm Quân Thần cơ hồ muốn từ chỗ ngồi đứng dậy, xông lên phía trước kéo bàn tay người kia ra. Khi hắn phát hiện ý nghĩ của mình, Phạm Quân Thần mới phát giác mình quá mức tham muốn giữ lấy —— người đàn ông mình mới biết.

Khi Phạm Quân Thần kinh ngạc với phản ứng bản thân đồng thời, một đầu khác đột nhiên nổi lên một trận xôn xao, hắn thấy người đó đứng dậy, gầy ống quần, mà nơi đó đang có một mảng lớn nước đọng.

Mặc dù đưa tới xôn xao nhưng vẻ vẫn duy trì bình tĩnh, tao nhã hữu lễ khom người xin lỗi với người cùng bàn, sau đó hắn xoay người rời khỏi quầy bar.

Trong nháy mắt đó, trực giác Phạm Quân Thần liền muốn đuổi theo.

Nhưng hắn nhưng ngạnh sanh bóp chết phần vọng động này.

Không đơn thuần bởi vì bọn họ cùng là đàn ông, nguyên do quan hệ kia không được cho phép, tình huống bản thân hẳn rõ ràng hơn ai hết—— hẳn và người đó vốn không có bất kỳ liên quan!

Một khi đuổi theo hậu quả không phải hẳn có thể gánh chịu là được.

Phạm Quân Thần mím môi, tâm trạng không tốt lắm giờ phút này lại càng tệ tới cực điểm.

Nắm lấy chai rượu, đem rượu rót vào trong ly tựa như muốn phát tiết tất cả cảm xúc, hung hăng uống vào trong bụng.

Đến khi Lưu Dồn Trung trở về, nhìn qua cho rằng Phạm Quân Thần rất giống như có thù với rượu, vẻ mặt âm u uống rượu giải sầu.

Không thể nào? Hẳn mới rời đi mấy phút đồng hồ mà thôi, tâm trạng Phạm Quân Thần liền trở nên tệ hơn nữa sao?

“Dịch Khải, tài liệu chuẩn bị xong chưa? Đi thôi.”

Cao Dịch Khải từ màn hình máy tính ngẩng đầu, hoàn thành kiểm tra sau cùng, hẳn gật đầu với câu hỏi của Khuyết Thánh Vĩ, tắt đi hình ảnh máy tính.

“Vậy thì đi.”

Hành trình hôm nay là phải đến báo cáo công ty Bách Thái Đài Loan, để lấy được hợp tác tương lai, người tham dự ngoại trừ hẳn và Khuyết Thánh Vĩ, còn có hai giám đốc bên phía bên kia.

Xe lái vào cao ốc thương mại, thông qua người bảo vệ xe tiến vào bãi đậu xe dưới đất.

Phòng xử lý việc ở Bách Thái từ tầng mười bốn đến mười sáu, bọn họ đến nơi phục vụ tầng mười bốn, tiếp theo nhân viên phục vụ đưa bọn họ đến phòng họp tầng mười sáu.

Tham dự hội nghị trừ người mua hàng, quản lý, còn có bốn nhân viên liên quan.

“Quý công ty Phạm tổng——” Sau khi trò truyện, Hương Dục Thiên mở miệng hỏi thăm.

“Xin lỗi, Phạm tổng ngài ấy tạm thời có một hội nghị không dự không được, đợi lát nữa mới có thể đi vào, chúng ta trước tiên có thể bắt đầu.” Quản lý mua hàng nói, rồi bảo một nhân viên khác tắt đèn.

Ánh đèn vừa tắt, liền đặt bút lên hình ảnh chiếu từ máy tình, đem hình ảnh phóng lên tấm màn màu trắng.

Hội nghị lần này Cao Dịch Khải và Khuyết Thánh Vĩ chịu trách nhiệm một phần báo cáo, nói rõ bộ phận thiếu sót gì để quản lý kịp bổ sung.

Sau khi Cao Dịch Khải kết thúc, đến Khuyết Thánh Vĩ tiếp nhận, lúc này cửa phòng họp lặng lẽ mở ra.

Đi tới là một người đàn ông cao lớn, bởi vì ánh đèn mờ mờ nên không rõ khuôn mặt. Hắn ra dấu tay ý bảo cứ tiếp tục báo cáo, sau đó lặng yên không một tiếng động ngồi vào chỗ.

Mặc dù ngồi im lặng nhưng người đó vẫn tản ra cảm giác tồn tại mãnh liệt.

Người đi vào chính là Phạm tổng trong miệng quản lý sao, Cao Dịch Khải không phải thích để ý, cho đến —— hình ảnh cắt, ánh sáng chợt lóe rồi biến mất để cho hắn thấy rõ mặt vị “Phạm tổng” kia.

Trong nháy mắt đó, tâm trạng dao động để cho hắn cơ hồ không khống chế được đứng lên.

Là hắn, là người đàn ông kia ——

Người đàn ông hắn cho căn bản không thể gặp lại!

Sao biết được lại ở chỗ này lần nữa đụng phải hắn? Hắn vẫn cho người đàn ông kia không ở tại chỗ này, nếu không cũng sẽ không đến khách sạn ở, không nghĩ tới bọn họ cùng một thành phố ——

Trong tai cũng nghe không lọt báo cáo của Khuyết Thánh Vĩ, Cao Dịch Khải ngoại trừ người đàn ông kia cái gì cũng không thể suy tư.

Có lẽ hắn nên thấy may mắn, ánh đèn không rõ che đầy tất cả vẻ mặt của hắn, sẽ không có ai phát hiện hắn kỳ lạ.

Ánh đèn sáng lên, Cao Dịch Khải theo bản năng cúi đầu.

“Hướng quản lý, về chi tiết hợp tác, tôi nghĩ cần giải thích rõ ràng.” Phạm Quân Thần mỉm cười, hắn cũng không có chú ý tới Cao Dịch Khải, cùng Hướng Dục Thiên và quản lý đi vào một ... phòng họp khác.

Thanh âm của hắn vẫn trầm ổn có lực như trong trí nhớ Cao Dịch Khải

9. Chương 9

Cao Dịch Khải tim đập mạnh và loạn nhịp, hần và Khuyết Thánh Vĩ được đưa tới ... một phòng nghỉ ngơi.

“A —— cuối cùng cũng xong.” Khuyết Thánh Vĩ ngồi trên ghế sa lon, đưa tay ra duỗi lưng mỗi.

Sau đó Khuyết Thánh Vĩ phát giác sắc mặt Cao Dịch Khải tái nhợt cho nên nhích tới gần Cao Dịch Khải một chút.

“Dịch Khải, cậu không sao chứ?”

Thật khó được, không nghĩ tới cái tên môn thần Cao Dịch Khải lạnh như băng, ngay cả có người tới gần cũng không phát hiện.

Cao Dịch Khải từ trước đến giờ rất ghét có người đến gần hần, mỗi khi có người đến gần hần, Cao Dịch Khải luôn không để lại dấu vết kéo ra khoảng cách.

Khi Cao Dịch Khải lấy lại tinh thần, liền phát giác Khuyết Thánh Vĩ đến gần hần, mặt của hần cách mặt mình chỉ mấy centimet, hần kinh hãi vội vàng kéo ra khoảng cách hai người.

“Sắc mặt cậu không tốt lắm.” Khuyết Thánh Vĩ giải thích.

Mặc dù Cao Dịch Khải cho tới nay đối với tất cả mọi người luôn dùng mặt lạnh chống đỡ, nhưng Khuyết Thánh Vĩ trong sáng đến bây giờ không quá để ý——

Đối với hần mà nói, đồng lứa cũng là đồng nghiệp, không nên so sánh này nọ.

“Tôi không sao.” Cao Dịch Khải tránh được ánh mắt quan tâm của Khuyết Thánh Vĩ.

“Chẳng lẽ cậu cũng khẩn trương sao?” Hần vốn đang cho Cao Dịch Khải ưu tú căn bản không thể nào khẩn trương đối với hội nghị này.

Tuy nói hai tháng gần đây hần thường bị quản lý chộp đi công tác, tất cả hội nghị lớn nhỏ hần ra mắt không ít, bất quá thỉnh thoảng một, hai lần, hần vẫn khẩn trương tới tay đổ mồ hôi.

“Không nghĩ tới cậu cũng cảm thấy khẩn trương, tớ thấy cậu báo cáo, trên mặt căn bản không có chuyện gì, bình tĩnh muốn chết, còn tưởng rằng cậu căn bản không khẩn trương.”

Biết Cao Dịch Khải là người bình thường, Khuyết Thánh Vĩ đột nhiên cảm thấy khoảng cách giữa hai người gần không ít.

Mi tâm khê chau lên nhưng Cao Dịch Khải không có tính sửa đúng hần.Để hần hiểu lầm cũng tốt.

“Đúng rồi,vẫn rất muốn hỏi cậu, nghe nói sau ngày lễ tình nhân cậu nghỉ ba ngày có phải không?” Khuyết Thánh Vĩ hần cũng chỉ nghỉ hai ngày,chẳng qua đến ngày thứ ba đi làm,hần nghe nói Cao Dịch Khải nghỉ ba ngày,từ đó trở đi hần vẫn tò mò đến bây giờ.

Từ khi Cao Dịch Khải vào công ty vẫn rất chuyên cần,hần đủ để sánh ngang quản lý bọn họ Hướng Dực Thiên ngày ngày làm việc điên cuồng,muốn hần nghỉ thật sự so với mặt trời mọc ở hướng tây còn khó hơn,chứ đừng nói là sau lễ tình nhân,nghỉ đi nghỉ lại cũng thật mờ ám.

Cao Dịch Khải nghe vấn đề của hần,hơi ngẩn ra,chợt nhớ tới nguyên nhân hần xin nghỉ, trên mặt không khỏi nổi lên nhàn nhạt đỏ ửng.

Khuyết Thánh Vĩ ngơ ngác nhìn trên mặt Cao Dịch Khải nhợt nhạt ửng hồng,hần cũng không nghĩ tới mình thuận tiện hỏi,thế nhưng sẽ có hiệu quả như vậy.

Cao Dịch Khải ở trong phòng làm việc có tên băng sơn mỹ nhân,thật không nghĩ tới băng sơn sau khi hòa tan lại đẹp như thế,cơ hồ ngay cả hần hay vô số đàn ông cũng nhìn không được động lòng.

“Chỉ..... Thân thể khó chịu.” Cao Dịch Khải phát giác đến ánh mắt Khuyết Thánh Vĩ,mặc dù không giống loại đăng đồ tử dây dưa làm người ta chán ghét, hần đành lạnh đạm nói.

“Thân thể khó chịu?” Khuyết Thánh Vĩ lặp lại,trong thanh âm mang theo nụ cười, để cho Cao Dịch Khải biết Khuyết Thánh Vĩ căn bản không tin.

Biết người ta nhìn thấu lòng mình, trong lòng Cao Dịch Khải có chút nôn nóng,hần từ ghế sa lon mềm mại đứng dậy,cũng không tự giác đạp đôi chân duỗi dài của Khuyết Thánh Vĩ,mắt thấy sắp ngã nhào,may Khuyết Thánh Vĩ thấy thế vội vàng đứng dậy đưa tay ra giúp.

Khuyết Thánh Vĩ kéo cổ tay Cao Dịch Khải,có lẽ không nghĩ tới thể trọng Cao Dịch Khải so với hần trong tưởng tượng nhẹ hơn rất nhiều, Khuyết Thánh Vĩ dùng sức quá độ, bàn tay vốn muốn ổn định thân thể hần,nhưng khiến cho Cao Dịch Khải ngã về hướng hần.

Thể trọng Cao Dịch Khải hơn nửa sức hút của trái đất, Khuyết Thánh Vĩ vốn giúp đỡ cũng đi theo bị áp đảo ở trên ghế sa lon.

“Ồ, thật xin lỗi!”

Mặc dù là ngoài ý muốn,nhưng được người đẹp ôm khuyết Thánh Vĩ căn bản không mang theo bất kỳ xin lỗi, càng thêm không vội đẩy ra người đặt trên người hần.

“Vĩ.” Cao Dịch Khải mi tâm vất lên, trên mặt lộ ra nhàn nhạt không vui.

Không thích tiếp xúc thân thể với những người khác, Cao Dịch Khải lập tức khởi động thân thể mình, vừa lúc đó cửa phòng nghỉ ngơi được mở ra.

Đi tới ngoại trừ bọn họ người Hướng Dực Thiên, còn có Phạm Quân Thần và bí thư Lưu Dồn Trung.

Phạm Quân Thần dẫn hai người bọn họ đi vào, trong miệng nói:

“Vây hôm nay kết thúc tại đây, kết quả hợp tác sau này sẽ liên lạc với các người.”

Thấy loại hình ảnh trên ghế sa lon này, mấy người đó cũng hít mạnh một hơi.

Theo tiếng hút không khí, hai người trên ghế sa lon nhanh chóng tách ra, sáu người mười hai con mắt nhìn chăm chăm lẫn nhau, không khí quỷ dị nhất thời tràn ngập căn phòng nghỉ ngơi nhỏ này

10. Chương 10

Cái này nguy rồi.

Khuyết Thánh Vĩ lặng lẽ liếc về Hướng quản lý, mặc dù trên mặt hắn vẫn tiêu chuẩn mặt bài tú-lơ-khơ, nhưng hắn tựa hồ thấy một núm thịt trên mặt Hướng Dực Thiên co rút lại.

Hình ảnh vừa rồi dường như có chút mập mờ —— được rồi, hắn sửa chữa, chỉ là một chuyện nhỏ cần gì làm lớn, Cao Dịch Khải vẫn còn dựa gần người đó, mặc dù đã khởi động thân thể nhưng dáng vẻ cũng đủ làm người ta kinh sợ.

Thật là, những người này lúc nào không vào tại sao hết lần này tới lần khác chọn đúng lúc này vào a!

Trong bụng mặc dù nói thầm, nhưng con người Hướng Dực Thiên sau mắt kính không mang theo bất kỳ tâm tình, khiến Khuyết Thánh Vĩ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng..

Cao Dịch Khải cứng người, hắn rõ ràng cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Phạm Quân Thần giống như muốn nhìn xuyên thấu hắn.

Sao cũng không nghĩ đến, lần nữa gặp mặt lại dưới tình huống này.

Sắc mặt bắt đầu có chút tái nhợt, Cao Dịch Khải thường ngày tỉnh táo, dưới tình huống bây giờ hắn ngay cả một câu giải thích cũng không nói ra miệng.

“Hắn mới vừa rồi chẳng qua không cẩn thận ngã trên người tôi mà thôi.” Biết không thể như vậy nữa, Khuyết Thánh Vĩ không thể làm gì khác hơn kiên trì giải thích.

Nhưng sắc mặt Hướng Dực Thiên một chút dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp cũng không có —— mặc dù hắn bình thường luôn bày gương mặt thối, nhưng Khuyết Thánh Vĩ thường đi công tác với hắn, cho nên biết hắn đang phát điên.

Trước dời ánh mắt sang Phạm Quân Thần, hắn tựa như không xảy ra việc gì, nhìn Hướng Thiên Dực nói: “Cũng kém không nhiều lắm là đến bữa tối, hay chúng ta cùng ăn tối.”

“Phạm tổng ——” Lưu Dồn Trung nghe vậy, trong nháy mắt hình ảnh kinh người vừa rồi bị quét sạch, nhanh chóng chỉ ra Phạm Quân Thần tối hôm nay có lịch hẹn.

Nhưng Phạm Quân Thần lấy tay bảo Lưu Dồn Trung ngừng lại, hắn dĩ nhiên biết tối nay đã có bữa tiệc, nhưng hiện tại hắn quản không được nhiều.

Phạm Quân Thần mời ăn khiến Hướng Dực Thiên có chút kinh ngạc, không nghĩ tới khi nhân viên của hắn sau khi có hành động thất lễ, mà Phạm Quân Thần còn có thể mời bọn họ cùng ăn tối.

“Nếu như không phiền ——”

“Vậy đi theo tôi. Hai vị này ——” Phạm Quân Thần lấy ánh mắt hỏi Hướng Dực Thiên.

“Cao Dịch Khải Khuyết Thánh Vĩ.” Hướng Dực Thiên ngắn gọn giới thiệu tên của bọn họ.

“Cao tiên sinh và Khuyết tiên sinh cùng đi sao.” Phạm Quân Thần lộ ra nụ cười mỏng, tầm mắt như có như không quét qua Cao Dịch Khải thủy chung trầm mặc.

Cao Dịch Khải cả người chấn động, không tự chủ được tránh ánh mắt hắn.

Hắn..... Còn nhớ rõ mình sao?

Từ nhìn sau thấy hắn, Phạm Quân Thần vẻ mặt cũng không có bao nhiêu thay đổi, trên mặt cũng không có chút dao động, mặc dù biết rõ cho dù hắn quên cũng không sao, nhưng Cao Dịch Khải sâu trong nội tâm hi vọng hắn vẫn nhớ được.

Cao Dịch Khải đỡ dẫn đi theo Khuyết Thánh Vĩ cùng hắn ra cửa, nhìn thân ảnh cao lớn của Phạm Quân

Thần sai bước tự tin,Cao Dịch Khải trong lòng cười khổ.

Có lẽ hần thật đã quên.

Trí nhớ kia bất kỳ một đàn ông bình thường nào cũng sẽ hận mọi chuyện ước gì chưa xảy ra.

Sao mình..... Kỳ vọng hần còn nhớ rõ đây ——

Cao Dịch Khải buồn bã rũ xuống trông mắt.

Chỉ một bữa tiệc bình thường nhưng Cao Dịch Khải thủy chung không cách nào làm cho mình như bình thường lãnh mạc chống đỡ.

Phạm Quân Thần cũng không có đặc biệt chú ý hần,chỉ khi nói chuyện với nhau lễ phép tính nhìn về phía hần,lịch sự chào hỏi giống như đối tượng hợp tác bình thường.

Nhưng thất thường chính là Cao Dịch Khải,bất kể tự nói với bản thân bao nhiêu lần,hần chỉ là một khách hàng của công ty,là chủ quản công ty muốn giao dịch, hần cũng không cách nào khắc chế mình trước từng cái ánh mắt Phạm Quân Thần,mà run rẩy tim đập nhanh.

Cao Dịch Khải giội ướt mặt mình cố gắng dùng nước lạnh để hần tỉnh táo lại.

Nhìn trong kính gương mặt tái nhợt nhếch nhát thấm đầy nước,Cao Dịch Khải cúi đầu lấy khăn tay lau đi nước trên mặt.

Khi hần lau chùi nước trên mặt,hần nghe được thanh âm cửa mở ra,tiếng bước chân vang lên dừng phía sau hần.

Buông xuống khăn tay, Cao Dịch Khải nhìn bóng người trong kính,kính ngạc xoay người.

Phạm Quân Thần đang đứng phía sau,khoảng cách phản lại Cao Dịch Khải cơ hồ có thể cảm giác được hô hấp của hần phát qua trán mình.

Cao Dịch Khải theo bản năng muốn lui về phía sau,nhưng phát giác thân thể của mình đã chống đỡ bồn rửa tay,căn bản không đường thối lui.

“Phạm tổng?”

Cao Dịch Khải lấy hữu lễ lãnh đạm gọi hấn, nhắc nhở Phạm Quân Thần giờ phút này hành động thất lễ, cũng che dấu tim đập rối loạn khi hấn đến gần.

Cao Dịch Khải không hiểu, Phạm Quân Thần đến cuối cùng đang suy nghĩ chuyện gì, hấn không phải quên rồi sao? Vậy hấn xuất hiện ở đây làm gì?

“Gọi lạnh nhạt thật, xem ra cậu đã quên đêm hôm đó?” Mọi mông câu khởi nụ cười, nhưng ánh mắt Phạm Quân Thần như thanh đao lạnh băng, không mang theo một nụ cười.

Cao Dịch Khải không tự chủ vịn bồn rửa tay phía sau, chống đỡ mình.

Lời của hấn nói —— chẳng lẽ, hấn còn nhớ rõ sao?

“Quên rồi sao? Vậy để tôi nhắc nhở cậu.”

Nhìn Cao Dịch Khải giật mình song không phản ứng chút nào, Phạm Quân Thần nháy mắt con ngươi hiện lên một tia lửa, hấn đem hai tay chống trên bồn rửa tay, cúi người chiếm lấy đôi môi có chút lạnh của Cao Dịch Khải.

Môi của hấn vuốt ve cánh môi mềm mại mình, giống như muốn đem ấm áp của hấn làm ấm cánh môi kia, kịch liệt hôn, nhiệt độ trên người Phạm Quân Thần thấm vào trong thân thể Cao Dịch Khải.

Mở to mắt, Cao Dịch Khải rốt cục biết Phạm Quân Thần hôn hấn, hấn liền né tránh.

11. Chương 11

Nhưng Phạm Quân Thần không cho hấn tránh né, hấn nắm lấy hai cánh tay Cao Dịch Khải đặt bên người, ngăn chặt Cao Dịch Khải giấy dựa, lưỡi càng thêm cần rở trượt vào trong miệng Cao Dịch Khải.

Xâm nhập mãnh liệt cuồng bạo khiến Cao Dịch Khải choáng váng, hấn trống rỗng vô lực dựa vào bồn rửa tay, cũng vô lực phản kháng.

Loáng thoáng Cao Dịch Khải nghe được thanh âm tay cầm cửa bị chuyển động, trong lòng hấn kinh hoảng, thần trí lập tức trở về quá, cố gắng đẩy ra Phạm Quân Thần, nhưng Phạm Quân Thần không thềm để tiếp tục hôn hấn, phảng phất căn bản không phát hiện sắp có người đi tới.

Thời điểm Cao Dịch Khải cuống cuồng, Phạm Quân Thần đột nhiên kéo hấn, xoay người đẩy vào một phòng trong nhà vệ sinh, hấn mới nghe được tiếng bước chân người đi tới.

Trong lòng đang muốn thở phào nhẹ nhõm,Phạm Quân Thần lại hôn lên,trong phòng chật hẹp giờ hai người đàn ông chen vào,không gian vốn rất chật chội, giờ phút này Cao Dịch Khải căn bản không chỗ để trốn.

Cao Dịch Khải nghe được tiếng nước chảy rõ ràng bên ngoài,lo lắng người bên ngoài có thể nghe được tiếng vang, hẳn chuyện gì cũng không thể làm, cho dù muốn kháng cự nhưng chỉ có thể mặc cho Phạm Quân Thần hôn hẳn,thuần thực trêu lười của hắn,đốt cháy dự vọng trong cơ thể hắn.

Phạm Quân Thần bàn tay bắt đầu cởi nút áo trên người Dịch Khải,Cao Dịch Khải phát hiện động tác của hắn,vươn tay cố gắng ngăn cản hắn,nhưng thiếu chút nữa đụng vào vách tường phát ra tiếng vang,vì vậy Cao Dịch Khải phải rút tay về,tơ mắt nhìn Phạm Quân Thần cởi tất cả nút áo sơ mi của mình.

Hắn buông ra môi Cao Dịch Khải,bởi vì trên cổ Cao Dịch Khải còn buộc cà vạt, áo sơ mi không có mở rộng,hắn đẩy ra chiếc áo che đầy thân thể hắn,giống như đang kiểm tra có dấu vết gì không,xem kỹ thân thể cân xứng trắng nõn của hắn.

Còn chưa nghe được thanh âm người ngoài cửa rời đi,Cao Dịch Khải chỉ có thể nhìn chằm chằm Phạm Quân Thần,nhưng không ngăn cản được hành vi của hắn.

Không bao lâu,Phạm Quân Thần môi vung lên nụ cười hài lòng,hắn nhẹ xoa lên làn da Cao Dịch Khải,đi theo cúi người ẩn xuống một nụ hôn.

Môi của hắn rơi xuống chỗ gần đầu vú phần hồng của Cao Dịch Khải, tê dại ngứa kích thích khiến nhảy cảm nổi lên đứng thẳng

Cao Dịch Khải khó khăn cơ hồ sắp bật thốt lên ừ ừ,vì phản ứng thân thể mình cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Không phải do thuốc tác dụng,phản ứng lần này là xuất từ cảm giác chân thật chính thân thể hắn.

Phạm Quân Thần nhẹ mút, trên da thịt tuyết trắng Cao Dịch Khải lưu lại dấu vết phần hồng như cánh hoa,rõ ràng như dấu ấn biểu thị công khai chủ quyền sở hữu của hắn ——

Thân thể này huộc về hắn.

Đợi thời gian trôi qua như một thế kỷ,Cao Dịch Khải rốt cục nghe được tiếng bước chân người nọ rời đi,cửa đóng lại, Cao Dịch Khải lập tức đẩy ra Phạm Quân Thần.

“Anh đến cuối cùng muốn gì?” Hắn phòng bị nhìn người đó.Mặc dù rất muốn tông cửa xông ra, nhưng thân thể Phạm Quân Thần che ở trước cửa.

“Cậu quên rồi sao?”

“Quên..... là anh mới đúng.” Lời nói vừa bật thốt ra,nhưng sau khi nói xong Cao Dịch Khải lập tức cảm thấy hối hận.

“Nói như vậy cậu chưa quên?”

Phạm Quân Thần không có làm lời nói yêu ớt của hắn có chút oán hận.

Khi trong phòng nghỉ,thấy một màn hấn và Khuyết Thánh Vĩ ở chung một chỗ,lý trí kéo căng giống như bị cắt đứt,phảng phất dâng lên tức giận,từ đó trở đi trong đầu cũng chỉ còn lại có một ý niệm,hắn muốn chứng minh Cao Dịch Khải thuộc về hắn,bất luận kẻ nào cũng không thể chạm vào!

Lấy lại tinh thần,cho đến lúc này Phạm Quân Thần mới hiểu, vì Cao Dịch Khải hấn mà hắn vọng động đến hủy bỏ một bữa tiệc.

Hắn yêu sao,không phải chính hắn hiểu rõ không nên có bất kỳ liên quan với người này? Nhưng hình ảnh kia làm cho hắn mất đi không chế!

Cao Dịch Khải qua hồi lâu,mới nén đi vọng động trong lòng,rồi hắn mới cố ý ngụy trang bình thản nói: “Đêm hôm đó chỉ ngoài ý muốn,đối với chúng ta mà nói quên đi mới tốt.”

Cho dù không quên được thì thế nào,Cao Dịch Khải cũng không quên Phạm Quân Thần đêm hôm đó từng đã nói,hắn không phải là gay —— hắn lần nữa cường điệu, đêm hôm đó hắn sợ dĩ ôm mình,có lẽ chỉ vì đồng tình,chẳng qua là..... Đồng tình mà thôi.

Phạm Quân Thần nghe được giọng hắn lạnh lùng,giờ phút này Cao Dịch Khải tự giữ tĩnh tảo,con người đen trắng không có bất kỳ cảm xúc. Phảng phất đêm hôm đó đối với hắn mà nói căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì.

Mặc dù Phạm Quân Thần rõ ràng biết,Cao Dịch Khải nói bọn họ không gặp nhau mới là quyết định tốt,nhưng hắn không nghĩ tới chính là,những lời này trong miệng Cao Dịch Khải nói ra sẽ làm cho hắn—— không vui!

Hắn nôn nóng muốn xóa bỏ quan hệ hai người?

“Cậu quên được không? Quên thân thể của cậu phản ứng nhiệt tình thế nào à?” Phạm Quân Thần cười lạnh một tiếng, đột nhiên tiến tới gần Cao Dịch Khải, ngón tay lướt qua vòng eo nhạy cảm.

Thân thể bởi vì động tác Phạm Quân Thần mà run sợ,Cao Dịch Khải bắt được bàn tay Phạm Quân Thần.

“Phạm tổng, xin tự trọng.” Hắn lạnh lùng nói.

Song, phản ứng Cao Dịch Khải lạnh như băng, nhưng Phạm Quân Thần lại nghĩ đích thân hủy diệt băng hàn trên mặt hắn.

“Hôm nay nói những lời này không phải quá muộn sao. Chúng ta chuyện gì cũng đã làm —— hay cậu muốn mời.”

Phạm Quân Thần đưa tay nắm Cao Dịch Khải, nhẹ nhàng găm cắn vành tai của hắn, tiếng nói trầm thấp mang theo giễu cợt.

Cao Dịch Khải cả người cứng đờ, hắn không biết, thật không biết, Phạm Quân Thần đến tốt cùng muốn gì!

Hắn từng nói qua, hắn không phải là gay, nhưng giờ phút này Phạm Quân Thần như thế đại biểu đang yêu?

“Anh muốn làm gì?”

“Nếu như nói..... Tôi không quên được.....”

Nghe đến đó tim Cao Dịch Khải tăng nhanh đột nhiên hạ xuống. Hắn biết, hắn biết, đêm hôm đó đối với Phạm Quân Thần mà nói, không có ý nghĩa gì, nhưng Phạm Quân Thần liên tiếp nói những lời làm tim hắn lạnh.

“Thân thể của cậu thì sao?”

“Anh đã từng nói anh không phải là gay.”

“Tôi hiện tại vẫn không phải, tôi chỉ có hứng thú với cậu mà thôi.” Phạm Quân Thần nhún vai.

“..... Cho nên?”

“Đêm hôm đó tôi bị buộc ôm một người đàn ông, cậu không cảm thấy bản thân nên chịu chút trách nhiệm sao?”

Cao Dịch Khải cúi đầu, trí nhớ quau lại đêm hôm đó, tối nay bị một câu Phạm Quân Thần đâm đau không chịu nổi ——

“Tôi đồng ý.” Nếu như Phạm Quân Thần muốn chẳng qua là thân thể, vậy hắn cũng không để ý.

Coi như mình mắc nợ hắn, cho đến Phạm Quân Thần chán ghét hắn mới thôi.

Sau đó bọn họ sẽ không ai thiếu ai

12. Chương 12

“Quản lý xin lỗi,tôi có việc nên đi trước.” Ra khỏi phòng ăn,Cao Dịch Khải mở miệng nói.

Đã gần tan việc Cao Dịch Khải nói,Hướng Dật Thiên chẳng qua gật đầu,quản lý cũng đồng ý,Khóa Trường đương nhiên càng không lý do phản đối.

Khuyết Thánh Vĩ đi qua bên cạnh hắn,mở miệng nói: “Sắc mặt của cậu không tốt lắm,xong việc hãy sớm về nhà nghỉ ngơi.”

Cao Dịch Khải không nói chẳng qua có chút kinh ngạc nhìn hắn,Khuyết Thánh Vĩ cười nháy mắt với hắn,vỗ lên vai hắn,bước nhanh đuổi theo quản lý và Khóa Trường.

Đợi mọi người đi hết,hắn mới đi vào một ... ngõ hẻm khác,nơi đó thông với cửa sau phòng ăn,ra đến đầu hẻm,có một chiếc màu đen xe đang chờ hắn.

Khi Cao Dịch Khải dừng bước lại,cửa xe đó đã trước mở ra,kéo ra cửa xe,vào trong,người đàn ông ngồi ở ghế lái chính là Phạm Quân Thần.

Giống như vì sợ Cao Dịch Khải đổi ý,Phạm Quân Thần khi thấy hắn không cự tuyệt yêu cầu,liền lập tức từ bỏ yêu cầu hắn tới nay ở lại.

Mà Cao Dịch Khải cũng không cự tuyệt.

“Tôi nghĩ cậu sẽ chạy trốn.” Phạm Quân Thần phát động xe.

Mặc dù những lời trước đó,có lẽ chỉ vì Cao Dịch Khải biểu hiện không quan tâm, có lẽ chỉ vì muốn phá vỡ mặt nạ lạnh như băng trên mặt Cao Dịch Khải,có lẽ vì xúc động nhất thời, nhưng Cao Dịch Khải xuất hiện bây giờ,Phạm Quân Thần phát giác bản thân thì ra đang lo lắng,lo lắng Cao Dịch Khải thấy hối hận,lo lắng Cao Dịch Khải không muốn đi với mình.

Tâm trạng này Phạm Quân Thần chưa từng có quá,giống như lần đầu tiên về nước,lần đầu tiên khăn trương thấp thỏm quen bạn gái.

Trên mặt Cao Dịch Khải vẫn lạnh nhạt,phun ra thanh âm dậm không có bất kỳ cảm xúc.

“Tôi đồng ý với anh.”

“Vì sao không cự tuyệt? Tôi cũng không có uy hiếp cậu.” Phạm Quân Thần hỏi, vững vàng lái xe, hần từ kính chiếu hậu lưu ý về mặt Cao Dịch Khải.

Mặt hần bình thường, ở đối diện đèn xe chiếu xuống, lúc sáng lúc tối nhìn không ra bất kỳ cảm xúc.

Cao Dịch Khải trầm mặc vấn đề này trong lòng hần vẫn như cũ không có đáp án.

Vì sao không cự tuyệt hần?

Thật chỉ vì mắc nợ sao?

Chẳng qua cảm thấy đối với hần có áy náy, cho nên hần mới không cách nào cự tuyệt sao?

Cho dù thế,nhưng đêm hôm đó hần cũng là người bị hại,huống chi đêm hôm đó hần cũng không có bắt buộc Phạm Quân Thần ôm hần,đó là xuất thân từ bản thân Phạm Quân Thần. Hần căn bản cũng không cần chịu trách nhiệm chuyện kia.

Huống chi bọn họ không phải gay,quan hệ thế này vốn nên kết thúc vào đêm đó,đã như vậy khi đó hần vì sao không dứt khoát từ chối,đoạn tuyệt hai người tiếp tục dây dưa?

Từ một giây đồng ý với Phạm Quân Thần,Cao Dịch Khải trong lòng liên tục hỏi mình, không phải không có do dự, không phải không có chần chờ,nhưng hần vẫn làm theo.

“..... Đáp án của tôi quan trọng lắm sao?”

Cao Dịch Khải lẳng lặng hỏi ngược lại.

“Tôi chỉ là muốn biết,quyết định của cậu và hợp đồng lần này có quan hệ với nhau không.”

Dưới sự khống chế của Phạm Quân Thần,xe tao nhả quẹo cua,ngữ khí của hần nhàn nhã tựa như thuận miệng hỏi chơi.

Cao Dịch Khải nắm chặt tay,con người đen hiện lên bị thương,nhưng chỉ lóe qua chớp nhoáng giống như đèn đường bên ngoài,ngay cả lấy mắt bắt cũng không kịp.

“Nếu anh nghĩ như vậy thì không còn gì để nói.”

“Ngay cả cố gắng phủ nhận cũng không?” Phạm Quân Thần khẽ động khóe môi giấu cợt, tròng mắt vốn mang theo chút âm áp, khi nghe đến án của Cao Dịch Khải trong nháy mắt mất đi nhiệt độ.

Chỉ thuận miệng hỏi nhưng sau khi nghe được đáp án Phạm Quân Thần mới biết được, bản thân hi vọng Cao Dịch Khải nói không phải.

“Tôi nói không, anh tin sao?”

“Có lẽ có ——” Phạm Quân Thần cười lạnh. “Bất quá cậu đã mất cơ hội.”

Cao Dịch Khải khiến Phạm Quân Thần thất vọng trong lòng đốt cháy lửa giận.

Vẫn cho Cao Dịch Khải không phải người như vậy, hắn từng nhìn thấy Cao Dịch Khải làm sao tinh táo xử lý người quấy rầy hắn, chẳng lẽ nói hắn lạnh lùng, hắn cao ngạo, chẳng qua chỉ là giả tạo?

Đêm hôm đó hắn không phải mặc kệ đau đớn, hừ chung chưa từng mở miệng cầu khẩn quá sao?

Nhéch môi, mặc dù không muốn tin tưởng, nhưng Phạm Quân Thần tìm không được lý do tốt hơn, để giải thích Cao Dịch Khải vì sao đồng ý.

“Nói cho tôi biết, cậu vì giao dịch ra bán thân thể của mình, rốt cuộc bao nhiêu lần rồi?”

Chỉ cần nghĩ đến từng có những người khác chạm qua thân thể Cao Dịch Khải, Phạm Quân Thần liền cảm thấy một loại ghen tỵ sắp nổi điên, lửa giận để cho hắn nắm chắc tay lái, con người nhìn thẳng phía trước dấy lên ngọn lửa lạnh lẽo.

Cao Dịch Khải sắc mặt trắng bệch, hắn không có nghĩ đến, Phạm Quân Thần nghĩ lời giải thích của mình thành vậy.

“Nếu như anh hối hận hãy cho tôi xuống xe.”

Trong thanh âm có chút run rẩy, tiết lộ Cao Dịch Khải hiện cảm xúc không ổn định, song bị vây quanh tức giận Phạm Quân Thần không có chú ý tới.

“Người nên hối hận, có lẽ là cậu.” Phạm Quân Thần cười làm cho người ra run rẩy. “Cho dù cậu làm thế nào, cũng không thể ảnh hưởng quyết định của tôi.”

“Đủ rồi, để cho tôi xuống xe!”

Cho dù hắn thật mắc nợ Phạm Quân Thần, hắn cũng không cần ở chỗ này nghe hắn lên án tổn thương người.

“Sao,biết không thể mò trúng món đồ tốt, hối hận sao? Bất quá, đã quá muộn.”

Phạm Quân Thần quẹo tay lái chạy vào bãi đậu xe khách sạn. Hắn quay đầu nhìn người ngồi bên cạnh hắn,khóe môi cười lạnh châm biếm.

Cao Dịch Khải cũng không có cãi lại,chẳng qua nhìn Phạm Quân Thần,trong trông mắt trong suốt không có lùi bước,không có kinh hoảng, ngược lại mang theo cảm xúc Phạm Quân Thần khó hiểu rõ—— gần như cảm xúc đau thương.

Nhìn chằm chằm con người quá mức trong suốt,trong nháy mắt Phạm Quân Thần thật muốn tin tưởng trông mắt ấy,tin tưởng hắn sở dĩ đồng ý,hoàn toàn không liên quan đến giao dịch giữa hai công ty.

“Tôi muốn xuống xe.”

Thanh âm Cao Dịch Khải khiến Phạm Quân Thần bất ngờ lấy lại tinh thần. Hắn quay đầu,không nhìn vào đôi mắt khiến hắn phân tâm.

“Tôi sẽ cho cậu xuống xe.” Hắn vừa nói vừa mở cửa.Nhưng khi Cao Dịch Khải mở cửa xe muốn xuống,Phạm Quân Thần phút chốc bắt được cổ tay của hắn.

“Bất quá, không phải là để rời đi.” Hắn nhếch môi,trong mắt không có bất kỳ nụ cười.”Tôi không phải đã nói rồi sao, hiện tại hối hận đã quá muộn.”

13. Chương 13

Khi...tỉnh lại đã là nửa đêm.

Ngoài cửa sổ thủy tinh lóe lên một ngọn đèn,bầu trời đêm nặng nề nhiều tầng mây nhìn không thấy một ánh sao.

Trong phòng trừ người bên cạnh hô hấp vững vàng, ngoài ra yên tĩnh không tiếng động.

Thân thể vẫn cảm thấy nặng nề,khó chịu,cảm giác chua đau khiến hắn động đầu ngón tay thôi cũng lười.

Bên cạnh người hít thở lặng lẽ phát qua tai hắn, Cao Dịch Khải nhẹ nhàng quay đầu, trong bóng tối hắn

nhìn không rõ mặt Phạm Quân Thần.

Cho dù thân thể từng có thân mật tiếp xúc, Cao Dịch Khải vẫn không hiểu được người đàn ông này.

So với đêm hôm đó hoàn toàn khác hôm nay hần thô bạo ôm,giống như đang phát tiết lửa giận lên người Cao Dịch Khải,mặc dù trên thân thể để lại không ít máu ứ, nhưng Cao Dịch Khải không cảm thấy hần bất buộc mình.

Nếu đơn thuần chỉ cường bạo,Phạm Quân Thần căn bản không cần bận khoản cảm giác của mình nhưng hần không có.

Khi phát hiện Cao Dịch Khải thống khổ,Phạm Quân Thần chậm lại động tác.

Cho nên dù Phạm Quân Thần động tác yêu cuồng nhiệt hơn nữa,Cao Dịch Khải vẫn biết,ôm hần vẫn là người đàn ông đêm hôm đó,vẫn dịu dàng như trước.

Nếu không phát hiện thì tốt, không phát hiện Cao Dịch Khải sẽ đem tất cả giải thích thành cường bạo, có lẽ..... Hần hần.....

Nhưng Phạm Quân Thần sau làm xong,ôm hần toàn thân bủn rủn vô lực vào trong phòng tắm, tẩy đi dấu vết hần lưu lại.

Dòng nước ấm áp chảy qua toàn thân hần,bàn tay dịu dàng lau chùi thân thể hần so với hần thô bạo chiếm đoạt hoàn toàn khác nhau, giống như muốn lau đi thương tổn hần để lại trên người mình.

Sau khi lau khô thân thể ẩm ướt của hần,Phạm Quân Thần ôm hần trở về trên giường,vỗ cho Phạm Quân Thần lúc đó rời đi,nhưng ngoài dự đoán của Cao Dịch Khải,hần trượt vào bên trong,đưa tay ôm lấy hần.

Da thịt trần truồng chạm nhau mang đến ấm áp,Cao Dịch Khải đầu tiên cứng một chút khi phát hiện Phạm Quân Thần chạm tới tựa hồ không mang theo bất kỳ dục niệm,hần mới từ từ buông lỏng.

Thân thể và trong lòng mỗi một khiến Cao Dịch Khải rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Sau khi hai mắt từ từ thích ứng bóng tối,trong bóng tối Cao Dịch Khải có thể loáng thoáng thấy gương mặt khi ngủ của Phạm Quân Thần.

Gương mặt bình thường lạnh lùng khi ngủ buông lỏng xuống,mái tóc trên trán cơ hồ che lại mặt hần,đường nét nghiêm nghị như tượng điêu khắc trên gương mặt đều dịu hơn.

Hần và Phạm Quân Thần không phải gay, nhưng đã lần thứ hai phát sinh quan hệ.

Cho dù thường bị đồng nghiệp nam dây dưa,nhưng Cao Dịch Khải chưa bao giờ từng nghĩ,bản thân sẽ phát sinh quan hệ với đàn ông.

Cho đến đêm hôm đó ——

Mặc dù chỉ ngoài ý muốn,nhưng trong lòng Cao Dịch Khải lưu lại dấu vết không thể nào xóa.

Song,hắn lại như cũ không cách nào giải thích, bản thân tại sao mặc cho chuyện lần nữa xảy ra.

Cho dù qua tối nay, Cao Dịch Khải vẫn không cách nào oán hận người đàn ông trước mắt,không cách nào đem tất cả lỗi toàn bộ quy tội hắn.

Sau khi trời sáng quan hệ hai người bọn họ trở nên thế nào?

Có muốn cũng vô dụng,tất cả vừa mới bắt đầu đã vượt khỏi khống chế của hắn.

Thở dài một hơi Cao Dịch Khải rời giường muốn đi,hắn tuyệt đối không thể ở chỗ này đợi đến trời sáng, ngày mai còn đi làm,hắn phải về nhà thay quần áo.

Dường như hắn mới vừa động,Phạm Quân Thần liền tỉnh, hắn bắt được cổ tay Cao Dịch Khải không để cho hắn đi.

Phạm Quân Thần tung mình đem Cao Dịch Khải đặt phía dưới,mắt nhìn xuống hắn,nghĩ đến Cao Dịch Khải lại không nói một tiếng rời đi, trong mắt dù có buồn ngủ cũng nháy mắt biến mất.

“Lại muốn giống lần trước không nói gì đã bỏ đi?” Tròng mắt sắc bén trong bóng tối lóe ra tia sang lạnh như băng.

“Tôi không thể ở lại.” Cao Dịch Khải nhìn thẳng hắn,vẻ mặt bình tĩnh.

“Không phải không thể mà là có muốn hay không?” Phạm Quân Thần trong giọng nói lộ ra nộ nóng.

Mặc dù Cao Dịch Khải không phủ nhận vì giao dịch công ty mới đến gần hắn, nhưng Cao Dịch Khải thủy chung làm cho Phạm Quân Thần một loại cảm giác không cách nào nắm trong tay.

Không có riêng đón ý hùa theo hoặc lấy lòng hắn,Cao Dịch Khải một chút cũng không giống nhân vật hắn sắm vai, ngược lại đề nén phản ứng bản năng thân thể, hắn như vậy khiến Phạm Quân Thần hoàn toàn mất đi khống chế.

Chẳng qua khi thấy Cao Dịch Khải cắn môi, đè nén tiếng rên rỉ trong cổ họng, trên nét mặt tự nhiên toát ra lạnh nhạt và đè nén, làm cho Phạm Quân Thần cuồng bạo dâng lên vọng động muốn làm nhục hắn, hắn muốn hủy hoại lạnh lùng của Cao Dịch Khải, hắn muốn cho Cao Dịch Khải giống như đêm hôm đó, ở trong ngực hắn giấy dựa rên rỉ!

Chỉ có dục vọng nắm giữ tất cả, Cao Dịch Khải mới có thể mất đi tỉnh táo xưa nay, trông mắt Phạm Quân Thần nhuộm sắc thái tình dục muốn chiếm lấy Cao Dịch Khải, cùng khuôn mặt đỏ ửng khi động tình, cũng chỉ có lúc đó Phạm Quân Thần mới có thể chân chính cảm nhận được, Cao Dịch Khải đang trong ngực hắn.

14. Chương 14

Nhưng giờ phút này nhìn vào con người lạnh lùng của Cao Dịch Khải, hắn không hiểu được Cao Dịch Khải đang suy nghĩ chuyện gì, cảm giác nôn nóng khiến hắn không cách nào khống chế.

“Không thể, cũng không muốn, để cho tôi đi.” Cao Dịch Khải nhượng mảy, cố gắng đẩy Phạm Quân Thần đè lên người.

Bởi vì chuyện đêm hôm đó, hắn đã nghỉ ba ngày, nay hắn không muốn ngày mai có hậu quả như thế.

“Nếu như tôi nói không?” Phạm Quân Thần vuốt vuốt sợi tóc trên trán Cao Dịch Khải.

“Cậu không phải muốn ——”

“Anh không phải chỉ nghĩ thôi, Dịch Khải.” Có lẽ trong con người Cao Dịch Khải lộ ra bối rối khó thấy, cho nên Phạm Quân Thần mỉm cười.

“Để cho tôi đứng lên!” Cao Dịch Khải lắc đầu, hắn không thể để cho chuyện riêng của mình ảnh hưởng công việc. Nếu để Phạm Quân Thần tiếp tục nữa, ngày mai hắn tuyệt đối không cách nào đi làm.

“Yên tâm, anh sẽ cho em đứng lên.” Nụ cười mập mờ, bàn tay Phạm Quân Thần trượt xuống, chuyển qua giữa đùi Cao Dịch Khải vẫn không có phản ứng, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa giống như ám hiệu tiết lộ trong lời nói.

“Anh ——” Cao Dịch Khải mới nói một chữ, Phạm Quân Thần liền cúi đầu che lại môi hắn.

Dịu dàng hôn nhưng không cho kháng cự, khiến tất cả kháng cự của Cao Dịch Khải, hoàn toàn hòa tan khi hắn dịu dàng vuốt ve.

Cao Dịch Khải thở dài chậm rãi nhắm mắt lại, để dục vọng tùy ý cuốn lấy mình.

Giữa trưa, ánh mặt trời rực rỡ làm người ta hoa mắt.

Cao Dịch Khải bước ra xe taxi, chỉ một động tác đơn giản mà thôi, đã khiến cho thất lưng truyền đến một trận đau buốt.

Thở dài, kết quả hần hôm nay phải nghỉ nửa ngày.

Buổi sáng tám giờ, Phạm Quân Thần từng dao động để hần tỉnh, khi đó hần đã chuẩn bị xong.

“Nếu còn thấy không khỏe, cứ tiếp tục ngủ, hôm nay đừng đến công ty, biết không?”

Cả người trần ngập cảm giác mệt mỏi, ánh mắt Cao Dịch Khải nửa mở nửa khép, không có nghe rõ Phạm Quân Thần nói gì, đã đồng ý: “Ừ.”

Tiếp theo hần lại rơi vào giấc ngủ say. Mơ hồ nhớ được, trước khi hần ngủ Phạm Quân Thần tựa hồ từng hôn hần.

Lần nữa khi tỉnh lại, đã gần mười một giờ.

Cao Dịch Khải bối rối đứng dậy, hần nhớ bản thân chưa gọi điện xin phép công ty, cho nên anh gọi điện đến công ty.

Hần gọi đến, Khóa Trường nói cho hần biết, trước đó đã có người đàn ông gọi điện thoại đến nói cậu không khỏe, muốn xin nghỉ một ngày.

“Bất quá giọng người đàn ông kia tựa hồ rất quen tai.....” Khóa Trường nghi hoặc nói.

Cao Dịch Khải biết người đàn ông gọi đến trừ Phạm Quân Thần ra thì không có người khác, Khóa Trường từng nghe qua giọng người kia, nếu để cho Khóa Trường nhớ ra giọng của Phạm Quân Thần, vậy quan hệ của hần và Phạm Quân Thần sẽ bị người ta biết.

“Hần chỉ là một người bạn của tôi.” Cao Dịch Khải vội vàng giải thích. “Tôi đã khỏe hơn, buổi chiều sẽ tới công ty.”

Sau khi tắt máy, Cao Dịch Khải vẫn cảm thấy trái tim thỉnh thoảng nháy không ngừng.

Trước quay về nhà đổi lại quần áo, dùng bữa trưa đơn giản, sau Cao Dịch Khải tự trực tiếp đến công ty,

bởi vì đêm qua không có về công ty, xe của hắn vẫn đậu ở bãi đậu xe trong công ty, cho nên không thể làm gì khác hơn đón xe taxi.

Thời gian mười hai giờ năm mươi phút, cách giờ làm việc chỉ còn mười phút đồng hồ.

Đi vào trong thang máy, Cao Dịch Khải ấn tầng hai mươi hai, cửa thang máy đang muốn hợp lại, một giọng nói rất xa truyền đến: “Chậm đã, chờ tôi với!”

Cao Dịch Khải dè xuống phím, chưa hoàn toàn thu về cửa thang máy lại mở ra.

“Cám ơn.” Người đàn ông chạy vào thở dốc một hơi, mới nhìn Cao Dịch Khải cười nói.

Sau khi nhìn thấy mặt đối phương, Cao Dịch Khải mới phát giác, người chạy vào thì ra là Khuyết Thánh Vĩ.

“Cậu không phải là Dịch Khải? Tại sao giờ mới đến?” Khuyết Thánh Vĩ cũng kinh ngạc kêu lên.

Hắn tựa hồ tới rất vội vàng, đầu tóc rối loạn, cà vạt không thắt tốt, áo sơ mi cũng không có hoàn toàn nhét vào trong quần, mặc dù bộ dáng nhếch nhác bất quá tuyệt không làm cho người ta chán ghét, ngược lại thay Khuyết Thánh Vĩ tăng thêm chút mị lực.

“Không phải, tôi buổi sáng xin nghỉ.”

“Đây không phải là giống tớ sao! Thật là trùng hợp!”

Tại sao trùng hợp thế, mỗi lần hắn xin phép Cao Dịch Khải cũng sẽ xin phép?

“Cậu cũng xin phép?” Cao Dịch Khải hơi ngẩn ra.

15. Chương 15

” Thân thể không khỏe.” Khuyết Thánh Vĩ nghe được vấn đề của hắn, cười có chút lúng túng —— Ồ, hắn cũng không thể nói là bị người yêu ghen đến bỏ không dậy nổi.

“Còn cậu, sao cũng xin phép?” Ho nhẹ một tiếng, Khuyết Thánh Vĩ hỏi ngược lại.

“Buổi sáng, thân thể..... Không khỏe.” Cao Dịch Khải hơi nhìn qua ...có chút chột dạ.

Mặc dù đối phương cũng trả lời vậy, trong lòng như trước thấy hoài nghi nhưng cũng không có ai hỏi tới. Hai người trầm mặc, trong thang máy đầy dẫy không khí lúng túng lại có chút mập mờ.

Thang máy rốt cục mở ra, Cao Dịch Khải đi ra ngoài trước, trở lại chỗ ngồi, sau Khuyết Thánh Vĩ đã ngồi xuống đối diện.

“Hai người các người, không có chuyện gì chứ?” Khóa Trường hỏi.

“Tốt.” Khuyết Thánh Vĩ cười.

Cao Dịch Khải khẽ gật đầu một cái, Khóa Trường bắt đầu nói tiếp: “Lần này hợp đồng với mỹ thương nhân Bách Thái rất thuận lợi, ngày mai sẽ ký hợp đồng.”

Nghe được tên Bách Thái, Cao Dịch Khải hô hấp bất giác hơi tắc nghẽn.

Mặc dù đêm qua Phạm Quân Thần hoài nghi nguyên nhân hắn chịu lên giường, nhưng Cao Dịch Khải cũng không cho Phạm Quân Thần bởi vì ... dao động mà quyết định.

Cho nên Cao Dịch Khải cũng không cho bản thân có thể ảnh hưởng quyết định của hắn.

Xem ra Phạm Quân Thần sau khi kết thúc hội nghị cũng đã quyết định hợp tác với bọn họ.

“Thời điểm ký hợp đồng, hai người các cậu cũng cùng đi. Còn có sau này hai bên liên lạc công việc, Dịch Khải cậu chịu trách nhiệm đi.”

Nghe vậy Cao Dịch Khải bất giác ngơ ngẩn.

Nếu như để hắn chịu trách nhiệm, vậy chứng tỏ hắn và Phạm Quân Thần sau này sẽ thường tiếp xúc bàn công việc ——

Theo quan hệ mập mờ giữa hắn và Phạm Quân Thần mà nói, cơ hội như vậy, là tốt, hay là không tốt?

“Dịch Khải?” Khóa Trường thấy hắn có chút hoảng hốt, bèn lên tiếng hỏi.

“Tôi biết rồi.” Cao Dịch Khải đáp lời. Hắn biết đây là công việc, không thể bởi vì quan hệ giữa hắn và Phạm Quân Thần mà ảnh hưởng đến công ty.

Nhưng hắn nên xử lý quan hệ giữa mình và Phạm Quân Thần ra sao đây?

Biết rõ không thể tiếp tục,nếu tiếp tục đối với mình hoặc Phạm Quân Thần đều không có chỗ tốt, nhưng hẳn lại cự tuyệt không được Phạm Quân Thần.

Huống chi bọn họ giống như trước đều là đàn ông,quan hệ như thế tuyệt đối sẽ không có tương lai ——

Nhưng vì sao hẳn không cách nào hoàn toàn cắt đứt liên lạc với Phạm Quân Thần?

Vì sao..... Làm không được?

Chỉ cần cự tuyệt, hẳn và Phạm Quân Thần sẽ không còn có bất kỳ liên quan.....nhưng sâu trong lòng,hắn không muốn.

Cho dù biết không nên nhưng hẳn vẫn không chế không được mình, cảm xúc mâu thuẫn trong cuộc sống hai mươi lăm năm, chưa từng có qua ——

Cao Dịch Khải làm như không thấy nhìn vào màn ảnh máy tính đen nhánh,đột nhiên ngẩng đầu thấy Khuyết Thánh Vĩ đối diện tò mò nhìn hắn, trong lòng hắn kinh sợ,vội vàng thu lại suy nghĩ lung tung,khôi phục vẻ mặt lạnh lùng thường ngày,mở ra máy tính trên bàn,bắt đầu công việc hôm nay.

Lưu Dồn Trung giương mắt liếc nhìn sang Phạm Quân Thần xử lý văn kiện,hai mắt đột nhiên trợn to, hắn nhìn lầm rồi sao? Phạm Quân Thần,Phạm Tổng của bọn họ lại..... đang cười?

Là mắt kiếng của hắn không đủ độ sao? Lưu Dồn Trung lấy mắt kiếng ra,chà lau mắt kiếng sau vội vàng đeo lại.

Quả nhiên không phải lỗi của hắn,khóe miệng Phạm Quân Thần khê nhướng lên—— trăm phần trăm đang cười!

Thật là quái,liên tiếp hai tháng áp suất thấp,hôm nay lại thay đổi khác thường, tâm trạng Phạm Quân Thần quả thực tốt đến làm cho người cảm thấy kỳ lạ.

“Phạm tổng,tâm trạng hôm nay của ngài hình như rất tốt?” Lưu Dồn Trung rất cục không nhận được tò mò hỏi.

Phạm Quân Thần nghe vậy,dừng bút nhìn thư ký của hắn.

“Tâm trạng của ta rất tốt sao?” Tại sao chính hắn không phát giác?

Lưu Dồn Trúng gật đầu mạnh, đi theo thêm vào một câu.”Trên mặt ngài còn có nụ cười.”

Hắn cười sao? Hắn sao một chút cũng không cảm thấy?

“Có tin tức tốt sao?” Lưu Dồn Trung hoài nghi hỏi.

Năm nay bởi vì kinh tế toàn cầu đình trệ, công ty vận chuyển buôn bán cũng chỉ có thể miễn cưỡng đem tăng giảm bằng nhau mà thôi, thân là Tổng kinh lý, Phạm Quân Thần áp lực rất nhiều, tâm trạng không tốt hẳn có thể hiểu rõ.

Chẳng lẽ có tin tức tốt, doanh thu công ty sẽ đạt được chỉ tiêu sao? Nếu có thân là bí thư hẳn tại sao không nghe ai nói?

“Không có.” Vài nét bút lên đơn đặt hàng, muốn thật có tin tức tốt, chỉ sợ không có.

Chẳng qua Phạm Quân Thần quả thật cảm thấy, tâm trạng không nặng nề như lúc trước.

Không có chuyện tốt, tại sao tâm trạng của hắn không hiểu sao lại chuyển tốt?

Tầm mắt trở lại mấy văn kiện, Phạm Quân Thần mới nhớ tới bản thân vừa rồi phân tâm.

Hắn nghĩ tới Cao Dịch Khải sáng nay.

Hắn nhớ tới lúc gọi Cao Dịch Khải dậy, đáng vẻ còn buồn ngủ.

Mái tóc mềm mại khẽ cong lên, xốc xếch rơi vào trên gối, vòng quanh khuôn mặt của hắn, bởi vì không ngủ đủ nên mí mắt hơi sưng, ngay cả hắn nói gì, Cao Dịch Khải cũng giống như nghe không hiểu, chỉ thuận theo đáp lại một tiếng.

Ngay cả thanh âm của hắn cũng không lạnh nhạt giống bình thường, lộ ra thật buồn ngủ.

Cao Dịch Khải như vậy, khiến Phạm Quân Thần ngây người năm giây mới lấy lại tinh thần, hắn không có nghĩ tới, Cao Dịch Khải mới vừa tỉnh ngủ lại đáng yêu đến như vậy

Đáng yêu? Không nghĩ tới hắn dùng hai từ đó hình dung người đàn ông hai mươi lăm tuổi. Bất quá Cao Dịch Khải như thế, không có kiêu ngạo lạnh lùng như thường ngày, bộ dáng mơ hồ nửa ngủ nửa tỉnh thật làm người ta thương yêu....

Cảm giác đó không giống với khi ôm Cao Dịch Khải, chỉ cần nhìn hắn trong lòng Phạm Quân Thần liền

không khỏi nổi lên chút dịu dàng.

Cao Dịch Khải có thể không có phát giác,khi bản thân hôn hấn,Cao Dịch Khải không có kháng cự,ngược lại chủ động đem hai tay nhốt lại hấn,đáp lại nụ hôn của hấn, cơ hồ làm hấn thiếu chút nữa quên chuyện đi làm,suýt nữa nhảy vào trong chăn tiếp tục.

Phạm Quân Thần nhìn văn kiện bày trên mặt bàn,trên mặt vẫn không tự chủ lộ ra nụ cười.

Hai mắt Lưu Dồn Trung cơ hồ nhìn chăm chăm,hấn quả nhiên không nhìn lầm,Phạm Quân Thần tâm trạng tốt đến ngay cả làm việc cũng sẽ cười!

16. Chương 16

“..... Như vậy, tương lai chúng ta cùng chung sức hợp tác đạt tới lợi nhuận gấp đôi.” Lời Phạm Quân Thần vừa kết thúc,hợp đồng cộng tác hai công ty chính thức hoàn thành.

Sau khi kết thúc nghi thức ký hợp đồng,có một bữa tiệc nho nhỏ, mọi người tham dự hội nghị từ phòng họp đi đến hội trường khách sạn.

Cao Dịch Khải từ trước đến giờ không thích loại trường hợp xã giao này,cho nên chỉ cầm một chút điểm tâm đứng trong góc.

“Uống rượu không?” Không biết lúc nào,Khuyết Thánh Vĩ đứng bên cạnh hấn, trong tay cầm hai ly rượu cốc tai.

Cao Dịch Khải lắc đầu khéo léo từ chối.

“Đúng rồi,cậu hình như không thích thức uống có tinh rượu.” Khuyết Thánh Vĩ chắc lưỡi hít hà nói.

Thật khó tưởng tượng người như vậy cũng có thể trở thành nghiệp vụ. Bất quá,mặc dù phương diện giao tế xã giao tương đối không am hiểu,nhưng năng lực làm việc của Cao Dịch Khải không cần hoài nghi.

“Không sao,rượu này độ cồn không cao,cậu yên tâm đi.” Vừa nói Khuyết Thánh Vĩ liền đưa rượu sang cho Cao Dịch Khải.

Cao Dịch Khải không thể từ chối,đành phải cố mà làm nhận lấy.

Uống một ly cốc tai,Khuyết Thánh Vĩ như nghĩ đến cái gì,mở miệng nói: “Dịch Khải,Tớ cảm thấy cho cậu

gần đây thật giống như trở nên..... Có chút kỳ lạ.”

Thân thể chấn động,rượu trong ly suýt nữa đổ ra ngoài.”Kỳ lạ chỗ nào?” Chẳng lẽ Khuyết Thánh Vĩ nhìn thấu gì sao?

“Thành thật mà nói, cậu trước mặt luôn không có biểu tình gì,thoạt nhìn chính là người rất khó chung đụng,bất quá gần đây tớ cảm thấy cậu tương đối có cảm xúc.Nếu có thể thỉnh thoảng cười một cái thì càng tốt hơn.” Khuyết Thánh Vĩ ngay thẳng cười nói.

Mặc dù nói tương đối có cảm xúc,bất quá rất ít, chỉ có thỉnh thoảng hai,ba lần thất thần bị Khuyết Thánh Vĩ bắt được mà thôi. Nhưng Khuyết Thánh Vĩ thật cảm thấy, Cao Dịch Khải không hề lạnh lùng giống như trước, cảm giác giá rét làm cho người ta có loại ngay cả nhích tới gần sẽ bị tổn thương.

“Tương đối..... Có cảm xúc?”

“Đúng vậy.” Khuyết Thánh Vĩ gật đầu. Ngay cả lúc đi làm cũng sẽ thỉnh thoảng thấy hắn đang ngẩn người, vậy đối với Cao Dịch Khải trước kia mà nói, căn bản không có khả năng.

Chỉ là những lời này nếu nói ra,toàn bộ trong phòng làm việc sẽ có mười một người phản bác lời của hắn.

Đối với bọn họ mà nói, khuôn mặt Cao Dịch Khải thủy chung là số một.

“Cậu quen bạn gái rồi à?” Khuyết Thánh Vĩ cười trêu.

Có thể làm cho một người thay đổi lớn trừ tình yêu,hắn nghĩ không ra những nguyên nhân khác.

“Bạn gái?” Danh từ xa lạ này,để cho Cao Dịch Khải qua một lúc lâu mới kịp phản ứng.”Làm sao có thể.....” Hắn theo bản năng phủ nhận.

Nhưng trong đầu lại đột nhiên hiện lên hình ảnh Phạm Quân Thần.

Trong lòng đột nhiên kinh hoàng. Không, không phải, cùng với Phạm Quân Thần quan hệ trong đó hoàn toàn không liên quan đến tình yêu!

Không phải liên quan đến tình yêu, Phạm Quân Thần vừa bắt đầu đã muốn chỉ là thân thể hắn không phải sao? Huống chi,có lẽ đêm hôm đó chính là lần cuối cùng, Phạm Quân Thần không phải gay, quan hệ này bất kỳ lúc cũng có thể —— kết thúc.....

Vì che dấu tâm trạng dao động, Cao Dịch Khải cúi đầu xuýt uống ly cốc tai cầm trong tay,chất lỏng ngon ngọt chảy xuống trong cổ, bất tri bất giác hắn đã uống cạn một ly rượu.

“Ồ, không phải sao?” Khuyết Thánh Vĩ gãi gãi đầu, hần vẫn cho rằng mình đoán đúng không sai.

Cao Dịch Khải chỉ có thể lắc đầu phủ nhận.

“Vậy, gần đây xảy ra chuyện gì sao?” Khuyết Thánh Vĩ tò mò hỏi tới. Cao Dịch Khải thay đổi nhất định có nguyên nhân.

Cao Dịch Khải không biết trả lời như thế nào. Nếu như trước kia hần có thể làm gương mặt lạnh lùng để cho Khuyết Thánh Vĩ biết khó mà lui, nhưng hiện tại hần phát giác bản thân làm không được, hần không cách nào đem Khuyết Thánh Vĩ thành một người bạn bình thường, lấy thái độ thường ngày đuổi hần.

Chẳng lẽ trong lúc vô tình hần đã để cho Khuyết Thánh Vĩ đến quá gần sao?

“Làm sao? Hay cậu có bạn gái, chẳng qua ngưỡng chừng không muốn thừa nhận?” Thấy Cao Dịch Khải không đáp, Khuyết Thánh Vĩ nhích tới gần Cao Dịch Khải, giảm thấp xuống thanh âm ghé vào lỗ tai hần.

Mặc dù không phải sự thật, nhưng lời của Khuyết Thánh Vĩ vẫn khiến Cao Dịch Khải cảm thấy bối rối cộng thêm vừa rồi uống rượu, nên trên mặt hần nổi lên đỏ ửng.

“Không phải.”

Khuyết Thánh Vĩ còn muốn hỏi nữa, nhưng lúc này khóe mắt hần liếc thấy Dương Dực Thiên vốn đang nói chuyện với Phạm Quân Thần đột nhiên đi đến phía này.

Về mặt Hướng Dực Thiên làm cho Khuyết Thánh Vĩ bỗng nhiên hét lên không ổn, nhất thời quên vấn đề đang hỏi Cao Dịch Khải, trong đầu chỉ lo suy tư

Không thể nào, hần lại làm chuyện gì để quản lý phát điên sao?

“Tớ..... thấy không khỏe, nên đi vào phòng nghỉ ngơi đây.”

Cao Dịch Khải bối rối thoát đi bên người Khuyết Thánh Vĩ. Mà Khuyết Thánh Vĩ tự lo còn không xong, đương nhiên không đếm xỉa tới hần.

Hần đi vào phòng nghỉ ngơi nhỏ bên cạnh hội trường, phòng nghỉ ngơi không lớn, chỉ có một cái ghế salon hai người ngồi và bàn trà, nhưng ánh đèn dịu, mấy lọ hoa hồng màu hồng nhạt cùng với gương cổ khảm trên tường, làm người ta cảm giác thoải mái.

Đóng cửa lại, ngăn cách tiếng người bên ngoài, rốt cục có thể một người một chỗ, để Cao Dịch Khải thở phào nhẹ nhõm, đỏ ửng trên mặt rốt cục từ từ mất đi.

Ngồi ở trên ghế sa lon, Cao Dịch Khải chỉ hy vọng có thể ở nơi này đợi đến bữa tiệc kết thúc.

17. Chương 17

Nhưng qua không bao lâu,cửa phòng nghỉ ngơi bị đẩy ra,Cao Dịch Khải không tự chủ nhú lại lông mày hắn không muốn cùng bất luận kẻ nào ở nơi này,cho nên đứng lên, muốn ra khỏi phòng nghỉ ngơi.

Nhưng khi hắn nhìn đến người đi tới,bước chân không khỏi dừng lại.

“Làm sao, thấy tôi liền muốn đi?” Khóe môi Phạm Quân Thần khẽ nhếch,nhưng giọng nói đang giấu cợt.

Hắn đang tức giận. Cao Dịch Khải cảm giác được mặc dù không rõ tại sao.

“Tôi không biết là anh.”

“Không biết là tôi? Chẳng lẽ cậu cho rằng đi tới chính là những người khác sao? Thí dụ như,cậu bạn đồng nghiệp đó?”

Phạm Quân Thần giọng nói đùa cợt,từ cuối cùng cơ hồ từ giữa hàm răng bật ra.

Trong công việc không bởi vì bất kỳ chuyện riêng mà phân tâm, xưa nay đó là vấn đề làm việc của Phạm Quân Thần,hắn chưa giờ phá vỡ,nhưng Cao Dịch Khải nhiều lần khiến hắn phá vỡ lệ cũ.

Bắt đầu từ một khắc Khuyết Thánh Vĩ đi tới bên cạnh Cao Dịch Khải,Phạm Quân Thần liền phát giác bản thân không cách nào chuyên tâm nói chuyện với Hường Dật Thiên,hắn bắt đầu phân tâm chú ý đến hai người kia,bắt đầu đoán Khuyết Thánh Vĩ đang nói gì với Cao Dịch Khải.

Khi hắn phát giác Khuyết Thánh Vĩ tựa hồ quá gần Cao Dịch Khải,hắn thiếu chút nữa bóp nát ly rượu trong tay.

Cho nên hắn có ý định kết thúc cuộc nói chuyện với Hường Dật Thiên,nhưng khi thấy Khuyết Thánh Vĩ ghé vào bên tai Cao Dịch Khải không hiểu đang nói gì, để cho Cao Dịch Khải khuôn mặt vốn đậm mặt,giờ lộ ra vẻ mặt thất kinh,thậm chí còn phiếm nhàn nhạt ửng đỏ!

Mặc dù lý trí biết Khuyết Thánh Vĩ là đàn ông,gay không phải tùy ý có thể thấy được,nhưng trong lòng Phạm Quân Thần vẫn rất ghen tỵ.

Hắn ghen tỵ với người đàn ông có thể làm cho Cao Dịch Khải lộ ra vẻ mặt như vậy!

Hắn không muốn bất kỳ người đàn ông nào thấy được vẻ mặt động lòng người của Cao Dịch Khải!

Trở tay khóa cửa lại, trong đầu chỉ có một ý niệm, hắn muốn độc chiếm tất cả vẻ mặt của Cao Dịch Khải, bất kể nụ cười, bi thương, tức giận, tất cả đều chỉ có thể thuộc về hắn!

“Đồng nghiệp?” Cao Dịch Khải lặp lại cũng không hiểu ý trong lời nói của Phạm Quân Thần.

“Khuyết Thánh Vĩ, cậu và hắn quan hệ thế nào?” Phạm Quân Thần đi về phía trước.

“Hắn chẳng qua..... đồng nghiệp bình thường.” Cao Dịch Khải nhìn hắn nhích tới gần, trên người bức bắn ra lửa giận làm hắn không tự chủ lui một bước.

” Đồng nghiệp bình thường? Nếu như chẳng qua chỉ là đồng nghiệp bình thường, các người lại thân mật thế?” Phạm Quân Thần định duỗi dài cánh tay cười chế giễu, kéo Cao Dịch Khải đang lui bước ngã vào trong lòng ngực hắn.

Ghen tỵ khiến Phạm Quân Thần mất đi kiểm soát, ngón tay của hắn bấm sâu vào cánh tay Cao Dịch Khải, Cao Dịch Khải đau đến nhú lông mày, nhưng cái gì cũng không nói.

“Tôi và cậu ấy chỉ là đồng nghiệp mà thôi.”

“Hắn nói gì bên tai cậu?”

Cao Dịch Khải hơi ngẩn ra, hắn đang nhớ lại câu hỏi của Khuyết Thánh Vĩ, phủ nhận lại lắc đầu —— hắn không có quen với ai, quan hệ giữa hắn và Phạm Quân Thần căn bản không phải như vậy.

“Đáng chết ——” Cao Dịch Khải muốn giải thích rồi lại không, Phạm Quân Thần thấp giọng rủa một tiếng.

Vẫn luôn vậy, cho dù ôm Cao Dịch Khải vào trong ngực, Phạm Quân Thần lại như cũ không cảm giác không có được tất cả của hắn, Cao Dịch Khải là người hắn không cách nào nắm giữ.

Nếu như Cao Dịch Khải thật sự bởi vì hợp đồng mới lên giường hắn, như vậy người nắm giữ quyền là hắn, chứ không phải giống như bây giờ, cái gì cũng không xác định.

Phạm Quân Thần nôn nóng lui khép lại cánh tay giống như đang xác nhận gì, thân thể bị đè ép cảm giác này khiến Cao Dịch Khải nhú lông mày, ngẩng đầu lên nói:

“Anh——”

Song, Cao Dịch Khải cái gì cũng còn không còn kịp nói, đã bị Phạm Quân Thần ngăn chặn môi, đầu lưỡi miêu tả đôi môi mang theo hơi lạnh của Cao Dịch Khải, dọc theo môi thăm dò xông trong miệng, từ từ quần lấy đầu lưỡi Cao Dịch Khải không ngừng lui.

“Ừm.....” Cao Dịch Khải cố gắng đẩy ra Phạm Quân Thần, hai tay của hắn đặt ở giữa nhưng không cách nào kéo ra bất kỳ khoảng cách giữa hai người.

Hôn sâu đến cơ hồ làm người ta hít thở không thông, Cao Dịch Khải trong đầu cảm thấy một trận choáng váng, hai tay không tự chủ ôm lấy Phạm Quân Thần, chống đỡ thân thể mình sắp vô lực đứng vững.

Cánh môi thật chặt chồng lên nhau rốt cục tách ra, Cao Dịch Khải hít sâu, khuôn mặt hoảng hốt, đôi môi mịn màng hé mở, như cánh hoa phiếm ươn ướt sương đêm làm người ta muốn uống lấy.

Cho đến phát hiện trên cổ truyền đến lạnh lẽo, Cao Dịch Khải mới lấy lại tinh thần, mới phát giác Phạm Quân Thần không biết khi nào đã cởi cà vạt trên cổ, hai tay đang tiếp tục cởi nút áo sơ mi.

“Dừng tay! Nơi này là phòng nghỉ ngơi ——” Cao Dịch Khải hít một hơi, đưa tay nắm lấy tay Phạm Quân Thần.

Người của công ty chỉ cách một cánh cửa, nơi này tùy thời cũng sẽ có người đi vào. Phạm Quân Thần chẳng lẽ không hiểu được sao?

“Tôi biết.” Phạm Quân Thần cúi đầu mắt nhìn chăm chú vào Cao Dịch Khải, con ngươi đen thiêu đốt lên ngọn lửa rừng rực.

Chẳng qua sự thật này không ảnh hưởng được chuyện hắn muốn làm.

“Nếu biết, tại sao.....”

Phạm Quân Thần không để ý, đem Cao Dịch Khải áp đảo ở trên ghế sa lon, áo sơ mi rời rạc che dấu không được thân thể mảnh gầy nhưng bền chắc của Cao Dịch Khải, hắn nắm hai tay Cao Dịch Khải, cúi đầu há mồm ngậm nụ hoa mềm mại, khi hắn lấy răng nhẹ nhàng gặm cắn nụ hoa đồng thời, hắn nghe được trong cổ Cao Dịch Khải thoát ra thở dốc khó thể ức chế.

“Không được..... Buông.....” Cao Dịch Khải giãy giụa, sợ hãi làm thanh âm của hắn khẽ run, người của công ty đang ở ngoài cửa, hắn không thể ở chỗ này ——

18. Chương 18

Phạm Quân Thần nhìn xuống con người ướt át lộ ra bối rối của hắn, trong đầu đột nhiên xoẹt qua một tham muốn khoái cảm chinh phục tàn sát bờ bãi.

“Đừng nói chuyện, cậu muốn cho người ngoài cửa nghe được thanh âm của cậu sao?” Hắn khẽ liếm lấy môi, mép nổi lên nụ cười tàn khốc.

“Anh....”

Phạm Quân Thần ngón tay chậm rãi di động, cách lớp quần áo miêu tả nửa người dưới của hắn.

Người Cao Dịch Khải cực ngắc, cắn môi dưới, thân thể không muốn khuất phục dần bị hòa tan do Phạm Quân Thần bướng bỉnh vuốt ve.

Bàn tay nóng rực dò vào đáy quần tây, lục lọi, sau đó quần chặt lấy dục vọng từ từ đứng thẳng.

Ngón tay hoạt động trên dưới, phối hợp tiết tấu mút hôn đầu vú, khiến Cao Dịch Khải cơ hồ lâm vào thất khống.

“Không..... Đừng tay.....” Cao Dịch Khải hắn tự tay bắt được Phạm Quân Thần, song bàn tay trống rỗng mềm vô lực không ngăn cản được gì.

Trong đầu trống rỗng, mơ hồ hắn cảm giác Phạm Quân Thần hôn lên môi hắn, khi hắn đạt tới thời điểm cao trào, không cách nào khống chế rên rỉ, toàn bộ bị hắn uống vào trong miệng.

Trên mặt ửng hồng, còn lưu lại sắc thái dục vọng, áo sơ mi bị mở rộng, đầu vú bị màu hồng phấn bị lây dính chất lỏng ẩm ướt màu trắng run rẩy bởi vì đạt được thỏa mãn dục vọng.

Áo xóc xếch, mồ hôi dính trên người, Cao Dịch Khải nằm trên ghế sa lon màu trắng khác hẳn lạnh như băng bình thường, cổ tỏa ra hơi thở nói không ra lời dâm mỹ.

Yêu thương hôn nhẹ lên mặt Cao Dịch Khải, Phạm Quân Thần rốt cục lưu luyến buông hắn ra.

Không đếm xỉa đến dục vọng giữa đùi trướng đau, Phạm Quân Thần lấy khăn giấy trên bàn trà, lau đi chất lỏng dính trên ngón giữa.

Hắn giúp Cao Dịch Khải dọn dẹp dấu vết lưu lại trên người, Cao Dịch Khải rốt cục tìm được sức lực của mình, ngón tay run rẩy chậm rãi cài lên nút áo.

Biết Phạm Quân Thần cũng không tính tiếp tục, Cao Dịch Khải thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nhìn Phạm Quân Thần quần áo chỉnh tề nghi đến mới vừa rồi hẳn làm sao tỉnh táo trên đùa mình, Cao Dịch Khải khốn quẫn cúi đầu, không biết làm sao đối mặt hẳn.

“Cà vạt của cậu.” Phạm Quân Thần mở miệng nói.

Cao Dịch Khải bởi vì lời của hẳn mà ngắc đầu, Phạm Quân Thần đem cà vạt cầm trong tay vòng qua cổ hẳn, hẳn tự tay muốn tiếp nhận công việc đeo caravat, nhưng Phạm Quân Thần chỉ mỉm cười. “Tôi giúp cậu.”

Mặc dù cười nhưng thanh âm Phạm Quân Thần vẫn lộ ra cường ngạnh không cho cự tuyệt.

Cao Dịch Khải buông lỏng mắt, không dám nhìn thẳng mắt Phạm Quân Thần. Chẳng qua là đeo caravat mà thôi, nhưng Cao Dịch Khải cảm thấy động tác thân mật này so với vừa rồi còn hơn.

Một động tác thật tốt caravat, Phạm Quân Thần ghé vào bên tai Cao Dịch Khải nói: “Buổi tối tới chỗ tôi.”

Tếng nói trầm thấp thẳng xông vào thân thể Cao Dịch Khải còn mang theo cảm giác thơm ngọt vừa mới lưu lại, khiến cho xương sống một trận run sợ.

Phạm Quân Thần rút cục rời khỏi Cao Dịch Khải, sau khi nhận thấy được phản ứng của Cao Dịch Khải, trong mắt sâu và đen, hiện lên tia tàn tàn bạo.

Mặc dù quần áo đoan trang ngay thẳng, Cao Dịch Khải vuốt lại mái tóc nhưng trên mặt còn chút bối rối, cũng không còn làm Phạm Quân Thần nôn nóng.

“Đi thôi, nên rời đi lúc này, chút nữa sợ người ta hoài nghi.”

Phạm Quân Thần giơ tay lên, chỉnh lại quần áo xóc xếch, xác nhận trên người hai người không hề lưu lại dấu vết sau khi kích tình, mới xoay người rời đi.

Khi bàn tay đụng phải tay cầm trong nháy mắt, hẳn đột nhiên quay đầu nói: “Dịch Khải, nhớ đừng để nét mặt bây giờ của cậu cho bất luận kẻ nào thấy.” Trong thanh âm lộ ra dịu dàng.

Tất cả của Cao Dịch Khải chỉ có thể thuộc về hẳn, kích tình, cuồng loạn, dục vọng, toàn bộ, hẳn muốn độc chiếm!

Khi hẳn mở cửa ra, thanh âm ồn ào trong hội trường nháy mắt toàn bộ khôi phục.

Cao Dịch Khải nhìn cánh cửa bị đóng lại, trong phòng nghỉ chỉ còn lại có một mình hắn.

Cô độc vốn chính là kỳ vọng của hắn, nhưng khi Phạm Quân Thần đi ra gian phòng này, cánh cửa bị đóng lại, Cao Dịch Khải có một loại —— ảo giác bị người ta ném lại.

Theo bản năng mơn trớn tóc mình, trên mái tóc tựa hồ còn mang theo hơi ấm của Phạm Quân Thần, xuyên thấu qua đầu ngón tay hắn, truyền tới trong lòng hắn.

Xuất thần ngưng mắt nhìn cửa hồi lâu, Cao Dịch Khải rút cục thu hồi ánh mắt, nhưng thấy trong gương đối diện chiếu ra bản thân.

Đó là hắn, rồi lại không phải hắn, Cao Dịch Khải chưa từng thấy qua bản thân xa lạ thế.

Người trong gương từ đuôi lông mày đến con ngươi, phẳng phất mang theo vẻ mặt khổ sở bị vứt bỏ, đang lả chã khóc nức nhìn lại hắn.

Hắn không tự chủ đưa tay vỗ về mặt mình, giống như đang xác nhận cái gì, ngón tay lướt qua ngũ quan của mình, đây là gương mặt hắn quen thuộc, nhưng cũng là vẻ mặt hắn hoàn toàn xa lạ.

Cao Dịch Khải không tự chủ được đưa tay lau mặt, cố gắng xóa đi vẻ mặt như vậy, nếu không để cho vẻ mặt kia biến mất, hắn không cách nào ra khỏi phòng nghỉ ngơi này.

Mặt nạ lạnh lùng của hắn dường như bị cởi bỏ một góc, hắn tựa như trần trụi sải bước trong đám người, không có chút nào phòng bị.

Thật sâu hít vào một hơi, Cao Dịch Khải làm cho mình bình tĩnh trở lại.

Hắn biết mình phải bình tĩnh trở lại.

Cửa phòng nghỉ ngơi bị mở ra. "Dịch Khải, cậu ở đây này giờ sao?"

Đó là thanh âm của Khuyết Thánh Vĩ.

Cao Dịch Khải chuyển động đầu cứng ngắc, nhìn Khuyết Thánh Vĩ dò đầu vào.

"Cậu đang ở đây à." Thấy Cao Dịch Khải, Khuyết Thánh Vĩ cười đi tới. "Bữa ăn sắp kết thúc rồi. Chúng ta nên chuẩn bị rồi đi."

Thì ra hắn đã tại nơi này đợi lâu như vậy sao?

“Cậu đã ở đây cả bữa ăn đấy.” Khuyết Thánh Vĩ lẩm bẩm.”Ồ, nếu không phải bị quản lý bắt được,tớ cũng vậy muốn trốn đi nơi khác.”

Khuyết Thánh Vĩ nói chuyện ngữ điệu thanh thoát sáng lãng,làm cho tâm trạng Cao Dịch Khải vẫn căng thẳng rất cục có thể hơi buông lỏng, mất đi thái độ trước đó khôi phục lại bình tĩnh.

“Chúng ta đi thôi.”

“Sắc mặt cậu có chút tái nhợt.” Khuyết Thánh Vĩ cuối cùng chú ý tới Cao Dịch Khải.

“Tôi không sao, không..... Không có chuyện gì.”

Không có chuyện gì sao? Khuyết Thánh Vĩ gãi gãi đầu, mặc dù Hường Dực Thiên đã cảnh cáo thẳng hấn đờng đến gần Cao Dịch Khải nữa,nhưng Khuyết Thánh Vĩ cũng không cách nào để xuống Cao Dịch Khải.

“Nếu như không khỏe thì sớm trở về.” Khuyết Thánh Vĩ vẫn không yên lòng nói.

Vẻ mặt Cao Dịch Khải khẽ động,cho Khuyết Thánh Vĩ một nụ cười nhợt nhạt,ra khỏi phòng nghỉ ngơi.

19. Chương 19

Cao Dịch Khải đứng lặng trước cửa sổ thủy tinh lớn,đêm đen nhánh làm cho thủy tinh như gương phản xạ cảnh tượng trong phòng.

Người trên giường hô hấp trầm ổn quấn chăn giường quanh mình,thế giới yên tĩnh tựa như chỉ còn lại hai người hấn và Phạm Quân Thần.

Ngủ thẳng đến nửa đêm,hấn đột nhiên tỉnh lại, nhìn đồng hồ bên giường đang biểu hiện ra một giờ ba mươi bốn giây.

Không buồn ngủ, cho nên Cao Dịch Khải đứng dậy xuống giường.

Thân thể có thể dần dần quen,lúc ban đầu mỗi lần làm xong,thân thể luôn cảm thấy đặc biệt mỗi một chua đau, trải qua ba tháng nó từ từ biến mất.

Ba tháng,thật không nghĩ đến hấn và Phạm Quân Thần quan hệ có thể kéo dài lâu như vậy.

Mặc dù không có nghĩ tới, nhưng thật ra Cao Dịch Khải biết, Phạm Quân Thần tùy thời cũng có thể chán ghét, tùy thời cũng có thể ngưng quan hệ thể xác.

Nhưng hắn không có.

Trong ba tháng này, bởi vì liên quan đến công việc, hắn mỗi tuần đều đến Bách Thái báỉ phỏng, tiến hành câu thông, lâu thì ba lần, chậm thì một lần, trừ phi Phạm Quân Thần không có ở đây công ty, nếu không sau khi tan việc hắn luôn hẹn mình cùng nhau bữa ăn tối, sau đó mới đến khách sạn.

Làm hắn khó xử nhất chính là, Phạm Quân Thần không cho hắn rời đi giữa đêm.

Hắn luôn ôm lấy bản thân ngủ thẳng đến sáng sớm mới gọi tỉnh hắn—— có lẽ bởi vì buổi tối thân thể mệt mỏi, bình thường luôn do hắn tự dậy, mỗi lần ở cùng Phạm Quân Thần hắn luôn đặc biệt tham ngủ.

Phạm Quân Thần rời giường trước hắn, luôn dùng nụ hôn gọi tỉnh hắn, hai người cùng nhau dùng bữa sáng, sau mới riêng tự mỗi người đến công ty của mình đi làm.

Mỗi lần nhìn ánh sáng chói mắt, Phạm Quân Thần mới vừa rời khỏi Cao Dịch Khải lại có loại cảm giác. Quan hệ của hắn và người đó hoàn toàn không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Trong lúc làm việc cho dù có bất kỳ tiếp xúc, hắn và Phạm Quân Thần vẫn như quan hệ gì cũng không có, hắn chủ quản công ty đối phương, còn mình hăng qua chỉ là nhân viên.

Có đôi khi nhìn Phạm Quân Thần tinh táo yêu cầu công ty phối hợp nhu cầu, ngôn từ hoàn toàn không lưu tình tràn đầy tính công kích, làm Cao Dịch Khải có loại cảm giác rối loạn, phảng phất ban đêm hết tất cả tưởng tượng của hắn, mà tất cả trước mắt mới là chân thực—— hắn và Phạm Quân Thần thật ra căn bản không có chút quan hệ.

Cho dù biết Phạm Quân Thần như không có sai, công việc là công việc, nhưng Cao Dịch Khải không cách nào giống như Phạm Quân Thần khinh địch như vậy.

Đó giống như rũ bỏ tất cả quan giữa ban đêm của bọn họ, hoàn toàn tinh táo hờ hững ——

Tròng mắt Phạm Quân Thần lãnh đạm, luôn một lần lại một lần làm đau hắn, để cho hắn chỉ có thể tránh đi tầm mắt đó.

Một ngày kia Bách thái đề nghị công tác, Cao Dịch Khải cảm thấy cả người đều mệt, bất kể trên tinh thần hoặc trên nhục thể.

Nhưng Cao Dịch Khải phát giác, bất kể cảm thấy mệt mỏi ra sao, hắn vẫn mong đợi ngày đó cho dù biết rõ sẽ bị thương tổn, hắn cũng vẫn mong đợi —— cùng Phạm Quân Thần gặp mặt.

Tựa như con bướm bướm bay vào đồng lửa, cho dù biết nghênh đón hẳn là ngọn lửa liệt diễm đau khổ hẳn vẫn muốn gặp người đó.

Cao Dịch Khải nhìn bản thân trên kính thủy tinh, mang theo ánh mắt chút mờ mịt không biết làm sao, từ xa lạ dần dần trở nên quen thuộc.

Tựa như Khuyết Thánh Vĩ nói, hẳn đang thay đổi. Cùng Phạm Quân Thần quan hệ, đang từng chút từng chút thay đổi hẳn, nhưng hẳn vô lực ngăn lại.

Cao Dịch Khải thở dài, đem trán chống lên cửa thủy tinh lạnh như băng.

Hắn rũ mắt xuống, ánh vào trong mắt cách lớp thủy tinh là độ cao cách mặt đất tầng hai mươi tầng.

Khoảng cách làm người ta choáng váng, trong mắt Cao Dịch Khải phẳng phất có loại bị mặt đất hút xuống, thân thể, thân thể giống như muốn rơi xuống——

Một đôi tay đột nhiên từ phía sau ôm hẳn, để cho Cao Dịch Khải trở lại thực tế, cảm giác rơi xuống biến mất. Hẳn vẫn đứng ở trong phòng khách sạn.

Hắn phút chốc ngẩng đầu, trong cửa thủy tinh là hình ảnh Phạm Quân Thần từ phía sau ôm lấy hẳn.

“Ngủ không được sao?”

Phạm Quân Thần khẽ cắn vành tai hẳn, hỏi.

Hắn sau khi lật người, tỉnh lại phát giác bên cạnh không có ai. Vị trí bên cạnh dường như bỏ trống đã lâu, khiến Phạm Quân Thần trong lòng nổi lên kinh hoảng.

Trong nháy mắt đó, hẳn cho rằng Cao Dịch Khải đã lặng lẽ rời đi.

Cho đến hẳn phát giác bóng người đứng bên cửa sổ, bóng người tinh tế dường như hòa tan vào bóng tối, phẳng phất tùy thời cũng sẽ dung nhập vào trong đêm tối, biến mất trước mặt hẳn.

Hắn phát hiện đứng dậy ôm lấy Cao Dịch Khải.

20. Chương 20

Thân thể cứng ngắc trong ngực Phạm Quân Thần từ từ buông lỏng.

“Ừ.”

Nhiệt độ ấm áp từ sau lưng truyền đến, như muốn làm ấm thân thể lạnh như băng.

Là đứng quá lâu sao, nhiệt độ điều hòa quá thấp thấm vào da thịt hần.

Phạm Quân Thần nâng cao cằm dưới Cao Dịch Khải, hai người ở tư thế này hôn hít, nụ hôn quá mức ngọt ngào, để cho Cao Dịch Khải có loại ảo giác hoảng hốt, phảng phất —— bọn họ chân chính người yêu của nhau.....

Cho nên Cao Dịch Khải thích Phạm Quân Thần hôn mình, nụ hôn dịu dàng thơm ngọt luôn có thể làm cho Cao Dịch Khải thoải mái.

Phạm Quân Thần đẩy ra áo ngủ Cao Dịch Khải, áo ngủ vốn chỉ được thắt lỏng lẻo, rơi xuống bên chân hần.

Thủy tinh chiếu lên da thịt trắng nõn cùng thân thể hơi ngăm của Phạm Quân Thần.

Bất kể bao nhiêu lần, khi thân thể kết hợp luôn khiến Cao Dịch Khải run sợ không dứt, giống như hai thân thể hoàn toàn giao hòa ở chung một chỗ, cảm giác rung động linh hồn sâu thẳm của hần.

Hần không phải là người tham luyện nhục dục, nhưng bị mê hoặc trong tình yêu với Phạm Quân Thần.

Phạm Quân Thần ôm Cao Dịch Khải đến trên giường, khi hần nằm xuống bên người sau ôm ấp lấy hần.

Bởi vì kích tình mà hơi thở rối loạn từ từ bình phục.

Vẫn cho bản thân không phải gay, đối với việc mê luyện thân thể Cao Dịch Khải nhất định rất nhanh biến mất, nhưng cho tới bây giờ, Phạm Quân Thần kéo dài quan hệ mập mờ không rõ với Cao Dịch Khải.

Trên đầu ngón tay truyền đến hơn nóng, cùng xúc cảm trượt nhẹ lên trơn mịn.

Hần biết Cao Dịch Khải nhiệt độ so với người bình thường thấp, chỉ có sau hoan ái da thịt Cao Dịch Khải mới có nhiệt độ ấm áp giống người bình thường.

Là mê luyện sao?

Làm sao cũng không nghĩ đến, bản thân lại quyến luyện thân thể đàn ông nhiệt độ thấp này.

Nhưng không phải chỉ có thân thể, chân chính để cho hắn không cách nào bỏ qua chính là Cao Dịch Khải.

Chỉ có ở trước mặt hắn, bản thân mới có thể đỡ xuống mặt nạ lạnh như băng.

Không có bất kỳ phòng bị hắn, đơn thuần chỉ muốn gần nhau.

Bất giác nhớ lại lúc trước hắn ở sinh nhật Cao Dịch Khải, tặng hắn món quà, vẻ mặt hắn vô cùng cao hứng.

“Đây là cái gì?”

“Quà sinh nhật của cậu.” Phạm Quân Thần mỉm cười.

Đó là một đồng hồ đeo tay đơn giản nhưng trang nhã, dây đồng hồ màu bạc, thấy nó hắn đã cảm thấy đồng hồ này thích hợp với Cao Dịch Khải.

“Nhưng làm sao anh biết?”

“Sinh nhật của em? Em cũng đừng có quá nhiều chỉ nhận lấy là được.” Hắn chưa nói mình vì biết sinh nhật mình.

“..... Cảm ơn.” Hắn rút cục mở miệng, nụ cười nở rộ trên mặt hắn.

Chưa từng thấy Cao Dịch Khải cười qua, cho nên Phạm Quân Thần chưa từng tưởng tượng, không ngờ Cao Dịch Khải lạnh lùng lại có nụ cười ngây thơ thế.

Đơn thuần vui sướng giống như hòa tan băng tuyết trên mặt hắn, nụ cười không có chút nào phòng bị. Nụ cười kia làm Phạm Quân Thần chấn động.

Không nghĩ tới, chỉ là động tác đơn giản lại làm Cao Dịch Khải vui mừng thế.

Không muốn buông tha không chỉ là thân thể, còn có vẻ mặt Cao Dịch Khải.

“Dịch Khải, đã ngủ chưa?”

“Chưa.”

Phạm Quân Thần cảm giác hấn trong ngực lắc đầu.

“VẬY ——nói chuyện phiếm đi.”

“Nói gì?” Cao Dịch Khải từ trong ngực của hấn ngẩng đầu, không biết làm sao nhìn hấn.

“Người nhà của anh đâu?”

“Bọn họ ở Nam bộ, tôi là con út, trên còn có một anh một chị.” Nghĩ một hồi Cao Dịch Khải mới mở miệng nói.

“Tình cảm giữa mọi người tốt không?” Phạm Quân Thần khuấy động sợi tóc Cao Dịch Khải.

“Rất tốt.”

Không có nghe ra Phạm Quân Thần chần chờ, Cao Dịch Khải trong đầu nghĩ chính là quá khứ của Phạm Quân Thần.

Mặc dù Phạm Quân Thần nói dễ dàng, nhưng Cao Dịch Khải vẫn nghe được nói ra lời này hấn đã dùng bao nhiêu tâm sức, chịu nhiều đau khổ, đây là chuyện tuyệt đối hấn không cách nào tưởng tượng.

Phạm Quân Thần nói xong, mới phát giác Cao Dịch Khải đang nhìn hấn, hấn cười cười. “Không nên vẽ mặt như thế, cũng là chuyện đã qua.”

Cao Dịch Khải không nói gì, chẳng qua vươn tay ôm lấy hấn.

21. Chương 21

Chỉ một động tác đơn giản, Phạm Quân Thần bởi vì cảm xúc rơi vào bóng tối từ từ tiêu tán. Hấn cúi đầu hôn Cao Dịch Khải, lặp lại nhiều lần hôn nhẹ lên cánh môi mềm mại.

Bởi vì lớn lên trong cô nhi viện, nên Phạm Quân Thần đặc biệt thích ôm người ngủ. Chỉ có hơi ấm con người mới có thể cho hấn biết, hấn không phải một mình.

“Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt là vào ngày lễ tình nhân.” Thản nhiên trao đổi không mang theo tình dục,

Phạm Quân Thần mở miệng.

“Anh..... Còn nhớ rõ?” Cao Dịch Khải kinh ngạc nhìn hấn.

“Làm sao có thể quên được.” Phạm Quân Thần bởi vì vẻ mặt kinh ngạc của hấn mà bật cười. Một lát sau, hấn mới mở miệng.”Dịch Khải,Đêm thất tịch,lễ tình nhân năm nay chúng ta ở cùng nhau.”

“Năm nay..... Đêm thất tịch?”

“Đúng vậy,vào tháng sau.Không được sao?”

“Không, không phải.” Cao Dịch Khải vội vàng lắc đầu.

Hấn chẳng qua..... Không có nghĩ đến Phạm Quân Thần yêu cầu như thế.

Hấn vẫn cho rằng hấn và Phạm Quân Thần không phải là người yêu,cho nên hấn chưa từng nghĩ trải qua lễ tình nhân với người đó.

“Như vậy... có thể.”

“Ừ.” Cao Dịch Khải gạt đầu, bắt tri bắt giác lộ ra nụ cười.

Phạm Quân Thần thất thần nhìn chăm chú vào nụ cười kia phảng phất mới có một niềm vui.

Chỉ một chuyện đơn giản,hấn lại vui như đứa bé. Phạm Quân Thần lắc đầu lại giống như bị cuốn hút,khỏe môi cũng từ từ nhếch cao.

Từ văn kiện trên bàn tán loạn ngẩng đầu,Cao Dịch Khải liếc thấy lịch bàn trên mặt bàn,cách ngày đó còn hai tuần.

Mặc dù mỗi tuần đều gặp mặt Phạm Quân Thần,nhưng Cao Dịch Khải vẫn mỗi ngày mong đợi đến ngày đó.

Trước kia hấn không có gặp gỡ bất cứ ai,lễ tình nhân,đêm thất tịch,đối với hấn mà nói không khác gì cuộc sống hằng ngày.

Nhưng kể từ khi hẹn hò với Phạm Quân Thần, đêm thất tịch ở trong lòng hắn đặc biệt có ý nghĩa.

Mặc dù thường gặp mặt, nhưng đêm thất tịch đó là ngày thuộc về người yêu.

Khuyết Thánh Vĩ đi qua bên cạnh hắn, liền phát giác Cao Dịch Khải làm việc hết sức chăm chú đang ngăn người.

Theo tầm mắt của hắn nhìn lại, hắn phát hiện tầm mắt Cao Dịch Khải dừng lại ở trên bàn.

Lịch bàn? Gần đây có ngày lễ gì đặc biệt sao?

Hình như là..... Đêm thất tịch.

Không nghĩ tới Cao Dịch Khải bởi vì ... ngày này mà phân tâm. Cảm thấy có chuyện đùa Khuyết Thánh Vĩ hăng hăng lên, cúi người xuống ở Cao Dịch Khải bên tai hỏi: “Đêm thất tịch có hẹn với ai sao?”

Nụ cười của Khuyết Thánh Vĩ để cho Cao Dịch Khải nhanh lấy lại tinh thần, hắn chặt vật nhìn Khuyết Thánh Vĩ.”Thánh Vĩ!”

“Chẳng qua thuận miệng hỏi có cần kích động thế không.” Khuyết Thánh Vĩ cười nói.

Mặc dù Cao Dịch Khải ở trước mặt người khác vẫn lãnh đạm, bất quá, gần đây, thái độ Cao Dịch Khải đối với hắn đã khá hơn nhiều, hai người cơ hồ giống như bạn thân.

Cao Dịch Khải nhìn bốn phía, phát giác đồng nghiệp không có phía sau, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thật sự có hẹn sao?”

Cao Dịch Khải trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới gật đầu thừa nhận.

“Vậy mua quà chưa?” Khuyết Thánh Vĩ không nghĩ tới thật bị hắn đoán trúng, lập tức tiến thêm một bước hỏi.

“Quà?” Cao Dịch Khải lặp lại, hắn chưa từng nghĩ phải mua quà cho Phạm Quân Thần.

“Dĩ nhiên, ngày đó cho dù không có quà thì phải có một bó hoa.” Khuyết Thánh Vĩ dùng giọng nói tiên bói truyền dạy hắn.

Hắn có từng gặp qua vô số, được xưng sát thủ mỹ nữ tình nhân đại chúng, phương diện đối với Cao Dịch Khải đương nhiên cao hơn.

“Muốn hoàn toàn bắt được lòng của phụ nữ, tặng quà rất là quan trọng.”

Khuyết Thánh Vĩ vỗ vỗ bả vai Cao Dịch Khải cười nói.

Cao Dịch Khải nhìn lên đồng hồ trên cổ tay do Phạm Quân Thần tặng, đúng vậy, nếu không phải Khuyết Thánh Vĩ nhắc nhở, hắn căn bản sẽ không nghĩ tới chuyện này.

Quà?

Khi Khuyết Thánh Vĩ không có phát hiện, hắn đã bắt đầu đang suy tư, rốt cuộc nên tặng quà gì cho Phạm Quân Thần.

22. Chương 22

“Ngài muốn cho mình hay để tặng?” Tiểu thư đổi lại phương thức hỏi thăm.

Cao Dịch Khải nhìn giá tiền làm người ta chắc lưỡi hít hà, qua hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

“..... Tặng cho người khác.”

“Bạn gái sao?”

“Không..... chỉ là bạn.”

“Như vậy ngài có muốn suy nghĩ kiểu dáng hay không. Đồng hồ này và của ngài chức năng hoàn toàn giống nhau.”

Tiểu thư bán hàng lấy ra một ... đồng hồ đeo tay khác, thuần túy mặt ngoài màu đen, cùng đồng hồ đeo tay của hắn đồng dạng thiết kế nhưng có cảm giác chững chạc.

Đồng hồ đeo tay này, hắn rất thích hợp với hắn.

Cao Dịch Khải liền gật đầu với tiểu thư kia.”Vây cái này đi.”

“Được,để tôi đem gói, xin ngài chờ một chút.” Hoàn thành một khoản giao dịch, tiểu thư nở nụ cười ngọt nói.

Không đến mấy phút đồng hồ, trên tay Cao Dịch Khải có thêm một túi quà gói đẹp mắt

Nhìn gói quà, vẻ mặt Cao Dịch Khải trong lúc vô tình dịu dàng đi.

Cách đêm thất tịch còn còn một tuần, không biết khi nhận được món quà này, Phạm Quân Thần có vẻ mặt gì, nhất định rất kinh ngạc——

Khóe môi nhếch nụ cười, Cao Dịch Khải căn bản không có phát giác tiểu thư phục vụ đối diện nhìn chăm chăm vào hắn, trên mặt nổi lên say mê đỏ ửng.

Xoay người muốn rời đi, Cao Dịch Khải đột nhiên bị một đứa bé đụng vào.

Đứa bé kia bị đụng phải ngã xuống đất, Cao Dịch Khải theo trực giác vươn tay giúp.

“Xin lỗi, cháu không sao chứ?”

“Không có chuyện gì.” Đứa bé kia đứng lên, ngẩng đầu nhìn Cao Dịch Khải.”Thật xin lỗi. Cháu đụng vào chú.”

Đứa bé này khoảng chừng bốn tuổi, mặc dù còn nhỏ nhưng ngũ quan cực kỳ tuần tú, mặc áo chất liệu thật tốt cùng quần dài, rất có lễ phép khom lưng nói xin lỗi với Cao Dịch Khải.

Cao Dịch Khải ngơ ngác một chút, cảm giác mặt đứa bé kia, phảng phất từng thấy ở nơi nào.

“Không có chuyện gì là tốt rồi.” Cao Dịch Khải thấy không có chuyện gì, đang định đi đứa bé kia lại đột nhiên bắt được ống tay áo hắn.

“Tại sao?” Cao Dịch Khải khẽ nhíu lông mày, mặc dù không phải là không thích trẻ con, nhưng hắn không biết làm sao ứng phó đứa bé trẻ tuổi kia.

Mặc dù như thế, hắn vẫn không hất tay đứa bé kia.

“Cháu..... Lạc đường.” Đứa bé đỏ mặt lắp bắp nói.

“Lạc đường?” Cao Dịch Khải ngây ngốc một chút.

“Đi với bố mẹ,nhưng bọn họ không thấy đâu.Cháu vẫn tìm, tìm khắp nơi nhưng không thấy bọn họ.” Cháu bé quất miệng, mặc dù đã sắp khóc lên nhưng cố nén.

“Không có chuyện gì,chú dẫn cháu đi tìm bọn họ nha.” Cậu bé cố gắng kiên cường khiến cho giọng Cao Dịch Khải bất giác dịu dàng.

“Có thật không?”

“Đúng vậy,đợi lát nữa,cháu có thể nhìn thấy bọn họ.” Cao Dịch Khải cười sờ sờ đầu của hắn.

Cao Dịch Khải dắt tay của hắn,ngón tay mềm nhũn nóng nóng,khi trong tay hắn có vẻ thật nhỏ—— thì ra nắm bàn tay em bé cảm giác như vậy.

Nhưng bàn tay nhỏ trong lòng bàn tay không an phận,ngược lại chủ động bắt ngón tay của hắn, lấy bàn tay nhỏ nhỏ dùng sức nắm đầu ngón tay hắn.

Cao Dịch Khải lơ đãng,mang theo đứa bé đi vào thang máy,thăng đến quầy phục vụ.

Đứa trẻ bắt lấy một bàn tay, mặc dù hốc mắt còn ửng đỏ,nhưng bởi vì có người theo bên cạnh nên yên tâm không ít.

“Hôm nay bố và mẹ dẫn cháu ra ngoài chơi sao?” Cao Dịch Khải vì để nó phân tâm nên nói chuyện phân tán.

“Hôm nay là sinh nhật của cháu,bố và mẹ đưa cháu ra ngoài chơi.” Đầu nhẹ gật,thằng bé trai vừa nói vừa nở nụ cười.

“Rất vui sao?” Cao Dịch Khải theo lời của hắn hỏi.

“Ừm.” Hắn dùng lực gật đầu,hết sức cao hứng cười nói: “Bởi vì bố mẹ cùng đi với cháu. Ba cháu bình thường bẽ bộn nhiều việc không rảnh đi với cháu, hôm nay bởi sinh nhật cháu nên riêng để trống.”

Cửa thang máy mới vừa mở ra, đứa bé kia liếc thấy đứng ở quầy phục vụ,có một đôi nam nữ nói chuyện với người phục vụ.

Nó thoáng cái buông lỏng bàn tay Cao Dịch Khải, chạy về phía người đàn ông,vui sướng hô.

“Cha,mẹ!”

Cao Dịch Khải đang muốn bước ra thang máy,nhưng thấy khi người đàn ông kia xoay người,mà đứa bé thoáng cái nhào vào trong ngực người đó.

Động tác Cao Dịch Khải nhất thời cứng lại,người đàn ông cao lớn ôm lấy đứa bé,là Phạm Quân Thần!

Cao Dịch Khải kinh ngạc nhìn bọn họ, cho đến cửa thang máy khép lại trước mắt hắn.

Trước mắt chỉ còn lại có cửa thang máy màu trắng,cái gì cũng nhìn không thấy tới,nhưng Cao Dịch Khải không cách nào dời đi tầm mắt.

Hắn nhìn Phạm Quân Thần ôm lấy đứa bé kia,biểu tình trên mặt hắn hoàn toàn xa lạ.

Gương mặt vốn lo lắng,khi hắn ôm lấy đứa bé kia,toàn bộ chuyển thành thoải mái và vui sướng,đó là vẻ mặt thuộc về người cha——khuôn mặt người cha lo lắng con mình lạc đường.

Đứng bên cạnh hắn có cô gái nhích tới gần bọn họ,hắn không có thấy rõ ràng mặt cô gái kia,nhưng trong nháy mắt đó,hắn biết,chỗ kia không liên quan đến hắn.

Bọn họ là người một nhà, cô gái kia là vợ danh chánh ngôn thuận của hắn,còn mình cái gì cũng không phải.

Thang máy chậm rãi đi xuống, đem Cao Dịch Khải dao động trở về thực tế,ảo giác trước mắt biến mất,nhưng trong lòng trống rỗng như cũ.

Mờ mịt nhìn cửa thang máy mở ra đóng lại,đóng lại mở ra,tới tới lui lui, nhưng hoàn toàn không biết mình nên đi nơi nào.

Ngày đó,hắn ngay cả mình là làm sao trở lại nhà trọ cũng không biết.

23. Chương 23

Loáng thoáng nghe được thanh âm nào đó.

Đầu óc hỗn độn không cách nào phân biệt đây là chuyện gì,chẳng qua cảm thấy thanh âm kia thật âm ỉ, làm cho đầu hắn cũng đau đớn.

Mở ra mí mắt nặng nề,hắn lục lọi đồng hồ báo thức,nhưng vị trí kia trống rỗng,cái gì cũng không có.

Là..... Điện thoại sao?

Cao Dịch Khải miễn cưỡng khởi động thân thể nặng nề,mới phát hiện đồng hồ báo thức không biết từ khi nào rơi trên mặt đất,hổng rồi.

Hắn nghe điện thoại,thanh âm đầu bên điện thoại nghe thật xa xôi.

“Dịch Khải? Tại sao cậu không đi làm?”

Đi làm?

Qua hồi lâu,Cao Dịch Khải mới nghe hiểu nội dung điện thoại.

“Dịch Khải? Cậu đang ở đó phải không?” Không nghe đáp lại,đối phương gấp gấp hỏi.

Cao Dịch Khải đã mở miệng,nhưng tim không được bất kỳ thanh âm nào.

Cổ họng khàn khàn phát ra thanh âm bình thường cũng không thể.

“Dịch Khải? Dịch Khải? Cậu có chuyện gì?”

Trong loa truyền đến thanh âm để cho Cao Dịch Khải cảm thấy đau đầu,cảnh vật trước mắt nặng nề trùng điệp,Cao Dịch Khải choáng váng ngã trở về trên giường,tay vô lực rơi xuống mặt đất.

Đầu bên kia điện thoại là Khuyết Thánh Vĩ, hắn biết, nhưng hắn nhưng không có biện pháp trả lời.

Trong đầu vẫn hỗn loạn,hắn chỉ cảm thấy thân thể nặng nề,nặng đến giống như rót đầy chì.

Thứ bảy,sau khi từ công ty bách hóa trở về, hắn chỉ có một mình ngồi trong phòng.

Cái gì cũng không thể nghĩ, cái gì cũng không thể làm,trong đầu duỗi không được hình ảnh một nhà bọn họ.

Biết rõ không thể nghĩ, không nên nghĩ,nhưng đầu óc của hắn vẫn không ngừng nhắc nhở bản thân.

Hắn nhắc nhở mình,bản thân chẳng qua bị Phạm Quân Thần đùa bỡn,nhắc nhở mình,hắn là người thứ ba trong gia đình bọn họ.

Nghĩ đến đứa bé nở nụ cười ngây thơ kia, nghĩ đến lời đứa bé từng nói:

Bố bình thường bề bộn nhiều việc cho nên không có thời gian với cháu, hôm nay là bởi vì sinh nhật cháu nên mới để trống một ngày.

Là hấn —— trong lúc vô tình, tước đoạt thời gian chung đụng cha con bọn họ sao? Là hấn sao.....

Tội ác như một làn roi vô hình, một lần lại một lần vọt vào hấn.

Mãi cho đến sắc trời hoàn toàn tối, hấn vẫn không nhúc nhích ngồi trong phòng.

Cả ngày không ăn, nhưng hấn hoàn toàn không đói bụng.

Hấn không biết trải qua bao lâu, thân thể mỗi một nói cho hấn biết nên ngủ, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo lạ thường.

Hấn muốn bắt buộc mình ngủ, như vậy có thể không đi suy nghĩ, cái gì cũng không muốn nghĩ, cho nên hấn rời khỏi phòng của mình mình, đến cửa hàng tiện lợi hai mươi bốn giờ mua bia.

Không thích mùi vị của rượu, nhưng uống vào trong miệng hấn lại không có cảm giác.

Thân thể vẫn lạnh như băng, trong phòng không có gió, nhưng hấn cảm thấy thật lạnh, từ lòng bàn chân thông đến trong lòng, chỉ có thể mượn rượu nóng làm ấm áp thân thể hấn.

Hấn từng hớp từng hớp uống, cho đến rượu tê dại tất cả tri giác của hấn, cũng tê dại tất cả đau khổ, tất cả sai lầm.

Hấn không biết rốt cuộc qua bao lâu, hấn chỉ biết là tỉnh táo sẽ làm hấn không nhận được suy nghĩ, sẽ làm hấn đau khổ, cho nên chỉ cần tỉnh lại, hấn lại đầu uống rượu, cho đến mất đi tri giác.

Vẫn liên tục tái diễn

Đầu đau quá, đau đến giống như có người dùng sức chèn ép, nhưng chỉ cần tỉnh táo hấn sẽ nhận không được suy nghĩ.

Trong lòng trong đau khổ, giống như bị lằng tri, làm cho hấn khó thể hô hấp.

Cao Dịch Khải chỉ có thể vươn tay lục lọi, đặt chai bia ở bên giường, nhưng đầu ngón tay đụng phải một túi giấy.

Hắn mò lên túi giấy, bởi vì rượu mà đầu choáng váng, sau một hồi mới hé mắt nhìn, thì ra đó là món quà hắn muốn tặng cho Phạm Quân Thần vào lễ tình nhân.

Thì ra là, hắn có mang về sao?

Ngón tay không tự chủ nắm thật chặt món quà kia, bên tai phảng phất còn nghe lời hôm đó của Phạm Quân Thần.

Dịch Khải, đêm thất tịch năm nay, chúng ta cùng nhau qua sao.

Tiếng nói nặng trĩu dịu dàng, giống như tình nhân rỉ tai lẫn bầm.

“VẬY..... mà anh nói.....” Thanh âm khan khàn không thành tiếng lên án.

Ai cũng biết Phạm Quân Thần không phải là đồng tính luyến ái, nhưng hắn vẫn để chuyện lần nữa xảy ra.

Chẳng qua..... Không muốn tách ra thôi.....

Chỉ muốn ở lại bên cạnh hắn, cho dù không có tình cảm cũng được, cho dù hắn muốn chẳng qua là thân thể của hắn cũng không sao ——

Cho dù rõ ràng biết, hắn không thể nào gạt mình, bản thân vẫn muốn ở bên cạnh hắn, một ngày, một giây.....

Không phải là tình nhân, tại sao phải tặng quà, tại sao muốn hẹn hắn cùng đi chơi lễ tình nhân?

Túi giấy màu xanh gói lấy món quà, trước mắt hắn từ từ mờ hồ.

Nước mắt chảy xuống khóe mắt khô khốc, đau nhói mắt của hắn.

Nhẹ buông tay, túi giấy màu xanh rơi xuống mặt đất phát ra tiếng vang.

Trong lòng dường như có thanh âm vỡ vụn, là đồng hồ trên tay hay là tim hắn?

Nước mắt không tiếng động trong hốc mắt, ngưng tụ, lăn xuống ——

24. Chương 24

Có người..... Đang ấn chuông điện.

Cao Dịch Khải không muốn tỉnh lại,nhưng tiếng chuông vẫn cố chấp vang lên, vang lên như vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Trốn không được chuông điện bướng bỉnh,hắn kéo thân thể nặng nề,miễn cưỡng từ trên giường đứng dậy.

Ngày hôm qua sau khi tan việc,Khuyết Thánh Vĩ tới nơi này,còn giúp hắn tìm bác sĩ.

Không nhớ được xảy ra chuyện gì,chỉ mơ hồ nhớ được Khuyết Thánh Vĩ mắng hắn, mắng hắn tại sao biến mình thành như vậy.

Ngăn tủ bên giường,còn đặt thuốc do Khuyết Thánh Vĩ giúp hắn mua.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào,hiện tại hắn là đang giờ làm việc,có người nào tới tìm hắn nha?

Chuông điện quấy nhiễu hồi lâu,Cao Dịch Khải rốt cục xuống giường.

Hai ngày này hắn không xuống giường,cho nên khi chân tiếp xúc đến sàn nhà,để cho hắn có loại cảm giác xa lạ.

Đứng dậy,nhưng chân mềm nhũn, hắn vội vàng bắt được một bên hộc tủ cố gắng ổn định mình.

Đi ra ngoài cửa, tiếng chuông điện vẫn chưa từng gián đoạn.

Mở ra khóa bên trong,hắn rốt cục mở cửa ra ——người đứng ở ngoài cửa là Phạm Quân Thần.

“Dịch Khải,nghe đồng nghiệp em nói em ngã bệnh.” Lúc thấy Cao Dịch Khải,trong thanh âm Phạm Quân Thần lộ ra lo lắng.

Hôm nay vốn là ngày Cao Dịch Khải đến Bách Thái,nhưng đến là một người thay thế, hắn từ trong miệng người khác mới biết được tin tức Cao Dịch Khải ngã bệnh.

Biết hắn đã bị bệnh hai ngày,Phạm Quân Thần ở công ty một khắc cũng đợi không được,không để ý bị ánh mắt kinh ngạc của bí thư,trong thời gian làm việc hắn chạy ra khỏi công ty.

Ánh mắt quan tâm nhìn đến thân hình tiều tụy,chuyển sang lo lắng.”Em có chuyện gì,tại sao đột nhiên

bệnh nặng như thế?”

Nhưng sự quan tâm của hắn, Cao Dịch Khải chịu không nổi —— Phạm Quân Thần quan tâm,hắn cũng chịu không nổi.

Hắn trở tay muốn đóng cửa lại, Phạm Quân Thần kinh ngạc,đang hỏi đột nhiên nhanh chóng chen vào bên trong cửa.

“Mời..... Rời đi.”

Cao Dịch Khải miễn cưỡng mở miệng,mặc dù hắn bây giờ,ngay cả mở miệng nói chuyện cũng vô cùng cố hết sức.

“Dịch Khải? Em có chuyện gì?”

Phạm Quân Thần không hiểu Cao Dịch Khải tại sao lạnh lùng.

Cao Dịch Khải tức giận nhìn chằm chằm hắn,muốn chỉ trích hắn,chỉ trích hắn tại sao có vợ có con,còn muốn phát sinh quan hệ với hắn.Nhưng hỗn độn trong đầu, nhưng một chữ cũng chen chúc không ra.

“Anh đi đi ——”

Không muốn nhìn thấy hắn, không muốn nhìn thấy hắn, thấy hắn, sẽ làm mình không khỏi nhớ tới... khuôn mặt tương tự hắn,nhắc nhở sai lầm hắn mắc phải.

Dùng sức nói,cảm giác choáng váng lại đột nhiên đánh tới,Phạm Quân Thần thấy thế, vội vàng đi đến đỡ lấy hắn.

“Tránh ra!”

“Nói cho anh biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Phạm Quân Thần cái gì cũng không tính nói sao? Hắn đến tột cùng muốn gạt mình đến khi nào?

Lý trí kéo căng như dây cung,trong nháy mắt toàn bộ bộc phát.

“Anh kết hôn rồi, phải không?” Lời ra khỏi miệng,trong nháy mắt kia Cao Dịch Khải kinh ngạc tỉnh táo trong giọng nói mình.

Hắn cảm giác được Phạm Quân Thần ôm hắn cả người cứng đờ.

“Em biết?”

Nghe thanh âm của hắn,Cao Dịch Khải tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Đứa nhóc kia thật sự là con hắn ——

Mãi cho đến một khắc tiếng kia ra khỏi miệng,Cao Dịch Khải mới phát giác mình vẫn mong đợi, mong đợi tất cả chỉ là hắn hiểu lầm,đứa bé kia không phải con của hắn,nhưng những lời Phạm Quân Thần vừa nói,làm tất cả hi vọng của hắn hoàn toàn vỡ nát!

25. Chương 25

“Tại sao em biết?”

“Tôi làm sao biết, có cái gì khác biệt sao?” Cao Dịch Khải vô lực hất tay hắn ra, Phạm Quân Thần buông lỏng hắn.

Gió theo cửa sổ mở rộng phật vào,vốn không cảm thấy lạnh nhưng Cao Dịch Khải rùng mình một cái.

Đẩy tay hắn ra là mình, nhưng Cao Dịch Khải cảm thấy,thân thể lạnh lẽo như mất tất cả hơi ấm.

Phạm Quân Thần trầm mặc đóng lại cửa sổ.

“Anh..... Rời đi.” Đưa lưng về phía hắn,Cao Dịch Khải mở miệng.Giọng nói bình tĩnh ngoài dự liệu.

Sau khi rời đi,bọn họ sẽ không liên hệ,đoạn quan hệ sai lầm này sẽ hoàn toàn kết thúc —— sai lầm này nên kết thúc ở nửa năm trước.

Ồ..... buổi tối ngày mười bốn tháng hai,tất cả vốn nên kết thúc.

Nhưng Cao Dịch Khải trì trệ không có nghe được tiếng bước chân rời đi.

“Anh và cô ấy kết hôn vào năm năm trước, khi đó anh hai mươi lăm tuổi,cha cô ấy là Tổng kinh lý của công ty.”

Thanh âm Phạm Quân Thần vang lên, bình thường như đang tự thuật không có chút âm điệu phập phồng. Vào ban ngày rực rỡ ngữ điệu hẳn trầm thấp, hư ảo không giống thật.

“Tôi không muốn nghe!”

Bất kể hẳn muốn nói cái gì, cũng không thay đổi được chuyện này. Làm gì..... cùng thay đổi được!

“Anh được rất nhiều gia đình thu dưỡng qua, nhưng tất cả đều không lâu dài, bất kể ở trong gia đình nào anh cũng là gánh nặng, cuối cùng một cặp vợ chồng thu dưỡng anh, ông ấy từng chính miệng nói cho anh biết! Anh là phế vật không dùng được, sống chẳng qua là gánh nặng cho người khác, không bằng..... đi chết.” Thanh âm tự thuật có chút dừng lại.

Không muốn nghe, nhưng Cao Dịch Khải mặc cho lời của hẳn từng câu từng câu lọt vào trong tai.

“Khi đó anh liền thề, anh tuyệt đối phải thành công, anh sẽ chứng minh, anh tuyệt đối không phải là gánh nặng của bất luận kẻ nào, cũng không phải là phế vật không dùng được. Anh sẽ —— chứng minh cho ông ấy thấy! Anh vào công ty, cố gắng công việc, làm thêm giờ, gắng đạt biểu hiện tốt, mặc dù chức vị tăng cao, nhưng thăng chức vẫn chưa đủ nhanh!

“Mà cô ấy chính là cơ hội. Cô là con gái một, cưới cô ấy anh ở công ty có thể một bước lên mây, sau đó liền giống như anh suy nghĩ, cha cô ấy —— bố vợ của anh, sau khi về hưu, đã giúp anh thuận lợi ngồi lên vị trí hiện tại. Kết hôn đối với anh mà nói, chẳng qua là thủ đoạn có được thành công!”

Nếu không dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, sẽ không có hẳn ngày hôm nay, cho dù có năng lực như thế nào cũng không cách nào ở ba mươi hai tuổi có được địa vị này.

Cao Dịch Khải dùng sức cắn môi dưới, môi rỉ ra tơ máu, nhưng hẳn không cảm giác được đau. Hẳn không dám nhìn Phạm Quân Thần, chỉ cần nhìn mặt của hẳn, hẳn biết mình sẽ mềm lòng.

“Buổi tối hôm đó, ngày mười bốn tháng hai, anh phát vợ anh quen người khác bên ngoài. Anh trong cơn tức giận đến ở khách sạn, không bao lâu cô ấy theo đến khách sạn âm ỉ một trận, chỉ trích anh bởi vì công việc lạnh nhạt cô ấy. Anh mặc dù không có cô yêu cô, nhưng sau khi kết hôn với cô ấy, anh không có những người đàn bà khác.”

“Dịch Khải, em là người ngoại lệ duy nhất.” Hẳn thở dài nói.

Lời của hẳn, để cho thân thể Cao Dịch Khải chấn động.

“Em lạnh lùng cao ngạo đã để anh mê hoặc, mặc dù anh không muốn thừa nhận, nhưng em hấp dẫn anh, cho dù biết là sai lầm, anh không cách nào buông ra em.”

Ngôn từ phẳng phất tựa như tờ tình,ngọt ngào quấn quanh ở bên tai Cao Dịch Khải,để cho Cao Dịch Khải cảm thấy giống như được hắt ôm,nước mắt yên lặng không một tiếng động chảy xuống mặt.

“Anh không yêu cô ấy, nhưng anh vẫn hy vọng có thể có một đứa con,đứa con huyết mạch tương liên.Anh là cô nhi, nhưng Hạo Vân ——là con trai của anh,nó có dòng máu của anh. Vì Hạo Vân,anh phải ——” hít một hơi thật sâu, Phạm Quân Thần mới nói tiếp: “Duy trì một gia đình đầy đủ.”

Bởi vì như thế,mặc dù vợ bất trinh,nhưng hắt cái gì cũng không nói, dù không có tình cảm với vợ,hắt vẫn duy trì gia đình vui vẻ hoà thuận.

Mặc dù không nói thẳng ra miệng, nhưng Cao Dịch Khải biết,hắt đang nói cho mình biết, hắt với mình hoàn toàn không có tương lai.

Bất kể bọn họ trong lúc này có tình cảm hay không,hắt và mình, hai người đàn ông tuyệt đối không thể nào có tương lai.

Thật ra thì Phạm Quân Thần suy nghĩ nhiều quá, hắt chưa từng nghĩ muốn phá hư gia đình hắt, chưa từng có —— nhưng,thật không có sao?

Hắt có thể cảm nhận khi Phạm Quân Thần nói những lời kia,trong tim của hắt không có bất kỳ một tia mong đợi sao?

Hắt thật không có mong đợi, Phạm Quân Thần sẽ vì hắt mà ly hôn?

Tình yêu là ích kỷ,cho dù người nợ là con của Phạm Quân Thần,nhưng đối với Cao Dịch Khải mà nói,dù sao vẫn là người hoàn toàn xa lạ,sâu trong lòng vẫn hy vọng,hắt vẫn hi vọng Phạm Quân Thần có thể lựa chọn hắt, cho dù —— người kia là con trai có cùng dòng máu với hắt.

Trong lòng cả kinh, Cao Dịch Khải cho tới bây giờ mới phát giác mình máu lạnh như vậy,lúc trước không hiểu tình yêu, hắt cũng không biết mình sẽ có mặt trái cảm xúc kia.

“Mời rời đi.” Hít một hơi thật sâu,Cao Dịch Khải rốt cục bắt buộc mình mở miệng.

Hắt phải để cho hắt rời đi, nếu không trong lòng của hắt sẽ sinh ra mong đợi không nên có.

Nghe được tiếng bước chân phía sau,hắt cho là Phạm Quân Thần đi.Thân thể suy yếu không đứng được lâu,hắt lao đảo muốn ngã bắt được đồ bên cạnh chống đỡ mình.

Nhưng đỡ lấy hắt,là một đôi bàn tay hắt quen thuộc,bàn tay đó thuộc về Phạm Quân Thần.

Trong đầu có chút choáng váng,nhưng tiếp theo trong nháy mắt,môi của hắn đã bị một đôi môi nóng bỏng che lại.

Nhét đầy tuyệt vọng và kích cuồng, Phạm Quân Thần quần lấy lưỡi của hắn,giày xéo khoang miệng của hắn,trên đầu lưỡi hắn,Cao Dịch Khải nếm đến vị mặn nước mắt của mình và vị tanh tanh.

Vừa mút vừa hôn sâu,đau khổ cơ hồ làm người ta hít thở không thông,nhưng Cao Dịch Khải lại như cũ tham lam hôn trả lại,đòi hỏi lưỡi của hắn.

Bọn họ đều biết, nụ hôn này là nụ hôn cuối cùng mỗi khi bọn họ nhớ lại.

26. Chương 26

Dần dần đến mùa thu.

Mặc dù hắn hiện tại mỗi tuần vẫn phải đến Bách Thái,nhưng cũng chưa từng thấy Phạm Quân Thần,bất cứ chuyện gì cũng nói qua thư ký để chuyển giao cho hắn.

Như vậy đối với hai người bọn họ đều tốt, không thấy mặt hắn cũng sẽ không đau lòng.

Mượn công việc bận rộn,Cao Dịch Khải làm cho mình không có thời gian đi suy tư, nhưng bất kể bận rộn ra sao tinh thần luôn thanh tĩnh dị thường,hắn ngủ không được,cũng không thể không bắt buộc mình ngủ,hắn không muốn suy nghĩ,chỉ cần không nghĩ nữa,hắn cũng sẽ không cảm thấy những chuyện kia ép người ta đau khổ đến điên.

Cho nên hắn bắt đầu uống thuốc ngủ, chỉ vì bắt buộc đầu óc của mình nghỉ ngơi.

Hắn luôn kéo dài thời gian tan sở,chỉ vì không muốn về nhà trọ một mình,cô đơn giống như bóng tối lạnh lẽo, chỉ cần ngồi ở trong phòng,bốn vách tường như là muốn nuốt hết hắn cắn xé hắn.

“Cậu còn chưa về? Làm thêm giờ sao?”

Nghe được thanh âm,Cao Dịch Khải từ văn kiện trên bàn ngẩng đầu lên,đi công tác về Khuyết Thánh Vĩ trở lại phòng làm việc.

“Cũng đã trễ thế này,cậu ăn tối chưa đó?” Khuyết Thánh Vĩ để cặp công văn xuống, hỏi.

Cao Dịch Khải liếc mắt lên đồng hồ trên cổ tay,thời gian đã là chín giờ bốn mươi tối.

Trong phòng làm việc, đã sớm đi hết chỉ còn lại có một mình hấn.

Cao Dịch Khải lắc đầu. “Tôi không đói bụng.”

“Không đói bụng có thể không ăn sao?” Nghe câu trả lời của hấn, Khuyết Thánh Vĩ cơ hồ có chút phát điên quất.

Người này, hấn rốt cuộc có chú ý tới mình không, bản thân đã gầy đến còn da bọc xương, còn tự ngược đãi chính mình!

“Tôi về sẽ mua chút đồ.” Cao Dịch Khải miễn cưỡng cười một tiếng.

Mặc dù không ăn gì, nhưng hấn thật không đói bụng, không muốn ăn bất kỳ món gì. Chẳng qua hấn biết Khuyết Thánh Vĩ đang quan tâm hấn, cho nên không thể làm gì khác hơn là nói như vậy.

“Nếu như một mình cậu biết lo cho mình, sẽ làm mình biến thành dáng vẻ này sao?” Khuyết Thánh Vĩ nhìn thấu hấn nói dối.

“Cậu rốt cuộc gặp chuyện gì? Từ lần đó ngã bệnh, sau đó biến thành dáng vẻ này này! Cậu không thương tiếc mình, thân thể sớm muộn cũng sẽ bị cậu làm hỏng!”

Cao Dịch Khải trầm mặc, có lẽ hấn thật nghĩ hủy hoại tất cả, chỉ cần làm hỏng bản thân, từ nay về sau sẽ không còn bất kỳ đau khổ.

“Cậu gì cũng không nói, vậy tôi làm sao giúp cậu?” Khuyết Thánh Vĩ gãi đầu, trong giọng nói tràn đầy suy sụp.

Có lẽ Cao Dịch Khải đối với người nào cũng lạnh lùng, nhưng chỉ cho mình nhích gần đến hấn, Khuyết Thánh Vĩ trong lúc vô tình, trở nên đặc biệt để ý hấn, luôn muốn làm chuyện gì cho hấn.

Hấn còn nhớ rõ hơn nửa tháng trước, tâm trạng Cao Dịch Khải còn rất tốt chuẩn bị cùng bạn gái đi chơi lễ tình nhân, người nào biết được mới qua không bao lâu, Cao Dịch Khải lại đem mình biến thành bộ dáng nhếch nhác!

“..... Thật xin lỗi.” Cao Dịch Khải biết mình không thể nói chuyện gì, cho dù là Khuyết Thánh Vĩ, cũng không thể nói chuyện giữa mình Phạm Quân Thần cho hấn biết.

“Đây không phải lời tôi muốn nghe.” Khuyết Thánh Vĩ thở dài. “Hơn nữa cậu cũng không cần nói xin lỗi.” Biết Cao Dịch Khải vô luận thế nào cũng không thể nào nói, Khuyết Thánh Vĩ rốt cục nói: “Tôi giúp cậu mua bữa tối, cậu cái gì cũng không nói, ít nhất nên ăn một chút gì, cũng đừng gây sự với thân thể mình.”

“Tôi.....”

“Đừng nói cái gì cậu không đói bụng!” Khuyết Thánh Vĩ ngạnh sanh cắt đứt lời hấn.”Cho dù không đói bụng,cho dù nhét cậu cũng phải ăn! Nghe hiểu không? Trước khi tớ trở lại cấm cậu rời khỏi nơi này.”

Nhìn bóng lưng Khuyết Thánh Vĩ rời đi,trong phòng làm việc,sau khi Khuyết Thánh Vĩ rời đi chỉ còn lại một mình hấn.

Cao Dịch Khải vô lực đỡ trán,mệt nhọc quá độ để cho tinh thần hấn suy sụp, hấn từ từ dọn dẹp giấy tờ trên bàn.

Dọn dẹp xong,Khuyết Thánh Vĩ còn chưa có trở lại.

Cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay,ngoài mặt màu trắng bạc,chiếu đến vẻ mặt tái nhợt.Vốn là muốn nhìn thời gian,nhưng hấn vẫn chăm chú nhìn đồng hồ.

Là Phạm Quân Thần tặng hấn, mấy lần muốn ném nhưng không nỡ.

Đó là món đồ duy nhất lưu lại giữa hấn và người đó.

Biết rõ giữ lại sẽ chỉ làm mình thống khổ,nhưng mỗi lần tức giận,hồ hấp khó khăn muốn ném đi thì nhớ lại tất cả,tựa như con dao đâm lên tim hấn,đau đến cơ hồ làm hấn hít thở không nổi.

Vốn muốn tặng quà cho Phạm Quân Thần,hấn cũng không nhìn qua, có lẽ ngày đó,lúc Khuyết Thánh Vĩ tới làm rơi nó xuống mặt đất cùng đồng bia ném đi.

Mất cũng tốt, món quà kia vĩnh viễn không có cơ hội tặng cho người đó——

Nhẹ nhàng vỗ về nước lạnh băng lên mặt, có lẽ cho đến khi hấn có thể lấy lại đồng hồ kia,hấn mới có thể hoàn toàn quên người đó sao.

Nhưng thật sẽ có một ngày như vậy sao?

27. Chương 27

Nửa đêm hai giờ, Phạm Quân Thần trở về nhà.

Mặc dù động tác mở cửa đã cực nhẹ, nhưng thanh âm đóng cửa trong đêm yên tĩnh, vẫn vang lên vô cùng rõ ràng.

Dem cặp công văn quảng trên ghế sa lon, Phạm Quân Thần đi vào trong phòng con trai Hạo Vân.

Gần đây khi hắn trở về, thời gian luôn đến gần khuya, có thể nhìn thấy con trai đang ngủ.

Trên giường con trai ngủ yên ổn, hắn nửa nghiêng thân người, gương mặt đè ép gối, nắm quả đấm để ở mặt bên cạnh, bởi vì ... đây là tư thế ngủ của con hắn, nước miếng cũng chảy lên trên gối.

Trên mặt là nụ cười dịu dàng, bất kể sửa bao nhiêu lần, con hắn vẫn không đổi được thói quen ngủ.

Chỉ nhìn con trai thôi, suy nghĩ trong lòng sẽ trở nên kích động, thân thể nho nhỏ có một nửa huyết thống của hắn.

Vẫn luôn cô đơn một người, cho dù kết hôn, đối với hắn mà nói vợ hắn vẫn là người ngoài vì hắn không có tình cảm với cô.

Cảm giác như thế vẫn kéo dài đến con trai ra đời mới thôi.

Phạm Quân Thần làm sao cũng không quên được, con hắn ra đời trong nháy mắt.

Cho nên hắn muốn đem những mình không có toàn bộ cho con.

Hắn muốn cho con một gia đình đầy đủ — đó là khát vọng trước đó của hắn, nhưng vĩnh viễn đều không đạt được

Nhưng — tại sao như vậy, hắn ôm người đàn ông Cao Dịch Khải, không chỉ một lần, từ mê luyện thân thể của hắn, đến bị Cao Dịch Khải hấp dẫn, lúc nào bên cạnh hắn, so với ở nhà còn làm cho hắn yêu thích hơn?

Vì tâm tư của mình, cho dù biết rõ quan hệ này không thể nào lâu dài, hắn vẫn để chuyện tùy ý phát sinh.

Có lẽ hắn chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt. Trốn tránh gia đình, vấn đề công ty, ở bên cạnh Cao Dịch Khải, hắn cái gì cũng không cần nghĩ, chỉ có ở bên cạnh Cao Dịch Khải, hắn mệt mỏi cả ngày mới có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Cho nên hắn không muốn buông tay, mặc dù hắn biết tất cả đối với Cao Dịch Khải là không công bằng.

Con trai đối với hắn mà nói vẫn là rất quan trọng, cho nên đến cuối cùng, hắn vẫn chỉ có thể buông tha cho

Cao Dịch Khải.

Nhưng tại sao gần đây hắn luôn là có ý định kéo dài thời gian về nhà?

Con trai ở nhà chờ hắn, con trai có thói quen chờ hắn về mới ngủ, đối với chút ít chuyện này hắn không phải là không hiểu được.

Nhưng hắn vẫn không muốn trở lại.

Không phải bởi vì không muốn gặp lại vợ, mà là bởi vì —— Cao Dịch Khải.

Mãi cho đến mất đi, Phạm Quân Thần mới hiểu được tình cảm của mình.

Nhưng tựa như trước kia không còn gì, món đồ rất muốn lại... Không chiếm được.

Hắn yêu con trai, nhưng bởi vì con trai mà làm mất đi hắn ——

Từ từ nắm chắc tay, Phạm Quân Thần thu hồi tầm mắt, lặng lẽ xoay người rời khỏi phòng.

Mỗi một ngồi trên ghế sa lon, hắn từ áo trong túi áo lấy ra điều thuốc, sương khói màu trắng bay ra, phiêu tán ở trong phòng khách tối đen.

Tầm mắt không tự chủ rơi vào vật trên cổ tay, mặt trước màu đen, giống như mẫu hắn đưa cho Cao Dịch Khải.

Một lần ngày gặp cuối cùng kia, Cao Dịch Khải bất tỉnh, hắn ôm Cao Dịch Khải đến trên giường, trên bàn sách trong phòng hắn tình cờ thấy được đồng hồ này.

Mặt ngoài tựa như từng ngã qua, nên cạnh có cái hộp ngã, mặt kính đồng hồ có chút mài mòn, nhưng bộ phận thì hoàn hảo, thời gian vẫn còn chạy.

Đó không phải là Cao Dịch Khải mua muốn hắn đeo sao, hắn mới vừa đưa Cao Dịch Khải một cái đồng hồ, cho dù Cao Dịch Khải muốn mua đồng hồ mới, cũng không thể chính xác giống nhau như đúc cùng khoản tiền và kiểu dáng.

Cầm lên đồng hồ kia, Phạm Quân Thần biết, đó là một món quà tặng cho hắn.

Bởi vì khi rời đi hắn chỉ mang đi đồng hồ, đổi lại sau mặt kính hắn đem nó đeo lại trên cổ tay.

Có lẽ muốn lưu lại gì, chuyện của hắn và Cao Dịch Khải.....

Phạm Quân Thần thở dài rồi cục dập điếu thuốc.

Hắn đứng lên, cửa phòng ngủ vào lúc này bị mở ra.

Vợ hắn mặt quần áo chỉnh tề đứng ở cửa, nhìn dáng dấp tựa hồ là cố ý chờ hắn trở lại.

“Em có lời muốn nói với anh.” Yên lặng một hồi lâu, Triệu Yến Du rốt cục mở miệng.

“Có lời gì không phải không nên nói ở đây sao?” Phạm Quân Thần cúi mặt xuống, lãnh đạm hỏi.

Lúc trước gặp vợ mình, mặc dù không yêu cô, nhưng hắn đối với cô luôn dừng lại ở dịu dàng, nhưng sau việc kia, quan hệ của hai người nhanh chóng xuống đến băng điểm.

“Em..... Mang thai.”

Thanh âm của cô nhẹ nhàng, vẻ mặt có chút tái nhợt nhưng bình tĩnh nhìn hắn.

Phạm Quân Thần dờ dẫm nhìn người trước mắt, dung mạo cô vẫn xinh đẹp, nhưng giờ phút này tại sao lại xa lạ quá.

“Thì sao?”

“Không phải là con của anh.”

“Tôi biết.” Từ ngày đó sau, hắn không gặp mặt cô nữa.

“Tại sao anh còn bình tĩnh như thế?” Triệu Yến Du cắn môi dưới hỏi.

“Nếu không em còn mong đợi anh có phản ứng gì?”

Triệu Yến Du khẩn trương nắm chặt cửa, vẫn luôn thế, sau khi kết hôn cô vẫn có cảm giác hắn không yêu cô.

Ngoài mặt, hắn tựa hồ đối với cô rất dịu dàng, nhưng cô chưa bao giờ từng có cảm giác được sủng ái.

Sau khi cưới cô mới từ từ hiểu rõ,hắn cưới cô chẳng qua là thủ đoạn có được chức vị Tổng kinh lý.

Cô thất vọng, khổ sở, đó cũng không phải là hôn nhân cô mong muốn,nhưng bởi vì yêu hắn, cho nên cô nhận xuống.

Cho rằng cuộc đời cứ trôi qua như thế, nhưng khi cô biết người đàn ông kia.

Hắn theo đuổi cô,làm cho cô nhận thấy được bản thân cô đơn đến cỡ nào.

Có lẽ là mê hoặc, có lẽ là muốn trả thù chồng,cô bắt đầu lên giường với người đàn ông kia.

Nhưng lại bị chồng cô phát hiện,cho là hắn sẽ tức giận còn chỉ trích cô bất trinh,nhưng hắn cái gì cũng không nói,bắt đầu từ khi đó,hắn thường ở tại trong tiệm cơm, cả đêm không trở về.

Một đêm lại một đêm ở trên chiếc giường trống rỗng, lòng của cô cũng từ từ nguội dần.

Thái độ của cô làm cho cô rất cực hoàn toàn hết hy vọng.

Nên kết thúc tất cả đi,cô muốn theo đuổi hạnh phúc thuộc về cô,nhẹ vỗ về bụng mình, Triệu yển Du nhẹ giọng nhưng kiên định mở miệng.

“Chúng ta..... Ly hôn đi.”

28. Chương 28

Phạm tổng,tôi đi trước.” Bình thường khó được tan việc đúng giờ, nhưng Lưu Dồn Trung hôm nay thái độ khác thường còn năm phút đồng hồ nữa tan việc,liền chuẩn bị rời đi.

“Hôm nay tại sao về sớm như vậy, có chuyện gì sao.” Phạm Quân Thần cười hỏi.

“Hẹn với bà xã,hôm nay là lễ tình nhân chúng tôi muốn cùng đi chơi, nếu đến trễ thì thật thảm.” Kết hôn mới hai tháng Lưu DồnTrung đã đủ tiêu chuẩn đại trượng phu sợ vợ.

“..... Lễ tình nhân?” Phạm Quân Thần ngẩn ra.

Đã..... đến rồi sao?

“Đúng vậy, Anh cũng không tệ nên nhanh chóng tìm một phụ nữ, để Tiểu Hạo hạo khả ái có mẹ đi.” Lưu Dồn Trung nửa cười giỡn, nửa chân thật khuyên nhủ.

“Để nói sau.” Phạm Quân Thần mặc dù cười, nhưng trong lời nói tiết lộ ý cự tuyệt.

Đưa mắt nhìn Lưu Dồn Trung rời đi, Phạm Quân Thần từ chỗ ngồi đứng lên, đi tới bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, sắc trời dần dần tối sầm xuống.

Một năm trước, đúng vào ngày này là lần đầu tiên hắn và Cao Dịch Khải gặp mặt.

Suy nghĩ dần dần trở nên xa xôi.

Trong lòng thủy chung chưa từng quên bóng dáng kia, còn từ từ trở nên rõ ràng.

Cuối cùng hắn và vợ rốt cục vẫn phải ký đơn ly hôn.

Ngoài ý muốn chính là quá trình hết sức bình thản.

Hắn từng chấp nhất muốn cho con một gia đình đầy đủ, nhưng lời của vợ lại làm hắn tỉnh táo.

Em biết anh không chịu ly hôn là vì Hạo Hạo, nhưng duy trì ảo tưởng như vậy, đối với Hạo Hạo thật không tốt? Một ngày nào đó Hạo Hạo sẽ phát hiện, anh muốn gạt Hạo Hạo đến bao giờ?

Nói dối chỉ có thể lừa gạt được nhất thời, nhưng hắn cố gắng nghĩ cho con trai gia đình đầy đủ nhưng quên mất điểm này.

Hắn không yêu vợ mình, nhưng ích kỷ vì mục đích của mình mà khóa cô ấy bên người hắn.

Hắn vẫn mắc nợ cô, thân là chồng, hắn thủy chung không hết sức.

Cho nên hắn đã đồng ý ký tên ly hôn, hắn để cho đoạn hôn nhân của hai người bọn họ được giải phóng.

Song, mặc dù khôi phục thân phận tự do, hắn cũng không có đi tìm Cao Dịch Khải.

Từ khi bắt đầu quen nhau, hắn đều làm Cao Dịch Khải chịu thương tổn. Có lẽ hắn rời đi đối với Cao Dịch Khải mà nói, ngược lại tốt nhất.

Muốn ôm hấn là dực vọng của mình,nhưng hấn nhưng thủy chung đem tất cả trách tội cho Cao Dịch Khải, hấn luôn từ trên người Cao Dịch Khải không ngừng cướp đoạt, nhưng không có giao ra.

Cho nên hấn không thể đi tìm hấn, cho dù —— bản thân thủy chung không quên được hấn.

Phạm Quân Thần thở dài, xóa đi bóng dáng quanh quẩn trong lòng,đi đến bên cửa sổ.

29. Chương 29

Dem xe chạy nhanh ra khỏi bãi đậu xe,đã hơn tám giờ Cao Dịch Khải vẫn chưa muốn trở về nhà trọ.

Không muốn nhớ hôm nay là ngày mấy,nhưng các đồng nghiệp nói chuyện với nhau,cùng với hoa được đưa đến phòng làm việc,không ngừng nhắc nhở hấn.

Hôm nay là lễ tình nhân ngày mười bốn tháng tháy.

Vẫn không thể quên, ngày này hấn và Phạm Quân Thần lần đầu tiên gặp mặt.

Không tự chủ bắt khẩn tay lái. Chỉ cần nghĩ đến,trái tim liền kịch liệt co rút lại.

Cuối tháng chín,bởi vì chấm dứt hợp đồng với Bách Thái,bản thân chưa từng gặp lại hấn,thuộc hai công ty khác nhau,dĩ nhiên ngay cả một chút tin tức của hấn cũng nghe không được.

Xe chạy trên đường,Cao Dịch Khải để cho xe chạy thẳng trên đường, hôm nay hấn không muốn sớm trở về phòng trọ lạnh như băng kia.

Liếc thấy một tấm biển quán bar quen thuộc ——”Dạ thành”.

Mặc dù nơi này một mình hấn chưa từng đi vào, nhưng bởi vì bàn bạc công việc hấn đã từng khách đến đây.

Hấn đem xe dừng vào bãi đậu xe,sau đi vào trong quán rượu.

Trong quán rượu không ít người, để cho Cao Dịch Khải nhíu lại lông mày,hấn tăng nhanh cước bộ đi về phía quầy bar,ngồi ở một góc.

Hấn róc rách uống rượu đưa đến,tăng thêm Vodka một đường thiêu đốt cổ họng.

Chỗ trống bên phải có người ngồi vào,Cao Dịch Khải không chú ý người kia,hắn chỉ cúi đầu nhìn rượu trong suốt.

Qua hồi lâu,hắn mới chú ý tới món đồ ánh vào tầm mắt.

Đó là một đồng hồ màu đen,thiết kế giống với thứ hắn đeo trên tay.

Cao Dịch Khải phút chốc ngẩng đầu,không thể nào,không phải là hắn,món quà kia đã mất rồi,không thể nào trong tay hắn,không phải là hắn.

Nhưng bả vai kiên nghị và đôi mắt thâm thúy kia,thật sâu khắc vào đầu hắn, thủy chung chưa từng quên lãng —— Phạm Quân Thần!

Nên dời đi tầm mắt,nên nhân lúc hắn chưa phát hiện rời đi,nhưng cả người Cao Dịch Khải không thể động đậy,chỉ có thể lấy hai mắt nhìn chăm chú vào gương mặt hắn,tham lam nhớ lại mỗi đường nét trên mặt Phạm Quân Thần.

Giống như nhận thấy được có người đang nhìn hắn, Phạm Quân Thần rốt cục quay đầu, tầm mắt hai người rốt cục —— trong ánh sáng không rõ ở quầy bar.

Phạm Quân Thần trong lòng chấn động,đưa tay bắt được cổ tay hắn,bởi vì tâm tình kích động,ngón tay của hắn cơ hồ bấm vào bàn tay Cao Dịch Khải,nhưng hai người bọn họ tuy nhiên cũng không phát hiện.

Ánh mắt hai người quán lấy nhau nhìn chăm chú lẫn nhau,xác nhận người trước mắt không phải là ảo tưởng của bản thân.

“..... Dịch Khải.” Phạm Quân Thần rốt cục mở miệng, thanh âm khan khàn.

Chẳng qua không muốn quá sớm trở về,Phạm Quân Thần mới đến quán bar hắn thường đến,hắn không nghĩ tới ở nơi này đụng phải người kia.

Thanh âm của hắn lay động Cao Dịch Khải hoảng hốt trở về thực tế,hắn cũng không có quên,Phạm Quân Thần là người có vợ,cho dù hôm nay thấy thì thế nào,chuyện vẫn không thể thay đổi.

“Phạm tổng,xin..... Buông tay.” Cao Dịch Khải bắt buộc mình mở miệng.

Chỉ nhìn thấy hắn mà thôi,nhưng cơ hồ khiến hô hấp của hắn giống như bị ai níu lấy,nước mắt muốn lộ ra trong hốc mắt.

Phạm Quân Thần thấy vẻ mặt Cao Dịch Khải đã chẳng khác gì,vẻ mặt xui xẻo toàn bộ biến mất.

Cao Dịch Khải luôn đối đãi người khác lạnh như băng, chỉ có ở trước mặt hắn mới có thể để lộ chính mình, nhưng người để cho hắn có vẻ mặt khó xử như vậy là hắn.

Từ trước đó đến hiện tại, hắn làm cho người kia vẫn luôn khổ sở, chỉ có khổ sở.

Tay từ từ buông lỏng, cho đến Cao Dịch Khải thoát ra khỏi nắm giữ của hắn.

“Mau..... buông.” Cao Dịch Khải cúi đầu, nước mắt trong nháy mắt chảy xuống, trong màn đêm, không có ai thấy nước mắt trong suốt từng giọt rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt biến mất, hắn vội vàng xoay người rời đi quầy bar.

Phạm Quân Thần kinh ngạc nhìn chỗ ngồi trống rỗng phía trước.

Một giây đồng hồ trước, Cao Dịch Khải còn ngồi chỗ đó đang ở trước mặt hắn. Bọn họ từng gần gũi như thế.

Hắn nhìn mình lòng bàn tay mình còn lưu lại cảm giác nắm cổ tay Cao Dịch Khải, cổ tay gầy tinh tế không có bao nhiêu thịt.

Song, hắn lại để cho hắn rời đi, lại một lần nữa từ trước mắt của hắn biến mất.

Hơi ẩm giữ tại lòng bàn tay, hắn rất muốn người đó, nhưng hắn..... đích thân buông ra hắn.

Hắn là cô nhi, hắn chưa từng tưởng tượng qua hạnh phúc là thế nào.

Chỉ vì thoát khỏi nghèo khó, vì chứng minh giá trị tồn tại của hắn trước mặt người khinh bỉ hắn, hắn liều mạng tích lũy tài phú, nhưng hắn vẫn không biết, hạnh phúc hình dáng ra sao?

Khi hắn buông ra Cao Dịch Khải, hắn lại có cảm giác..... hạnh phúc từ trong tay hắn chạy đi.

Tại sao phải để hắn rời đi? Phạm Quân Thần tự hỏi.

Hắn từng bỏ qua một lần, chẳng lẽ hắn thật muốn để hạnh phúc lần nữa trước mắt hắn chạy đi sao?

“Không, hắn không thể người đó đi, sai lầm ở quá khứ hắn sẽ dùng tương lai để đền bù, không thể người đó lần nữa rời đi?” Trong miệng lầm bầm, Phạm Quân Thần hai chân đã bắt đầu di động, theo mỗi cái sải bước, bước chân càng ngày càng ổn định.

Hắn biết, lần này hắn đuổi theo, sau này hắn sẽ không để cho người đó rời đi nữa, sẽ không ——

30. Chương 30

Chật vật chạy ra quán bar, gió mát quất vào mặt khiến Cao Dịch Khải phát giác trên mặt đã sớm một mảnh lạnh băng.

Mờ mịt ngừng bước, hắn quên không được, cho dù biết người đó có vợ con, nhưng hắn vẫn nghĩ liều lĩnh tụt vào trong lòng ngực hắn ——

Thân thể hắn run rẩy, vươn ra hai tay vây quanh mình, nhưng thân thể vẫn một mảnh lạnh băng.

Thân thể của hắn còn lưu luyến hơi ấm của Phạm Quân Thần, không có người đó hắn sẽ không ấm áp.

Một đôi tay không chút nào báo động trước từ phía sau ôm lấy hắn, cả người Cao Dịch Khải run lên, hắn tránh né muốn đẩy ra người phía sau, tình cờ nghe được thanh âm phía sau để hắn mất đi tất cả khí lực.

“Dịch Khải, lạnh không?” Hơi thở của hắn phát qua cổ.

Nghĩ đẩy ra Phạm Quân Thần, nhưng tay của hắn chậm chạp không đưa ra, đó là thân thể ấm áp hắn quen thuộc, chỉ được ôm ấp thôi, hắn đã cảm thấy thân thể cơ hồ sắp bị hơi nóng hòa tan.

“Tại sao..... Còn muốn đuổi theo?”

“Không nên đi, ở lại bên cạnh anh.” Phạm Quân Thần vừa nói, vừa dùng sức ôm chặt người trong ngực.

“Nhưng anh đã nói —— giữa chúng ta, căn bản..... Không thể nào.”

Trầm mặc một hồi, Phạm Quân Thần mới nói: “Dịch Khải, đến khách sạn gần đây của anh, có một chút chuyện anh muốn nói cho em biết?”

Trong giọng nói Phạm Quân Thần để lộ khát vọng, để cho Cao Dịch Khải không cách nào cự tuyệt, hắn rất cục gặt đầu.

Ngồi vào trong xe Phạm Quân Thần, bọn họ ai cũng không có mở miệng.

Nhìn Phạm Quân Thần mở ra cửa phòng, đó là Cao Dịch Khải lần đầu tiên đi vào thế giới Phạm Quân Thần —— hôm nay là một năm sau bọn họ quen biết.

Động tác Phạm Quân Thần nhẹ vô cùng, tránh gây ra ra bất kỳ tiếng vang quá lớn, hấn thấy Cao Dịch Khải nhìn hấn, hấn cười giải thích.”Hạo Hạo hấn đã ngủ, anh không muốn đánh thức nó.”

Con hấn ở trong phòng, như vậy vợ của hấn? Nghĩ tới đây trong lòng Cao Dịch Khải đau xót. Hấn đột nhiên bắt đầu hồi hận, hồi hận hấn tại sao đồng ý với Phạm Quân Thần.

Hấn căn bản..... Không nên xuất hiện ở nơi này!

Phát hiện Cao Dịch Khải không nhúc nhích đứng ở cửa, Phạm Quân Thần hoàn nghi quay đầu lại.

“Sao không vào?”

Cao Dịch Khải lắc đầu, Phạm Quân Thần biết hấn băn khoăn cái gì, mở miệng nói: “Nơi này chỉ có anh và con.”

Bị nhìn thấu tâm tư, Cao Dịch Khải có chút khó xử, nhưng làm hấn kinh ngạc là lời của Phạm Quân Thần.

Về mặt Cao Dịch Khải làm Phạm Quân Thần lộ ra một nụ cười khổ.”Anh đã ly hôn với vợ.”

“Làm sao có thể!?” Cao Dịch Khải kinh ngạc thất thanh nói.

Hấn nhớ được Phạm Quân Thần từng nói, hấn muốn cho con trai một gia đình đầy đủ, như vậy hấn làm sao có thể ly hôn?

“Đi vào rồi nói sau.”

Cao Dịch Khải đi theo phía sau hấn, lại như cũ không cách nào tiếp nhận chuyện thực Phạm Quân Thần đã ly hôn.

Đợi hai người sau khi ngồi xuống, Phạm Quân Thần mới lẳng lặng mở miệng.”Trước nói chuyện cô ấy ly hôn. Cô ấy mang thai nhưng anh biết, đó không thể là con anh. Anh vốn không đồng ý, nhưng cô ấy đã làm anh thức tỉnh chuyện anh chưa từng chú ý tới. Anh vẫn muốn cho Hạo Hạo một gia đình đầy đủ, nhưng đây chẳng qua chỉ là ảo tưởng.

“Từ khi thấy vợ qua lại với người khác, gia đình này thật ra đã sớm không hoàn chỉnh, miễn cưỡng xuống nữa, bất kể đối với anh, đối với cô ấy, thậm chí là Hạo Hạo, đều là đau khổ. Tất cả đều do anh. Cho dù hôn nhân này dựa trên lợi ích, nhưng anh chưa bao giờ từng nghĩ tới phải thay đổi nó.

“Anh chưa bao giờ từng yêu cô ấy, cũng chưa bao giờ từng nghĩ tới người anh yêu là em Dịch Khải. Anh đúng là mắc nợ cô ấy, bởi vậy cô ấy muốn theo đuổi hạnh phúc, cho nên anh để cô ấy tự do. Cũng cho anh và cô

ấy giải thoát khỏi cuộc hôn nhân này.”

Nước mắt chảy xuống.

“Là lỗi của em sao, là bởi vì em,nên khiến gia đình này phá thành mảnh nhỏ ——” Nếu đêm hôm đó cho tới bây giờ chưa xảy chuyện gì thì tốt biết mấy,là hấn phá hủy căn nhà này,để cho Hạo Vân còn bé mất đi mẹ.

Phạm Quân Thần lắc đầu.

“Không phải là em, Dịch Khải,đó là lỗi của anh. Nếu như anh từng cố gắng duy trì cuộc hôn nhân này,cô ấy có lẽ không yêu người đàn ông khác, nhưng anh không có.”

“Nhưng ——”

“Biết và quen em tất cả đều là ngoài ý muốn, nhưng cho dù không có gặp em,cuộc hôn nhân này cũng duy trì không được bao lâu.Chuyện vợ quen người khác anh biết trước khi gặp em.”

“Dịch Khải,anh muốn em ở lại bên cạnh anh được không?” Phạm Quân Thần rốt cục mở miệng. Từ trước đó đến bây giờ, Cao Dịch Khải thủy chung cho hấn tình cảm không xác định,đến bây giờ vẫn vậy.

“Tôi——”Nhưng hấn là đàn ông,thật có thể ở lại bên cạnh anh sao?

Cao Dịch Khải thật không hiểu được.

“Em không muốn sao?” Hấn do dự để cho Phạm Quân Thần cảm thấy lo lắng.

“Nhưng ...em là đàn ông, ta..... Có thể không? Hạo Hạo cần là một người mẹ, nhưng em ——” Như thế nào cũng không thể là mẹ hấn.

Nghe vậy Phạm Quân Thần ôm Cao Dịch Khải vào trong ngực.

“Anh muốn em ở lại, không phải là vì Hạo Hạo. Là vì anh,cần em ở lại là anh!”

Vang lên bên tai một trận cổ động vững vàng,đó là tiếng tim đập của Phạm Quân Thần,hấn ôm mình vào trong lòng.

“Đó..... đồng hồ.....” Trong ngực hấn,Cao Dịch Khải nhẹ giọng hỏi.

“Đồng hồ? Đồng hồ này..... anh lấy trên bàn sách của em.” Phạm Quân Thần trả lời có chút khó khăn, ban đầu lấy nó hắn không có hỏi Cao Dịch Khải —— này,coi như là hành động ăn cắp sao.”Anh thật xin lỗi, không có hỏi qua em ——”

Cao Dịch Khải ở trong ngực hắn ắc đầu.”Vật này vốn là món quà muốn tặng anh.....quà... Đêm thất tịch..... Lễ tình nhân.Em làm rớt hư.” Thì ra hắn đã lấy trên bàn mình.

“Anh muốn lưu lại thứ gì để nhớ lại.” Trong giọng nói Phạm Quân Thần mang theo một chút tự giễu.

Cao Dịch Khải tim đập mạnh và loạn nhịp,tâm tình của bọn họ giống nhau,tựa như hắn không thể nào quên Phạm Quân Thần.

“Dịch Khải,em đồng ý sao? Ở lại..... Bên cạnh anh?”

Cao Dịch Khải biết,bất kể lúc nào,hắn thật ra vẫn,vẫn muốn ở lại bên cạnh hắn.

Từ khi biết nhau từ một đêm kia,từ khi hắn dịu dàng ôm mình,người này đã in dấu vết trong lòng hắn. Ở một năm trước bắt đầu,

Cao Dịch Khải chậm rãi gật đầu.

“Em..... đồng ý?”

“Ừ.” Hắn đáp ứng đồng ý, thanh âm nhỏ đến không thể nghe.

“Dịch Khải!”

Cao Dịch Khải đưa tay quần lên cổ của hắn,chủ động hôn lên môi hắn.

Bốn tấm cánh môi chặt chẽ chồng lên,quần giao,mút lấy nước bọt lẫn nhau.Bọn họ lúc này không có bất kỳ giả dối,bất kỳ nói dối, ngọt ngào giống như hòa tan hai người chung một chỗ,hai môi tách ra kéo theo sợi chỉ màu bạc.

“Hôm nay..... Là lễ tình nhân.” Cao Dịch Khải thở nhẹ.

“Ừ.” Phạm Quân Thần trả lời,nhưng tay đã trượt vào trong áo người kia, vuốt ve da thịt của hắn.

“Em..... Vẫn hy vọng có thể cùng anh trôi qua.” Hắn bắt được tay áo Phạm Quân Thần nói.

Cao Dịch Khải thủy chung không có quên, Phạm Quân Thần từng nói qua, muốn cùng nhau trải qua ngày lễ tình nhân, bắt đầu từ khi đó, hắn đã mong đợi, vẫn ——

“Dịch Khải.....”

Phạm Quân Thần thở dài, hắn là người yêu của mình, mặc dù bề ngoài có chút lạnh lùng, lại có tính trẻ con.

Môi của hắn hôn lên thân thể mảnh khảnh, thân thể kia so sánh với trong trí nhớ còn gầy hơn, để cho Phạm Quân Thần càng thêm yêu thương.

Ở nơi này thuộc về buổi tối giữa người yêu, hắn đã tìm được hạnh phúc của mình, sau này hắn sẽ nắm thật chặt trong tay, vĩnh viễn —— không buông ra.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-tinh-nhan-dang-so>